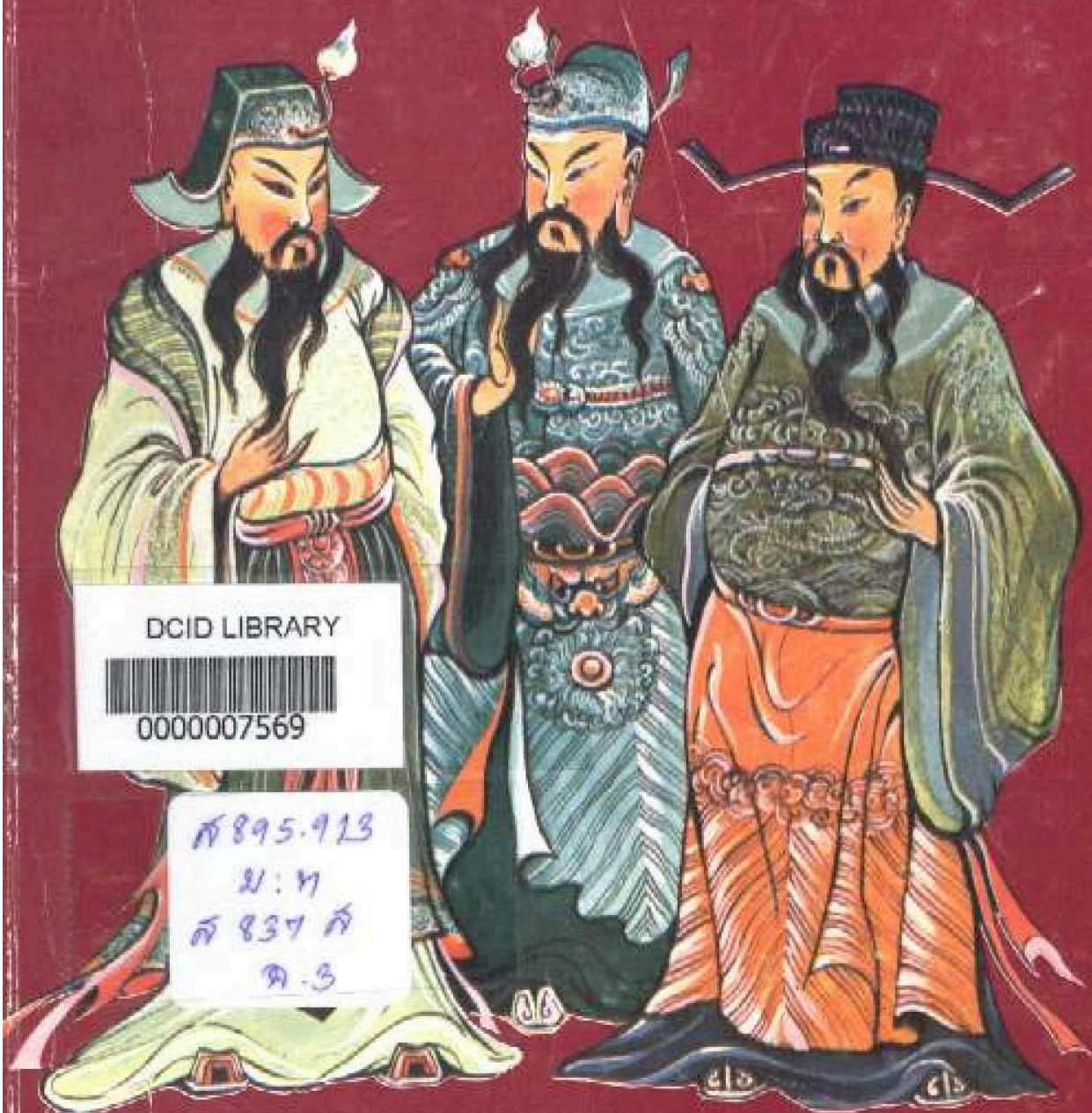

ကျွန်းကျွန်း

DCID LIBRARY

0000007569

၈၈၅.၅၁၃

၈: ၇

၈ ၈၃၇ ၈

၈-၆

พิมพ์ครั้งที่ 1
จำนวน 8,000 เล่ม

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับมัธยมศึกษา

เรื่อง

เล่าเรื่องสามก๊ก

จากฉบับแปลและเรียบเรียงของเจ้าพระยาพระคลัง (หน)

สุภา สิริสิงห

เรียบเรียง

สามารถ สุขสาธุ

เขียนภาพ

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

2756

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน “เล่าเรื่อง
สามก๊ก” สำหรับชั้นมัธยมศึกษาชั้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณา
แล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ 6 มิถุนายน 2523

วันที่... 26 ต.ค. 2544
เลขทะเบียน... ๐๐5657 ค.3
เลขเรียกหนังสือ... ศ 895.913 ม: ๗

ศ 837 ศ

(นายรังสฤษดิ์ เชาวนศิริ)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

กรมวิชาการได้พิจารณาเห็นว่า วรรณคดี เรื่อง สามก๊ก ซึ่งเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้รับพระบรมราชโองการจากพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ให้เป็นผู้อำนวยการแปลและเรียบเรียงขึ้นเป็นภาษาไทย เป็นวรรณคดีที่มีคุณค่าให้ความรู้เกี่ยวกับพงศาวดารจีน และมีเรื่องราวสนุกสนาน สมควรส่งเสริมให้นักเรียนได้อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ความเพลิดเพลิน และเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาในชั้นสูงต่อไป จึงได้มอบหมายให้นางสุภา สิริสิงห เรียบเรียงขึ้นใหม่เพื่อให้อ่านง่ายขึ้น ให้ชื่อว่าเล่าเรื่องสามก๊ก และกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งให้นายนรินทร์ นวมารค เป็นผู้ตรวจ เพื่อนำมาจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับมัธยมศึกษา

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์และให้ความเพลิดเพลินแก่นักเรียนและผู้สนใจโดยทั่วกัน และขอขอบคุณผู้มีส่วนในการจัดทำทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

(นายเอกวิทย์ ณ ถลาง)

อธิบดีกรมวิชาการ

31 พฤษภาคม 2523

สามก๊ก

คำนำ

เรื่องสามก๊ก เป็นนิยายอิงพงศาวดารจีน เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้จัดให้มีการแปลและเรียบเรียงขึ้นเป็นภาษาไทย ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก

เรื่องสามก๊กนี้ เดิมเป็นตำนานหรือนิทานเล่ากันมาแต่ก่อน ในสมัยราชวงศ์ถัง (พ.ศ. 1161-1449) พวกโจวชอบนำเรื่องสามก๊กไปแสดง จนนักปราชญ์จีนคนหนึ่งชื่อ ล่อกวนตง เป็นชาวเมืองฮั่นจิว ได้นำมาแต่งเป็นหนังสือขึ้นยาวถึง 120 ตอน ในสมัยราชวงศ์ใต้เหมิง (พ.ศ. 1911-2186) ต่อมานักปราชญ์จีนอีกสองคน คนหนึ่งชื่อ เม่าจงกั๋ง คิดพิมพ์หนังสือสามก๊กจึงแต่งคำอธิบายเพิ่มเติม แล้วขอให้กิมเสี้ยถ่าง ช่วยตรวจ แก้ไขคำอธิบาย และเขียนคำนำให้ แล้วเม่าจงกั๋งจึงนำไปพิมพ์เป็นเล่ม หนังสือสามก๊กจึงมีแพร่หลายในประเทศจีน และได้มีผู้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ กว่า 10 ภาษา เช่น ภาษาญี่ปุ่น เกาหลี ญวน เขมร มลายู ลาติน สเปน ฝรั่งเศส อังกฤษ มองโกเลีย และไทย เป็นต้น

สามก๊กเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และเป็นตำราสำหรับศึกษาอุบายการเมือง การสงครามด้วย เป็นเรื่องที่นับถือกันมากในประเทศจีน และในประเทศอื่น ๆ สามก๊กฉบับภาษาไทยได้รับยกย่องจากวรรณคดีสโมสร ในสมัยรัชกาลที่ 6 ว่าเป็นหนังสือประเภทความเรียงร้อยแก้วที่ดีที่สุด

ชื่อเรื่องสามก๊กนี้ แปลตรงตามตัวอักษร คือ การแตกแยก
ออกเป็นสามพวกในประเทศจีน แผ่นดินจีนนั้นกว้างใหญ่ไพศาลมาก
สมัยก่อนการเดินทางลำบาก ปกครองไม่ทั่วถึง เมื่อพระเจ้าแผ่นดิน
ไม่อาจดูแลปกครองประชาชนได้ทั่ว ก็มีผู้ตั้งตัวเป็นใหญ่ แบ่งออก
เป็นหลายเขตแคว้น จนในที่สุดก็รวมกันเป็น 3 แคว้นใหญ่ ไม่ขึ้นแก่
กัน ต่างตั้งตัวเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ในยุคที่เรียกว่า สามก๊ก นี้ ต่อมา
ภายหลังจึงได้มีผู้มีความสามารถรวมก๊กทั้งสามนี้เข้าด้วยกัน เป็น
ประเทศจีนประเทศเดียวอีกครั้งหนึ่ง

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 ก่อนสามก๊ก	1
บทที่ 2 โจโฉมหาอุปราช	26
บทที่ 3 ขงเบ้งเจ้าปัญญา	53
บทที่ 4 เล่าปี่ตั้งตัว	81
บทที่ 5 โจโฉ เล่าปี่สั่นบuny	102
บทที่ 6 รวมสามก๊ก	129

บทที่ 1

ก่อนสามก๊ก

แผ่นดินจีนปกครองกันมาตามระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช ถึงรัชสมัยพระเจ้าเลนเต้ เริ่มใน พ.ศ. 710 พระเจ้าเลนเต้ไม่ปกครองแผ่นดินโดยธรรม เชื้อฟางขันที่ประจบสอพลอ (ในพระราชวังเมืองจีนแต่ก่อน พระเจ้าแผ่นดินจะมีชายรับใช้ที่ถูกตอนแล้ว เรียกว่าขันที) ตามธรรมดาขันทีมีหน้าที่ดูแลรับใช้พระเจ้าแผ่นดินและบรรดาเจ้านายฝ่ายใน แต่หัวหน้าขันทีของพระเจ้าเลนเต้ชื่อ เทาเจียดกับพวกอีกเก้าคน มีอำนาจมาก พระเจ้าเลนเต้เชื่อฟังถึงกับเรียกขันทีคนหนึ่งเป็นบิดา เทาเจียดกับพวกจึงกำเริบ คิดทำการทุกสิ่งตามใจตน ถอดถอนขุนนางที่ตนไม่ชอบ ฆ่าขุนนางบางคนเสีย บ้านเมืองไม่สงบ เกิดโจรผู้ร้ายเป็นอันมาก มีโจรก๊กใหญ่ก๊กหนึ่งโผล่หัวด้วยผ้าเหลือง จึงเรียกชื่อว่าโจรโผกผ้าเหลือง หัวหน้าชื่อเตียวถัก เที้ยวโจมดีชิงบ้านเมืองต่าง ๆ ส่องสุมพรรคพวกได้มากมาย เตียวถักกำเริบถึงตั้งตัวเป็นเจ้า ยกพวกหลายสิบหมื่นไปตีเมืองอู่วิว

เมื่อเกิดโจรโผกผ้าเหลืองขึ้น ทางการประกาศหาผู้กล้าหาญช่วยปราบโจร มีผู้อาสามากมาย ในจำนวนคนเหล่านั้นมีบุคคลสำคัญเกิดขึ้นหลายคน ที่สำคัญมากคือ เล่าปี่ เล่าปี่นี้ต่อไปจะเป็นใหญ่ในก๊กหนึ่งในจำนวนสามก๊ก

เล่าปี่ เป็นชาวเมืองตุนก้วน เป็นเชื้อพระวงศ์ กำพร้าพ่อ ฐานะยากจนแต่มีปัญญา น้าใจนั้นดี ความโกรธความยินดีมิได้ปรากฏออกมาภายนอก ใจนั้นอารีนัก มีเพื่อนฝูงมาก ใจกว้างขวาง หมายถึง

เป็นใหญ่กว่าคนทั้งปวง กอปรด้วยลักษณะรูปใหญ่สมบูรณ์ สูง
ประมาณห้าศอกเศษ หุยานถึงบ่า มือยาวถึงเข่า หน้าขาวดั่งสีหยก
ฝีปากแดงดั่งชาดแต้ม จักษุชำเลื่องไปเห็นหู

เล่าปี่เรียนหนังสือมาตั้งแต่อายุได้ 15 ปี มีเพื่อนเรียนหนังสือ
มาด้วยกันสองคน คือ โลติด กับ กองซุนจ้าน เรียนหนังสืออยู่ด้วยกัน
จนอายุได้ 25 ปี

เล่าปี่ได้รู้จักกับ กวนอู เตียวหุย ทั้งสามคนสนทนากันถูกคอ
มาก จึงสาบานเป็นพี่น้องกัน เล่าปี่เป็นพี่ใหญ่ เตียวหุยเป็นน้องเล็ก
เตียวหุยนั้น สูงประมาณห้าศอก ศีรษะเหมือนเสือ จักษุกลมใหญ่
กางพองโต เสียงดังฟ้าร้อง กิริยาดังม้าควบ เป็นผู้มีความดี มีทรัพย์สิน
ไร่นา มีร้านขายสุรา ขายหมู

กวนอูสูงประมาณหกศอก
 หนวดยาวประมาณศอกเศษ
 หน้าแดงดังผลพุทราสุก
 ปากแดงดังชาดแต้ม คิ้วดั่ง
 ตัวไหม จักขุยาวดั่งนกการเวก
 เห็นกิริยาผิดประหลาด
 กว่าคนทั้งปวง

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ปราบโจรโพกผ้าเหลือง

ทั้งสามเกลี้ยกล่อมผู้คนไปรบกับโจรโพกผ้าเหลือง มนุษนาเงิน และเหล็กมาสมทบด้วย เหล็กนั้นนำมาตีเป็นอาวุธ เล่าปี่ใช้กระบี่ สองเล่ม กวนอุใช้ง้าว เตียวหุยใช้ทวน เหล็กที่เหลือตีเป็นเครื่องเกราะ และอานม้า สามพี่น้องอาสารบได้ชัยชนะหลายครั้ง

ต่อมาจึงพากันไปหาโลติด โลติดรับราชการอยู่แล้ว จึงชวนให้เล่าปี่อยู่รับราชการด้วยกัน เล่าปี่กับน้องได้ช่วยราชการปราบโจรโพกผ้าเหลืองอีกหลายครั้ง แต่ราชการในยุคนั้นสับสนวุ่นวายเต็มไปด้วยการกินสินบน หากผู้ใดแข็งขันไม่ยอมให้เงินแก่ผู้ตรวจราชการก็จะถูกกล่าวโทษ โลติดไม่ยอมให้เงินสินบนแก่ผู้ตรวจราชการจึงถูกกล่าวโทษว่าไม่ตั้งใจรบพุ่ง พระเจ้าเลนเต้ให้ทหารจับโลติดไปขังไว้ในเมืองหลวง แล้วให้ตั้งโต๊ะมาเป็นนายทัพแทนโลติด สามพี่น้องร่วมสาบานจึงจะกลับไปเมืองตุนกัวน ระหว่างทางพบตั้งโต๊ะนายทัพคนใหม่แตกทัพมาไม่อาจดูดาได้ จึงเข้าช่วยรบพุ่ง แต่ตั้งโต๊ะเห็นว่าทั้งสามคนมิได้เป็นขุนนางมีตำแหน่งก็ไม่นับถือ มิได้คิดถึงบุญคุณเล่าปี่ กวนอุ เตียวหุย จึงยกทหารไปหาแม่ทัพอีกคนหนึ่งซึ่งเคยร่วมรบกันมาก่อน ตั้งแต่ครั้งอยู่กับโลติด และอยู่ช่วยรบสู้กับโจรได้ชัยชนะหลายครั้ง

ในการรบโจรโพกผ้าเหลืองนั้นมีนายทหารหลายคนมาจากเมืองต่าง ๆ ช่วยกันปราบปรามอย่างแข็งขัน บุคคลสำคัญในครั้งนั้นมี โจโฉ นายทหารเมืองลกเอียง อันเป็นเมืองหลวง โจโฉสูงประมาณห้าศอก จักขุเล็ก หนวดยาว เป็นบุตรโจโก้ว และโจโฉเมื่อน้อยนั้นมักพอใจไปเล่นปายิงเนื่อ มักพอใจฟังร้องรำทำเพลง มีปัญญาความคิด

รวดเร็ว โจโลเป็นคนขยัน ทำราชการเข้มแข็งมาก

นายทหารอีกคนหนึ่งที่มีความชอบในการปราบโจรครั้งนี้คือ
ขุนเทียน กิริยาเหมือนเสือ หน้าผากใหญ่หน้ายาว เกิด ณ เมืองต้องง่อ
เมื่อปราบโจรราบคาบแล้วได้เป็นกรมการหัวเมือง ส่วนเล่าปี่ได้ไป
รักษาเมืองอันห้อก้วน กวนอู เตียวหุยก็ไปอยู่ด้วย

แต่เล่าปี่เป็นสุขอยู่ได้ไม่นานก็เกิดเหตุ มีขุนนางในเมืองหลวง
มาเรียกล่วยสาอากร เล่าปี่ไม่มีให้ ขุนนางก็หาเรื่องจะกล่าวโทษ เตียวหุย
เป็นคนใจร้อนรู้เข้าจึงทำร้ายขุนนางนั้น เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย และ
พรรคพวกอีกยี่สิบคนหนีออกจากเมืองไป เล่าปี่พาพรรคพวกไปอาศัย
เจ้าเมืองใต้จิวซ่งแซ่เดียวกันอยู่

แม้ว่าการปราบโจร โภกผ้าเหลืองจะราบคาบไปแต่โจรที่หนี
ไปได้ก็มี และได้ส่อสมผู้คนก่อการร้ายขึ้นอีก พวกขันทีก็ปิดบังเนื้อ
ความ มิได้กราบทูลพระเจ้าเลนเต้ แต่จัดการงานกันเอง แต่งหนังสือ
รับสั่งให้ขุนเทียนไปปราบโจร ขุนเทียนปราบได้จึงได้ไปเป็นเจ้าเมือง
กั๋งแฮ

ส่วนเล่าปี่นั้นได้รับการอนุเคราะห์จากคนแซ่เดียวกันให้ช่วย
ปราบโจรอีก และได้ชัยชนะ โทษที่เคยมีเมื่ออยู่เมืองอันห้อก้วนก็เลย
หมดไป และได้ไปรักษาเมืองเพงวงก้วน ซึ่งเป็นเมืองใหญ่บริบูรณ์
กว่า เล่าปี่กับพวกจึงค่อยมีความสุขขึ้น

พระเจ้าเลนเต้มีพระราชบุตรสององค์ องค์หนึ่งชื่อหงจูเบียน
เกิดแต่นางโฮเฮา พระมเหสี อีกองค์หนึ่งชื่อหงจูเหียบ เกิดแต่นาง
สนม พระมารดาพระเจ้าเลนเต้เป็นผู้เลี้ยงไว้และรักมาก อยากให้ได้

ราชสมบัติ นางโศเฮากับโศจินพี่ชายก็อยากให้อองจูเปียนได้ราชสมบัติ เมื่อพระเจ้าเลนเต้ประจวบสวรรคตจึงเกิดแก่งแย่งกันขึ้น เมื่อแรกโศจินซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่มียศชนะ ได้เป็นผู้สำเร็จราชการ มีอำนาจสิทธิขาด กับโศเบี่ยน้องชาย แต่ไม่อาจปราบปรามคนที่ทั้งสิบคนของพระเจ้าเลนเต้ได้เพราะนางโศเฮาคอยป้องกันอยู่ โศจินจึงปรึกษากับอ้วนเสี้ยวขุนนางผู้ใหญ่ อ้วนเสี้ยวแนะนำว่าหากให้หัวเมืองยกทหารเข้ามาบังคับนางโศเฮา นางโศเฮาคงยอมส่งตัวคนที่ทั้งสิบออกมาให้ โศจินก็เชื่อ ตันหลิมและโจโฉห้ามไว้ไม่สำเร็จ ตั้งโต๊ะเข้าเมืองซีหลง มีทหารถึงยี่สิบหมื่น ได้ทราบว่ายางเมืองหลวงต้องการให้ตนยกทหารเข้าไปช่วยปราบคนที่สิบคนก็ยกทหารเข้ามา โศจินก็อนุญาตให้ตั้งโต๊ะและทหารเข้าเมือง มีผู้คัดค้านด้วยรู้ว่าตั้งโต๊ะเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงโศจินก็ไม่ฟัง นายทหาร ข้าราชการผู้ใหญ่เสียใจพากันลาออกจากราชการเป็นอันมาก

เมื่อตั้งโต๊ะเข้ามา พวกคนที่รู้เข้าก็ทำอุบายหลอกโศจินเข้าไปในวังแล้วฆ่าโศจินเสีย อ้วนเสี้ยว อ้วนสุค และโจโฉ กับทหารทั้งปวงซึ่งรอโศจินอยู่ภายนอกประตูวังรู้เข้าก็บุกเข้าไปในวัง จับคนที่ฆ่าเสียเกิดไฟไหม้วังวุ่นวาย ขณะที่คนหนึ่งพาพระราชบุตรสององค์หนีไฟไปนอกวัง แล้วพลัดกัน พระราชบุตรพากันไปอาศัยบ้านของชาวบ้านคนหนึ่งอยู่ จนทหารตามมาพบเข้าจึงเชิญเสด็จกลับ ระหว่างทางพบตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะกับขุนนางทั้งปวงก็ส่งพระราชบุตรเข้าวัง นางโศเฮาให้ตรวจตราสิ่งของทั้งปวงปรากฏว่าตราหยกสำหรับว่าราชการเมืองหายไป

ตั้งโต๊ะเมื่อเข้าเมืองได้แล้วก็เกลี้ยกล่อมนายทหารทั้งปวง
อยู่ในอำนาจตนได้เป็นอันมาก คิดกำเริบ จะถอดหองจูเปียน ให้หอง-
จูเหียบพระราชบุตรองค์เล็กเสวยราชย์แทน แล้วตนจะว่าราชการ
แทนพระองค์ เพราะเมื่อหองจูเปียนได้ราชสมบัติจะมีพระราชมารดา
พระราชมารดาที่ว่าราชการแทนอยู่ หากหองจูเหียบเสวยราชย์ตน
จะได้เป็นใหญ่ เมื่อคิดการกับลียูกนสนิทแล้วก็จัดการเลี้ยงโต๊ะ เชิญ
ขุนนางมากินเลี้ยงเป็นอันมากแล้วแจ้งเรื่องจะให้หองจูเหียบเสวย
ราชย์ ขุนนางทั้งหลายตกอยู่ใต้อำนาจตั้งโต๊ะก็พากันเงยบ นอกจาก
เต็งหววนเจ้าเมืองเตงจิ๋วได้ลุกขึ้นคัดค้านเพราะรู้ทันความคิดของตั้งโต๊ะ
ตั้งโต๊ะโกรธจะฆ่าเต็งหววนเสียแต่ไม่กล้าเพราะเต็งหววนมีนายทหาร
ฝีมือดีมาด้วย ชื่อ ลิโป้

วันต่อมาเต็งหววนก็ยกทหารมารบด้วยตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะและ
ทหารทั้งปวงสู้ฝีมือลิโป้ไม่ได้แตกพ่ายไป ตั้งโต๊ะจึงปรึกษากับทหาร
ของตนว่าจะทำประการใดดี ทหารคนหนึ่งรู้จักกับลิโป้มาก่อน รู้ว่า
ลิโป้เป็นคนโลภ ไม่นึกถึงบุญคุณใคร จึงแนะนำให้ตั้งโต๊ะใช้เงินทอง
เพชรพลอย ล่อลิโป้มาอยู่กับตน นอกจากเงินทองเพชรพลอยแล้ว
ตั้งโต๊ะยังให้ม้าฝีเท้าดีชื่อ เช็กเซาว์ ขนแดงดังถ่านเพลิง มีได้มีสีไคเกม
ลักษณะเป็นม้าศึกชั้นเยี่ยม ลิโป้เห็นของกำนัลแล้วก็เกิดความโลภ
ฆ่าเต็งหววนตัดศีรษะไปให้ตั้งโต๊ะ

ตั้งโต๊ะต้อนรับลิโป้แล้วว่า ตัวเรานี้อุปมาเหมือนท่านา ตกกล้า
ลงแล้วฝนแล้ง กล้านั้นใบแดงไป ซึ่งท่านมหาเราบัดนี้เหมือนฝนตก
ลงมาทำให้อายุ น้ำท่วมเลี้ยงต้นกล้าชุ่มชื้นขึ้น ใบนั้นเขียวสดขึ้น เมื่อ

ได้ลิโป้มาเป็นกำลัง ตั้งโต๊ะก็ยิ่งกำเริบ ขุนนางทั้งปวงในเมืองก็ตกอยู่ใต้อำนาจตั้งโต๊ะหมดสิ้น ตั้งโต๊ะคิดการถอนกองจูเบียนจากตำแหน่งกษัตริย์อีก อ้วนเสี้ยวคัดค้านแต่ไม่อาจยับยั้งตั้งโต๊ะไว้ได้ จึงพาทหารในอำนาจของตนไปเมืองกัจจว ตั้งโต๊ะและที่ปรึกษาแย่งเกรงอ้วนเสี้ยวอยู่เพราะอ้วนเสี้ยวเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ผู้คนนับถือมาก จึงแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองปุดไฮเป็นการเอาใจไว้ก่อน แล้วจัดการถอดกองจูเบียนออกจากราชสมบัติ ตั้งกองจูเหียบขึ้นเป็นกษัตริย์ เวลานั้นกองจูเหียบพระชันษาเพียงเก้าขวบ ได้พระนามว่าพระเจ้าเหียนเต๋ เริ่มต้นรัชกาลในปี พ.ศ. 733 ตั้งโต๊ะตั้งตัวเองเป็นผู้สำเร็จราชการ ภายหลังเกรงว่ากองจูเบียนและพระมารดาจะคิดการแก้แค้นจึงให้ฆ่าเสีย

พวกข้าราชการในเมืองหลวง และอ้วนเสี้ยวซึ่งไปอยู่เมืองปุดไฮนั้นมีได้นิ่งนอนใจ คิดการจะกำจัดตั้งโต๊ะอยู่เสมอ แต่คิดการไม่ตลอดเพราะเกรงอำนาจตั้งโต๊ะและกลัวฝีมือลิโป้ โจโฉนั้นพากเพียรตีสอนกับตั้งโต๊ะจนตั้งโต๊ะไว้นือเชื่อใจ โจโฉอาสาองอุ้นจะเข้าไปฆ่าตั้งโต๊ะเสีย อ้องอุ้นให้ขี้มกระบี่สั้นอย่างดี ให้โจโฉเข้าไปฆ่าตั้งโต๊ะ โจโฉเข้าไปหาตั้งโต๊ะ รอเวลาให้ลิโป้อยู่ห่าง ๆ ชักกระบี่จะฆ่าตั้งโต๊ะแต่ไม่ทันการ พอลิโป้เข้ามา โจโฉจึงแกล้งทำเป็นว่าตนนำกระบี่ดีมาให้ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะก็เชื่อ แต่โจโฉกลัวตั้งโต๊ะระแคะระคายความคิดของตนจึงหนีออกจากเมืองหลวงไปหาบิดา ตั้งโต๊ะให้ประกาศจับตัวโจโฉไปทุกตำบล แต่จับไม่ได้ เพราะมีผู้ช่วยเหลือ โจโฉคิดอ่านเกลี้ยกล่อมผู้คนได้เป็นอันมาก ตั้งใจจะปราบตั้งโต๊ะ ผู้คนที่มาเข้าด้วยก็ล้วนมีฝีมือ เช่น แสหัวดุ้น แสหัวเอียน โจหยิน โจทอง จักจั่น ลิเตียน

กวนอู

เล่าปี่

เตียวหุย

เมื่ออ้วนเสี้ยวได้ข่าวโจโลออกมาส้องสมผู้คนก็ยกไปเข้าด้วย และช่วยกันชักชวนหัวเมืองต่าง ๆ สิบห้าหัวเมืองใหญ่ให้มาร่วมมือกัน เจ้าเมืองแต่ละเมืองก็คุมทหารเมืองละหมื่นสองหมื่นหรือมากกว่า นั้นไปรวมกับทหารของโจโล กระจุกกองชุมนุมกัน เล่าปี กวนอู เตียวหุย ก็ไปสมทบด้วย รวมเป็นสิบเจ็ดหัวเมือง ทหารหัวเมืองทั้งปวงไป สมทบกับทัพโจโลที่ชายแดนเมืองลกเอี้ยงเมืองหลวง ตั้งค่ายรายเรียง กันไป อ้วนเสี้ยวเป็นนายทัพใหญ่ ให้อ้วนสุดน้องชายคุมทัพล่าเตียง ชุนเกียนเป็นทัพหน้า ตั้งโต๊ะก็จัดทหารฝีมือดีออกมาต่อสู้ นายทหาร คนนี้ชื่อฮัวหยง ฝีมือดีมาก ฆ่าทหารฝ่ายหัวเมืองตายไปหลายคน

กองทัพซึ่งโจโลและอ้วนเสี้ยวนำมาปราบตั้งโต๊ะนั้นมาจาก แหล่งต่าง ๆ เจ้าเมืองแต่ละเมืองก็ล้วนแต่ชิงดีชิงเด่นกัน ไม่สามัคคีกัน อ้วนเสี้ยวควบคุมมิได้ การปราบตั้งโต๊ะจึงไม่ประสบผลสำเร็จ เริ่ม ด้วยอ้วนสุดไม่ส่งเสบียงอาหารแก่ทัพของชุนเกียน ชุนเกียนจึงแตกทัพ เสียที่ฮัวหยง กวนอูได้อาสาออกรบกับฮัวหยง ฆ่าฮัวหยงได้ในเวลา อันรวดเร็ว เป็นที่พอใจของโจโลมาก

ตั้งโต๊ะเมื่อเสียนายทหารจึงได้ตัดสินใจส่งลิโป้ซึ่งตนเลี้ยงไว้ เป็นบุตรบุญธรรมออกรบ ฝีมือของลิโป้นั้นกล้าแข็ง แม้เล่าปี กวนอู เตียวหุย สามคนเข้ามารบก็ยังไม่อาจเอาชนะลิโป้ได้โดยเด็ดขาด ม้า ของลิโป้ที่ตั้งโต๊ะให้ก็มีฝีเท้าจัดเกินกว่าม้าใดจะตามได้ทัน ลิโป้จึง รอดชีวิตไปได้ ตั้งโต๊ะให้เกลี้ยกล่อมชุนเกียนแต่ไม่สำเร็จ การสงคราม ก็ะยืดเยื้อต่อไป จึงคิดย้ายเมืองหลวงจากเมืองลกเอี้ยงไปยังเมือง เตียงฮัน ให้จุดไฟเผาเมืองลกเอี้ยงเสีย ต้อนราษฎรให้อพยพไปได้

ความลำบากกันทั่วหน้า

ทหารหัวเมืองทั้งหลายจึงยกทัพเข้าเมืองลกเอียง โจโลยกทหารติดตามตั้งโต๊ะไป ลีขุที่ปรึกษาของตั้งโต๊ะคิดการป้องกันทัพที่ยกตามมา โจโลและทหารสู้ลิไปไม่ได้ โจโลได้รับบาดเจ็บ จำต้องล่าถอยมา ตั้งโต๊ะก็อัญเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไป

ซุนเกียนแม่ทัพหน้าของทหารเมืองเข้าไปในวัง ได้พบตราหยกสำหรับราชสมบัติซึ่งหายไปแต่ครึ่งไฟไหม้วัง (คราวโฮจิ้นคิดกำจัดซุนที่ทั้งสิบแล้วไม่สำเร็จ) เมื่อได้ตราหยกสำคัญดังนั้นซุนเกียนจึงคิดตั้งตัวเป็นใหญ่จะยกทหารกลับเมืองกังตั๋ง อ้วนเสี้ยวได้ข่าวระแคะระคายเรื่องตราหยกจึงไม่ยอมให้ไป จะให้ซุนเกียนมอบตราหยกแก่ตนซึ่งเป็นแม่ทัพ ซุนเกียนไม่ให้ เกิดทะเลาะกันขึ้น ซุนเกียนก็จัดทหารยกออกจากเมืองลกเอียงไป

ส่วนโจโลนั้นเห็นว่าหัวเมืองทั้งปวงไม่สามัคคีกัน เห็นจะคิดการไม่ตลอด ก็ยกทหารของตนออกจากที่ชุมนุมไป กองซุนจ้าน เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ก็พากันยกทหารกลับไปเมืองของตน พวกหัวเมืองที่เหลืออยู่ที่ทะเลาะเบาะแว้งกันถึงรบพุ่งกันเอง

อ้วนเสี้ยวนั้นต้องการตราหยก จึงมีหนังสือไปบอกเล่าเปียว เจ้าเมืองเกงจิ๋วให้ไปชิงตราหยกจากซุนเกียนมาให้ตน ซุนเกียนรบกับทหารของเล่าเปียว ต้องสูญเสียทหารไปเป็นอันมาก แต่ย้งนำตราหยกกลับไปเมืองกังตั๋งได้ และเป็นอริกับเล่าเปียวมาตั้งแต่นั้น

อ้วนเสี้ยวยกทหารไปอยู่เมืองโห้ลาย ขาดเสบียงอาหาร แต่ได้อาศัยฮั่นฮกเจ้าเมืองกิจัวส่งเสบียง จึงยังคงอยู่ในเมืองนั้นได้ อ้วน

เสี้ยวและพรรคพวกคิดการว่าเมืองกัจฉะบริบูรณ์ดี คิดอยากได้ไว้เป็นของตัวเอง จึงออกอุบาย แต่งหนังสือลับไปถึงกงขุนจ้าน ให้ยกทหารมาตีกระหนาบอีกด้านหนึ่ง หากตนตีเมืองกัจฉะสำเร็จจะยกเมืองให้กึ่งหนึ่ง กงขุนจ้านก็เตรียมทัพยกมาตามคำชวน

อ้วนเสี้ยวกลับแต่งหนังสือไปถึงฮั่นฮก หลอกหลวงว่ากงขุนจ้านชักชวนตนให้ตีเมืองกัจฉะ ฮั่นฮกกลัวกงขุนจ้านเพราะรู้ว่าเป็นเพื่อนกับเล่าปี่ หากกงขุนจ้ายกมาตีเมืองตน เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยก็คงมาด้วย ฮั่นฮกหมดความคิด เชิญอ้วนเสี้ยวและทหารเข้าเมือง หวังจะให้ช่วยรักษาเมือง อ้วนเสี้ยวก็ยึดอำนาจจากฮั่นฮกหมดสิ้น

กงขุนจ้านจึงส่งน้องชายไปหาอ้วนเสี้ยว ทวงสัญญาที่จะแบ่งเมืองกัจฉะให้ตนกึ่งหนึ่ง แต่อ้วนเสี้ยวไม่ยอมทำตามสัญญา ซ้ำลอบฆ่าน้องชายของกงขุนจ้านตาย กงขุนจ้านโกรธมาก ยกทัพมารบอ้วนเสี้ยว

กงขุนจ้านมีทหารน้อยกว่าอ้วนเสี้ยว ทหารมีฝีมือก็น้อยกว่า จึงสู้อ้วนเสี้ยวไม่ได้ ต้องแตกพ่ายไป เกือบจะถูกบunuh ทหารเอกของอ้วนเสี้ยวฆ่าได้ หากแต่มีทหารคนหนึ่งมาช่วยไว้ ทหารคนนั้นชื่อจูล่ง จูล่งเคยอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยว แต่จูล่งเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนหยาบช้า ไม่รักษาสัจย์ จึงมาช่วยกงขุนจ้าน และอยู่กับกงขุนจ้านต่อมา

เล่าปี่รู้ว่ากงขุนจ้านรบกับอ้วนเสี้ยวก็พาทหารมาช่วย กงขุนจ้าน กงขุนจ้านได้จูล่งมาเป็นกำลัง และได้เพื่อนมาช่วยจึงเข้ารบอ้วนเสี้ยวอีก ตั้งทัพประชิดกันอยู่คนละฟากแม่น้ำ แต่ตั้งโต๊ะ

รู้เรื่องบาดหมางครั้งนี้ จึงแต่งหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้มาหา
ทั้งสองทัพจึงต่างพากันกลับเมือง

ขุนเทียนเจ้าเมืองกังต้งมีใจผูกพยาบาทอยู่กับเล่าเปียว เจ้าเมือง
เกงจิ๋วด้วยเรื่องชิงตราหยกสำหรับแผ่นดิน แล้วอ้วนสุด น้องอ้วนเสี้ยว
ซึ่งโกรธกับพี่ชายด้วยเรื่องขอเสบียงแล้วไม่ได้ ยังยุยงอีกขุนเทียนจึง
ยกทัพไปตีเมืองเกงจิ๋วเพื่อแก้แค้น ขุนเทียนได้ชัยชนะหลายครั้ง แต่
ภายหลังต้องอุบายทหารเล่าเปียวถูกยิงตายในซอกเขา ขุนเซ็กลูกชาย
ซึ่งมารบด้วยจึงต้องหย่าศึก กลับเมืองกังต้ง

ส่วนในเมืองหลวงตั้งโต๊ะตั้งตัวเป็นใหญ่ มีอำนาจมากยิ่งขึ้น
สร้างเมืองใหม่อุดมสมบูรณ์เป็นที่อยู่ วางอำนาจฆ่าคนเสมอ หาหญิง
มาบำเรอตนเป็นจำนวนมาก ข้าราชการทั้งปวงก็กลัวเกรงไม่กล้า
แข็งข้อ อ้องอั้น ข้าราชการผู้ใหญ่คนหนึ่งมีความทุกข์เป็นอันมาก
ด้วยห่วงบ้านเมือง คิดการจะกำจัดตั้งโต๊ะก็คิดไปไม่ตลอด ด้วยตั้งโต๊ะมี
อำนาจสิทธิ์ขาด และยังมีลิโป้เป็นกำลังด้วย

อ้องอั้นมีบุตรบุญธรรมคนหนึ่ง ชื่อ นางเตียวเสี้ยน อายุได้
สิบหกปี รูปร่าง ขบร้า่องก็เพราะอ้องอั้นจึงคิดใช้สตรีงามทำให้ตั้งโต๊ะ
และลิโป้ขัดใจกัน อ้องอั้นบอกนางเตียวเสี้ยนว่า ทุกวันนี้แผ่นดินร้อน
ทุกเส้นหญ้า เจ้าก็ยอมแข็งอยู่แล้ว พระเจ้าเหี้ยนเต้ นั้น อุปมาดัง
ฟองไขอันวางอยู่บนโอศิลา ชุนนางกับอาณาประชาราษฎร์นั้น อุปมา
ดังหยกเขื่อนอันใกล้กองเพลิง มิได้รู้ว่ความตายจะมาถึงเมื่อใด อ้องอั้น
จะคิดอุบายให้นางกำจัดตั้งโต๊ะเสีย นางเตียวเสี้ยนก็ยินยอม อ้องอั้น
จึงเชิญลิโป้มาบอกว่าจะยกนางเตียวเสี้ยนให้ลิโป้เป็นภรรยาน้อย

ลิโป้ก็ยินดีเพราะนางนี้รูปงามมาก อ๋องอึ้งจะส่งตัวนางให้เมอหาฤกษ์
วันดีได้แล้ว

วันต่อมาอ๋องอึ้งก็เชิญตั้งโต๊ะไปที่บ้าน และตกปากยกนาง
เตี้ยวเสียนให้ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะก็รับนางเตี้ยวเสียนไปบ้านในวันนั้นเลย
ทีเดียว ลิโป้มาถามข่าวอ๋องอึ้งกลับบอกว่าตั้งโต๊ะมารับนางไปจะ
แต่งงานให้ลิโป้ แต่เมื่อลิโป้กลับถึงบ้านก็รู้ว่าตั้งโต๊ะรับนางมาเป็น
ภรรยาเสียเอง ลิโป้โกรธมาก นางเตี้ยวเสียนเมื่อมีโอกาสดพบลิโป้ก็

ร้องให้ทำอุบายว่าถูกตั้งโต๊ะบังคับ เมื่อตั้งโต๊ะมาเห็นนางอยู่กับ
 นางก็มารยาว่าถูกลิโป้ลวนลาม ตั้งโต๊ะกับลิโป้ก็มีใจระแวงกัน ลิโป้คิด
 การฆ่าตั้งโต๊ะร่วมกับอ้องอุ้น หลอกตั้งโต๊ะให้เดินทางไปเฝ้าพระเจ้า
 เขียนเต้ ว่าพระเจ้าเขียนเต้ประชวร ขุนนางทั้งปวงจะมอบราชสมบัติให้
 ตั้งโต๊ะก็ถูกลิโป้ฆ่าตาย นางเดียวเสียนก็มาอยู่กับลิโป้

ลิกุยกุยกี้และพรรคพวกของตั้งโต๊ะคนอื่น ๆ หนีไปได้ สมทบ
 กับลูกเขยของตั้งโต๊ะ ยกทัพมาจะแก้แค้นอ้องอุ้นและลิโป้ ลิโป้แตกทัพ

ตั้งโต๊ะ เห็นลิโป้ประคองนางเดียวเสียนในสวน

เพราะต้องอุบายลัญญุกก็ หนีไปหาอันสุด อังอันไม่ยอม... ถูกฆ่าตาย ลัญญุกก็เข้ายึดอำนาจในเมืองหลวงแทน ได้สืบทิชาดทั้งปวง เช่นเดียวกับเมื่อตั้งโตะมีอำนาจ ม้าเท้งเจ้าเมืองเสเหลียงกับหันซุย เจ้าเมืองเป็งจิวยกทัพมาจะกำจัดลัญญุกก็ทำไม่สำเร็จ ต้องยกทัพกลับ ลัญญุกก็ยิ่งกำเริบ

บ้านเมืองในยุคนั้นเกือบจะไม่เคยสงบสุขเลย เกิดสงครามไม่หยุดหย่อนระหว่างเจ้าเมืองต่าง ๆ โจรโจกผ้าเหลืองก็กำเริบขึ้นอีก โจโฉซึ่งยกทหารไปตั้งตัวอยู่ได้ปราบโจรโจกผ้าเหลืองสำเร็จอีกครั้ง จึงได้เป็นใหญ่ทางหัวเมืองตะวันออก ตั้งอยู่เมืองกุนจิ๋ว โจโฉเกลี้ยกล่อมคนมีสติปัญญาและฝีมือมาอยู่กับตนเป็นอันมาก เมื่อได้เป็นใหญ่โจโฉก็ให้คนไปสืบถามมาอยู่ด้วย แต่ระหว่างเดินทางผ่านเมืองชีจิ๋ว โตเกี่ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วให้ทหารคุ้มครองบิดาของโจโฉไปส่งให้ถึงที่ แต่เคราะห์ร้ายทหารของโตเกี่ยมเกิดความโลภ ฆ่าบิดาของโจโฉแล้วชิงทรัพย์ไปจนหมดสิ้น โจโฉโกรธมากคิดว่าโตเกี่ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วสมรู้ร่วมคิด จึงยกทัพมาตีเมืองชีจิ๋ว ผู้ใดจะห้ามปราบว่าโตเกี่ยมเป็นคนดีก็ไม่ยอมเชื่อฟัง แม้ว่าผู้นั้นจะเคยมีบุญคุณกับตนมาก่อนก็ตาม

โตเกี่ยมไม่อาจต่อต้านโจโฉตามลำพังได้ ต้องขอความช่วยเหลือไปตามเมืองต่าง ๆ ที่เป็นมิตรสหาย เช่น ขงหยง เจ้าเมืองปักไฮ ขงหยงเองกำลังมีปัญหารื่องโจรโจกผ้าเหลือง ต้องขอความช่วยเหลือจากเล่าปี่ เจ้าเมืองเพงวงก้วน ขงหยงขอให้เล่าปี่ช่วยโตเกี่ยมด้วย เล่าปี่จึงไปขอยืมทหารจากกองขุนโจน รวมทั้งตัวจูlios ทหารเอกด้วย นอกจากนั้นยังมีเจ้าเมืองอื่นยกมาช่วยโตเกี่ยมอีกด้วย เล่าปี่นั้นพยายามห้าม

ทัพทั้งสองฝ่ายมิให้รบกันแต่ยังไม่สำเร็จ

ลิโป้เมื่อหนีออกจากเมืองหลวงไปหาอ้วนสุค อ้วนสุคไม่ยอมรับไว้ จึงไปอยู่กับอ้วนเสี้ยว อยู่กับอ้วนเสี้ยวได้ไม่นานก็เคืองใจกัน ลิโป้ก็หนีไปอยู่กับเจ้าเมืองอื่นแต่ก็อยู่ไม่ได้นาน ในที่สุดก็ไปอยู่กับเตียวเม่าเจ้าเมืองตันลิว เตียวเม่าได้ข่าวว่าโจโฉยกไปตีเมืองชีจิ๋ว ทางเมืองกุนจิ๋วของตนเองกลับไม่มีผู้ใดป้องกัน เตียวเม่ากับลิโป้ก็ยกทัพมาตีเมืองกุนจิ๋วของโจโฉได้ โจโฉจึงจำต้องหย่าทัพกับโตเกี่ยม ยกกลับไปตีเมืองกุนจิ๋วคืน ทางโตเกี่ยมนั้นเห็นว่าตนไม่อาจรักษาเมืองชีจิ๋วได้จึงจะยกเมืองให้เล่าปี่ แต่เล่าปี่ไม่ยอมรับ โตเกี่ยมจึงขอให้เล่าปี่ไปอยู่เมืองเสียวฟ่าย ซึ่งขึ้นกับเมืองชีจิ๋วเพื่อจะได้อาศัยกำลังต่อไป ในภายหน้า เล่าปี่ก็ยินยอม ส่วนจูถ่งกลับไปหากองซุนจ้านตามเดิม

โจโฉรบกับลิโป้ไม่ได้ชัยชนะ ตีเมืองคืนไม่ได้กลับแตกทัพ ต้องยกทหารไปอยู่เมืองเล็ก ๆ ชื่อเมืองเอียนเสี้ยว ได้ข่าวโตเกี่ยมถึงแก่ความตาย ก่อนตายได้ยกเมืองชีจิ๋วแก่เล่าปี่ คราวนี้เล่าปี่ยอมรับ โจโฉอยากจะยกทัพไปตีเมืองชีจิ๋วอีก แต่ที่ปรึกษาห้ามไว้ จึงยกทัพไปปราบโจรโพกผ้าเหลืองได้ทหารเอกมีฝีมือมากมาอีก โจโฉไปตีเมืองกุนจิ๋วคืนได้ ขณะนั้นลิโป้ยกทัพไปอยู่เมืองปักเอี้ยงตั้งแต่ครั้งรบชนะโจโฉคราวแรก ยังไม่กลับเมืองกุนจิ๋ว โจโฉได้เมืองคืนแล้วก็ยกทัพไปรบกับลิโป้ที่เมืองปักเอี้ยง อ้วนเสี้ยวได้ข่าวก็ยกทัพมาช่วยโจโฉปราบลิโป้ ลิโป้เห็นจะสู้มิได้ก็หนีไปอาศัยเล่าปี่อยู่ เตียวหุยไม่ชอบลิโป้เล่าปี่จึงให้ลิโป้ไปอยู่เมืองเสียวฟ่าย

ในเมืองหลวง ลิลุยกุยกี้เป็นใหญ่อยู่ ทำการหยาบช้าเหมือน

เมื่อครั้งตั้งโต๊ะ จึงมีผู้แก่งยุงให้ผัดใจกันเรื่องภรรยา ทั้งสองจึงยกทหารมารบพุ่งกัน ลิลุยยึดพระเจ้าเหียนเต๋ไว้ กุยกี้ยกทหารมาจะชิงคืนไว้เป็นหลักของตน ทั้งสองฝ่ายรบกันอยู่นานนับเดือน เดียวเจมาห้ามไว้ ขณะนั้นทหารของลิลุยกุยกี้ก็เบาบางลง ทั้งสองฝ่ายจึงตกลงจะเลิกรบกัน เดียวเจอัญเชิญพระเจ้าเหียนเต๋ย้ายที่ประทับอีก กุยกี้ก็ยกทหารจะไปตามจับพระเจ้าเหียนเต๋แต่มีทหารมาช่วยพระเจ้าเหียนเต๋ไว้ได้ พาไปอยู่เมืองฮองหลง ลิลุยกุยกี้กลับคืนดีกัน ยกทัพจะมาตามพระเจ้าเหียนเต๋ แต่มีผู้มาห้ามไว้ ต่อมาพระเจ้าเหียนเต๋ก็ย้ายกลับไปอยู่เมืองลกเอียงเมืองหลวงเก่า ลิลุยกุยกี้ยกทหารมาตีเมือง โจโฉยกทหารมาอยู่ด้วยพระเจ้าเหียนเต๋ ต่อมาอัญเชิญพระเจ้าเหียนเต๋ไปประทับ ณ เมืองฮูโต ตั้งตนเองเป็นมหาอุปราชว่าราชการทั้งปวงเกลี้ยกล่อมทหารมีฝีมือมาอยู่กับตนเป็นอันมาก

แต่โจโฉก็ยังไม่เป็นสุข เพราะใจยังห่วงเรื่องเล่าปี่กับลิโป้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกรงจะร่วมมือกันยกทัพมารบกับตน จึงปรึกษากับทหารและพรรคพวกที่ปรึกษาทั้งปวง มีผู้ออกอุบายให้โจโฉทำดีกับเล่าปี่ แต่งตั้งเล่าปี่ให้เป็นเจ้าเมืองซีจิวอย่างเป็นทางการ ด้วยเดิมเล่าปี่ได้เมืองซีจิวเพราะโตเกี่ยมยกให้เอง โจโฉก็เห็นด้วย จึงแต่งตั้งเล่าปี่ให้เป็นเจ้าเมืองและยุ้งให้เล่าปี่ฆ่าลิโป้เสีย แต่เล่าปี่ไม่เชื่อฟังโจโฉจึงอุบายแต่งหนังสือรับสั่งให้เล่าปี่ยกทัพไปปราบฮ้วนสุดที่เมืองลำหยง

เล่าปี่เห็นเป็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหียนเต๋ก็ยกทัพไปตามรับสั่ง ให้เตียวหุยอยู่รักษาเมืองซีจิว เตียวหุยเมาสุรา ตีพ่อตาของลิโป้

ซึ่งอยู่ในเมืองชีจิว พ่อตาของลิโป้จึงแจ้งไปยังลูกเขยให้มายึดเมือง
ได้ในระหว่างที่เดียวหุยเมาสุราอยู่ เดียวหุยจึงต้องหนีไปหาเล่าปี่ ทิ้ง
ครอบครัวของเล่าปี่ไว้ในเมือง ลิโป้มิได้ทำร้ายภรรยาของเล่าปี่ อ้วนสุด
ติดสินบนลิโป้ให้กำจัดเล่าปี่เสีย ลิโป้ตกลง ให้ทหารยกไปกระหนาบ
เล่าปี่ไว้ แต่อ้วนสุดไม่ให้ของลิโป้ตามสัญญาเพราะยังจับเล่าปี่ไม่ได้
ลิโป้โกรธจะยกไปรบอ้วนสุด ที่ปรึกษาห้ามไว้ ลิโป้กับพรรคพวกจึง
คิดการเกลี้ยกล่อมเล่าปี่ไว้ก่อน เชิญให้ไปอยู่เมืองเสียวฟ่าย เล่าปี่ก็
ยินยอม ลิโป้จึงได้เมืองชีจิวมาแต่ครั้งนั้น

บัดนี้สามก๊กได้เริ่มมีการตั้งตัวกันขึ้นแล้ว ในจำนวนผู้ที่มัก
ใหญ่ไฝสูงนั้น บุคคลแรกซึ่งตั้งตัวได้คือ โจโฉ บัดนี้โจโฉได้เป็นมหา
อุปราช ตั้งเมืองฮูโต่เป็นเมืองหลวง ที่ประทับของพระเจ้าเหี้ยนเต้
โจโฉกุมอำนาจทั้งปวง แล้วยังสามารถอ้างพระราชอำนาจพระเจ้า
เหี้ยนเต้ได้อีกด้วย นับเป็นความสำเร็จขั้นแรกของโจโฉ

อีกสองก๊กนั้น ก๊กหนึ่งยังตั้งตัวไม่ได้ ส่วนอีกก๊กหนึ่งคือก๊ก
ของพวกแซ่ซุน ณ เมืองกังตั๋ง ซุนเกี๋ยน สิ้นชีพเสียแต่อายุน้อย
บุตรยังเล็กตั้งตัวไม่ได้ พอซุนเกี๋ยนตาย ซุนเช็กกับมารดาและน้อง
ได้รับความลำบากมาก ถูกพวกเมืองใหญ่ข่มเหงอยู่เนือง ๆ ต้องไป
อาศัยอ้วนสุดอยู่ อาสาทำสงครามหลายครั้ง อ้วนสุดก็ไม่นับถือ มิได้
บำเหน็จอะไร ซุนเช็กน้อยใจมาก จึงคิดการจะตั้งตัวดังเช่นบิดา ซุนเช็กมี
ตราหยกสำหรับว่าราชการแผ่นดินเป็นมรดกมาจากบิดา ซุนเกี๋ยน
ได้มาแต่เมื่อครั้งเข้าเมืองหลวง จึงนำไปวางประกันกับอ้วนสุดไว้
ขอยืมทหารไปรบเล่าอ้ว ที่ตำบลขยกโอ้ แก่แก่นที่เคยเบียดเบียนมารดา

กับน้ำชาย อ้วนสุดเห็นตราหยกก็ยินดีนัก ยอมให้ยืมทหาร... เช็ก
ก็ได้ทหารมาไว้เป็นกำลัง พอได้พบจิวี่เพื่อนเก่า จึงชักชวนกันไป
ทำการ จิวี่เป็นคนมีสติปัญญาแลฝีมือ ได้ช่วยเหลือแนะนำกิจการ
งานแก่ขุนเช็กต่อมา

ในการรบขุนเช็กได้ชัยชนะเล่าอ้วนและยังได้ทหารเอกมาคน
หนึ่งชื่อ ไทสุจู้ ไทสุจู้มีฝีมือมาก เคยไปช่วยขงหยงปราบโจรผ้าเหลือง
มาแล้ว แต่กลับมาอยู่กับเล่าอ้วน ขุนเช็กกับไทสุจู้รบกันหลายครั้ง
ไทสุจู้แพ้ขุนเช็กถูกจับได้ จึงได้อยู่กับขุนเช็กต่อมา ขุนเช็กตีเมือง
อื่น ๆ ได้อีกหลายเมือง ตั้งตัวได้จึงให้ทหารไปทวงตราหยกจากอ้วนสุด
อ้วนสุดไม่ยอมคืนให้ เพราะคิดการจะเป็นเจ้าเมืองเอง แต่จะยกไปตี
เมืองของขุนเช็กก็ไม่กล้าเพราะดินแดนเมืองกั๋งตั้งอยู่ริมทะเล อุดม
สมบูรณ์ กว้างขวางใหญ่โต ขึ้นแรกจึงคิดปราบเล่าปี่ก่อน จะได้ไม่มี
ศึกระหนาบ แต่จะไปปราบเล่าปี่ก็เกรงลิโป้ เพราะเล่าปี่อยู่เมือง
เสียวฟ่าย อันเป็นเมืองน้อยของเมืองชีจิ๋วที่ลิโป้ครองอยู่ อ้วนสุดจึง
คิดจะให้ลิโป้แตกกับเล่าปี่เสียก่อน ลิโป้เป็นคนโลภ อ้วนสุดจึงให้ทหาร
เอาของไปให้ ลิโป้ก็รับไว้ รับปากว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับหากอ้วนสุด
ยกทัพมาตีเล่าปี่ แต่พออ้วนสุดยกทัพมาจริง ๆ ลิโป้กับที่ปรึกษาทั้งปวง
ได้รับหนังสือขอความช่วยเหลือจากเล่าปี่ก็กลับได้คิดว่าให้เล่าปี่อยู่
จะปลอดภัยกว่าให้อ้วนสุดมาได้เมืองเสียวฟ่ายไว้เพราะอ้วนสุดกำลัง
กำเริบใจ ลิโป้ก็กลับยกทหารไปช่วยเล่าปี่ แต่ไม่ทันได้รับฟัง ลิโป้
แต่งหนังสือห้ามทัพฝากทหารของอ้วนสุดไปให้อ้วนสุด อ้วนสุด
โกรธมากเพราะลิโป้รับของแล้วไม่ทำตามสัญญา แต่อ้วนสุดมิได้ถือว่า

ลิโป้ กลับคบคิดกับทหารไปขอลูกสาวของลิโป้ จะให้แต่งงานกับลูก
ของตน หวังว่าเมื่อได้เกี่ยวดองกันแล้ว แม้นยกไปตีเมืองเสียวฟ่าย
ของเล่าปี่ ลิโป้ก็ต้องเห็นแก่ญาติมากกว่า

ลิโป้เมื่อแรกก็ยินดีจะยกลูกสาวให้แต่งงานกับลูกชายของ
อ้วนสุด แต่ต่อมาก็ผู้ชี้แจงให้เห็นว่าหากยกให้ก็ต้องเสียเมืองเสียวฟ่าย
แน่นอน เมืองชีจิ๋วจะไม่เป็นสุข ลิโป้ก็กลับเปลี่ยนใจไปชิงลูกสาว
กลับมาในระหว่างเดินทางอีก

เตียวหุยนั้นมีใจเจ็บแค้นลิโป้อยู่ตลอดมาที่ซึ่งเมืองชีจิ๋วไป
จากเล่าปี่ เมื่อลิโป้ให้ทหารไปเที่ยวซื้อม้ามาจากเมืองต่าง ๆ เตียวหุย
ก็คุมทหารไปตีชิงม้ามาไว้ ลิโป้รู้เข้าก็ยกทัพมาตีเมืองเสียวฟ่ายจะกำจัด
เล่าปี่เสีย เล่าปี่สู้ไม่ได้ จำต้องยกทหารตีฝ่าวออกไป หนีไปอาศัยโจโฉ
โจโฉรับไว้และส่งให้ไปเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว เพื่อจะได้ไว้ใช้ในการ
ปราบลิโป้ต่อไป

โจโฉเองก็มีศัตรอยุ่มาก เตียวสัว เจ้าเมืองอ้วนเซีย คบคิดกับ
เล่าเปียว เจ้าเมืองเกงจิ๋วจะยกทัพมาตีเมืองฮูโต๋ โจโฉจะยกทัพไปปราบ
เล่าเปียวและเตียวสัวก็เกรงว่าลิโป้จะยกทัพมาตีเมืองฮูโต๋ ตนจะตกที่
นั่งลำบาก จึงทำเป็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่งตั้งลิโป้เป็น
เจ้าเมืองชีจิ๋วโดยถูกต้องไว้ก่อน หวังจะให้ลิโป้ไม่ยกทัพมาตีเมืองฮูโต๋

ต่อจากนั้นโจโฉก็ยกทัพไปตีเมืองอ้วนเซีย เตียวสัวเห็นว่า
โจโฉยกทหารมามาก คงสู้ไม่ได้จึงยอมเข้าเกลี้ยกล่อมด้วย แต่โจโฉ
ทำการเหมือนคูหมั่นเตียวสัว ไปพานางงามอันเป็นหญิงม่ายอาสะไภ้
ของเตียวสัวมาไว้บำเรอตน เตียวสัวโกรธ ออกอุบายเผาค่ายโจโฉ โจโฉ

ถูกเกณฑ์มาจับ จำต้องหนีออกจากเมืองอ้วนเซีย แต่โจโฉมีทหารมากกว่าและยังเป็นทหารมีฝีมือจำนวนมากกลับตีเมืองอ้วนเซียได้อีก เตียวสัวหนีไปหาเล่าเปียว โจโฉก็ยกทัพกลับเมืองสุโต

อ้วนสุดเมื่อได้ทราบจากขุนเช็กมาไว้ก็ตั้งตัวเป็นเจ้าเมือง ยกทัพไปรบกับลิโป้ ลิโป้ขอความช่วยเหลือไปยังเล่าปี่ โจโฉ และส่งคนไปเกลี้ยกล่อมนายทหารบางคนของอ้วนสุดให้เอาใจออกหากเล่าปี่ ให้กวนอูยกทัพมาช่วย ลิโป้ตีอ้วนสุดพ่ายแพ้กลับไป อ้วนสุดให้ทหารไปขอความช่วยเหลือจากขุนเช็ก ขุนเช็กไม่ให้อย่างโกรธอ้วนสุด เรื่องตราหยกอยู่

โจโฉเตรียมการปราบอ้วนสุดซึ่งตั้งตัวเป็นเจ้าเมือง ให้ขุนเช็กยกทัพไปตีกระหนาบอีกด้านหนึ่ง โจโฉเองให้เล่าปี่กับน้องและลิโป้ยกทัพไปช่วยรบอ้วนสุดด้วย โจโฉเป็นทัพหลวง จำนวนทหารของโจโฉมีเป็นอันมาก ตีเมืองลำหยงได้ อ้วนสุดหนีไปแต่โจโฉมิได้ตาม เพราะเมืองน้อยของตนถูกเตียวสัวและเล่าเปียวโจมตีอยู่ โจโฉขอลิโป้ให้เล่าปี่กลับไปอยู่เมืองเสียวพ่ายตามเดิม ทั้งนี้เพราะโจโฉคิดจะเอาเล่าปี่ไว้ปราบลิโป้ต่อไป ตนยกกลับเมืองสุโต มีทหารมาแจ้งว่ามีผู้ฆ่าลิฉุยก็ได้อีก และมาขออยู่ด้วย

โจโฉจัดแจงทหารยกไปรบกับเตียวสัวอีก ปราบยังไม่ราบคาบ การรบติดพันกันอยู่ ทหารก็มาแจ้งข่าวว่าอ้วนเสี้ยวเตรียมทัพจะยกมาตีเมืองสุโต โจโฉจำต้องยกทัพกลับมารักษาเมืองไว้ก่อน โจโฉคิดจะยกไปตีเมืองของอ้วนเสี้ยวก็เกรงลิโป้จะยกมาตีเมืองสุโต จึงคิดปราบลิโป้ก่อน แล้วจึงจะยกทัพไปปราบอ้วนเสี้ยว

จิวี่

จูกัดกัณ

โลก

โจโลวางอุบาย แต่งหนังสือส่งไปถึงอ้วนเสี้ยว ขอให้ยกทัพไปตีกองซุนจ้าน อ้วนเสี้ยวเคยเป็นอริกับกองซุนจ้านมาก่อนก็จัดการตามนั้นทันที ยกกองทัพไปตีกองซุนจ้าน ณ เมืองบักเป้ง และโจโลมีหนังสืออีกฉบับหนึ่งถึงเล่าปี่ให้คิดทำการจับลิโป้ เล่าปี่ก็ตอบจดหมายโจโลไปว่าตนมีกำลังน้อยจะคิดการตามลำพังคงไม่ได้ หากโจโลยกทัพมาเมื่อไรก็จะเข้าด้วยโจโล

ลิโป้จับคนเดินหนังสือได้ จึงยกทหารไปตีเมืองเสียวฟ่าย เล่าปี่ส่งคนไปขอความช่วยเหลือ โจโลยกทัพไปช่วยแต่ไม่ทันการ เล่าปี่เสียเมือง ต้องหนีออกจากเมืองเสียวฟ่ายไปหาโจโลตามลำพังกับทหารอีกคนหนึ่ง หากวนอุเตียวหุยกุไม่พบ ส่วนภรรยาตกค้างอยู่ในเมือง ลิโป้มิได้ทำร้าย ให้ทหารพาไปไว้เมืองซีจิว โจโลมีไส้ศึกอยู่กับลิโป้ ลิโป้สู้ทัพโจโลไม่ได้จะกลับไปเมืองซีจิวก็เข้าเมืองไม่ได้ ทหารไม่ยอมเปิดรับ ลิโป้ยกทหารจะไปเอาเมืองเสียวฟ่ายคืนอีก แต่ไปพบเข้ากับเตียวหุยกุและกวนอุ ทั้งสองไปช่องชุมทหารยกมารบกับลิโป้ ลิโป้แตกหนีไปเมืองแห่ฝื่อ กวนอุเตียวหุยกุพาไปหาเล่าปี่ โจโลได้เมืองซีจิวแล้วยังคิดการกำจัดลิโป้ต่อไป ยกทัพไปตีเมืองแห่ฝื่อ ลิโป้เห็นว่าตนเองสู้โจโลไม่ได้ จึงส่งคนไปหาอ้วนสุด แจ้งว่าจะยกลูกสาวให้ตามที่เคยขอไว้ให้ลูกชาย อ้วนสุดไม่ยอมรับไมตรีเพราะลิโป้ทำกลให้เห็นเล่ห์หลายครั้งแล้ว บอกกับทหารของลิโป้ว่าหากลิโป้จริงใจให้ส่งลูกสาวมาให้ก่อน จึงจะยอมเชื่อ ที่จะให้ไปช่วยรบโดยที่ยังไม่ได้ตัวลูกสาวของลิโป้นั้นอ้วนสุดไม่ยอม ลิโป้จึงจำต้องพาลูกสาวหนีออกจากเมืองจะนำไปส่งอ้วนสุด แต่ไปพบกวนอุเตียวหุยกุเข้ากลางทาง

ลิโป้เกรงว่าลูกสาวจะเป็นอันตราย จำใจกลับเข้าเมือง โจโฉล่อม
 แห่ฝื่ออยู่ถึงสองเดือนก็ยังไม่ได้ ลิโป้รักษาเมืองไว้มั่นคง โจโฉเป็น
 ห่วงเมืองสุโต อยากจะยกทัพกลับ แต่ก็อยากจะกำจัดลิโป้ให้ได้เสียก่อน
 พอดีเข้าหน้าฝน โจโฉจึงรั้งรอทัพอยู่ น้ำท่วมรอบเมือง ลิโป้ก็เอาแต่
 ดื่มสุรา ไม่ตั้งใจทำงานทำการ โจโฉให้ทหารทอดน้ำเข้าท่วมในเมือง
 ลิโป้หยุดดื่มสุราด้วยเห็นว่าดื่มแล้วชুবชืดเศร้าหมอง แล้วห้ามทหาร
 ทั้งปวงให้หยุดดื่มสุรา คาคโทษผู้ดื่มสุราถึงตาย จะเอาโทษทหารที่
 มาขออนุญาตดื่ม ทหารเสียน้ำใจกันหมด มีผู้เอาใจออกหาก ขโมย
 ม้าเช็กธราว์ของลิโป้ไปให้โจโฉ เมื่อขาดม้าเช็กธราว์ ลิโป้ก็ทำการรบ
 ไม่สะดวก ต้องเหนื่อยกับการรบพุ่งเป็นอันมาก ถึงกับม่อหยหลับไปที่
 ประตูเมือง จึงถูกทหารเลวมัดตัวจับส่งโจโฉ โจโฉเข้าเมืองแห่ฝื่อได้
 ลิโป้พยายามขอชีวิตกับโจโฉ แต่โจโฉเห็นว่าลิโป้เป็นคนไม่รู้จักบุญคุณ
 ใคร เห็นแก่สินบน เคยฆ่าเต็งหงวนเสียแล้วไปเข้ากับตั้งโต๊ะ ต่อมายัง
 ฆ่าตั้งโต๊ะอีกด้วย เล่าปี่เคยให้เมืองอาศัยก็ยังยึดเมืองของเล่าปี่เสีย
 นับเป็นคนไม่ควรไว้ใจ โจโฉจึงให้ฆ่าเสีย ไม่ยอมเลี้ยงไว้

โจโฉพาเล่าปี่เข้าเมืองหลวง เล่าปี่ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้
 พระเจ้าเหี้ยนเต้ให้สอบลำดับญาติดู ปรากฏว่าเล่าปี่มีศักดิ์เป็นอาของ
 พระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็เรียกเล่าปี่เป็นอา โจโฉมิได้มีความ
 ไว้วางใจเล่าปี่เลย หากแต่ยังเชื่อมั่นในอำนาจของตนอยู่ จึงยังมิได้
 กำจัดเล่าปี่และพรรคพวกเสีย

บทที่ 2

โจโล มหาอุปราช

โจโลเป็นใหญ่อยู่ ณ เมืองสุโต แม้จะยังมีพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นกษัตริย์ แต่โจโลก็กระทำการได้ทุกอย่างตามอำเภอใจ และเป็นธรรมดาเมื่อเป็นใหญ่แล้วมนุษย์เรามักจะกำเริบ โจโลจึงลบหลู่พระเจ้าเหี้ยนเต้จนพระเจ้าเหี้ยนเต้กับแก่นพระทัยอยู่เนื่อง ๆ พระเจ้าเหี้ยนเต้น้อยพระทัยนัก จึงแกลงให้โลहितไหล ใช้โลहितเขียนหนังสือบนเลื้อระบายความคับแค้นให้ตั้งสินพระราชวงศ์คนหนึ่งไว้ เพื่อจะได้หาพรรคพวกทำการกำจัดโจโล

ตั้งสินได้หนังสือโลहितของพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ชักชวนพรรคพวกได้สี่คน คือ จูฮก ตันฮิบ โงห้วน จูตัน ต่อมาได้ม้าแท่ง เจ้าเมืองเสเหลียงซึ่งบังเอิญเข้ามาในเมืองหลวงและไม่พอใจการกระทำของโจโล ม้าแท่งไปชักชวนเล่าปี่ให้เข้าด้วย ทั้งเจ็ดคนได้ทำหนังสือสัญญาว่าจะทำงานร่วมกัน แล้วลงชื่อไว้เป็นสำคัญ

เมื่อเล่าปี่อยู่ในเมืองหลวงนั้น ทางเมืองใหญ่ต่าง ๆ ยังทำสงครามกันอยู่เสมอ กองขุนจ้านเพื่อนเก่าของเล่าปี่เสียเมืองแก่ฮวันเสี้ยว และถึงแก่ความตายเสียแล้ว ฮวันสุดกับฮวันเสี้ยวสองพี่น้องคิดร่วมมือกันตั้งตัวเป็นใหญ่ โจโลและเล่าปี่รู้ความก็ร้อนใจเป็นอันมาก ฮวันสุดจะนำตราหยกไปให้พี่ชาย แต่ยังเดินทางไม่ถึง โจโลให้เล่าปี่นำทหารไปสะกดไว้ทางเมืองซีจิ๋ว มิให้ฮวันสุดเดินทางไปหาฮวันเสี้ยวได้ เล่าปี่รีบเร่งเดินทางไปทั้งกลางวันกลางคืน

ที่ปรึกษาหลายคนของโจโลรู้ว่าโจโลให้เล่าปี่คุมทัพไปสะกด

อ้วนสุดก็ตกใจมาก พวกกันทัดทานโจโล โจโลให้ทหารไปตามเล
เล่าปีไม่ยอมกลับเพราะได้โอกาสแล้ว รับเดินทางไปเมืองชีจิวโดยเร็ว
ส่วนม้าทั้งสี่ซึ่งร่วมคิดกำจัดโจโลก็เกิดศึกทางเมืองเสเหลียง ต้องเดิน
ทางกลับไป

เล่าปีรบกับอ้วนสุด อ้วนสุดแตกทัพ เสียทหารเป็นอันมาก
เสบียงอาหารขาดแคลน ได้ความคับแค้นใจถึงแก่ระอึกโลหิตสิ้นชีวิต
เล่าปีจึงอยู่รักษาเมืองชีจิว ไม่ยอมยกทหารกลับเมืองหลวง ทหารซึ่ง
โจโลให้มาปราบอ้วนสุดก็เอาไว้ในบังคับบัญชาหมดสิ้น โจโลพยายาม
ให้คนของตนซึ่งอยู่ในเมืองชีจิวกำจัดเล่าปีเสียแต่ก็ไม่สำเร็จ

เล่าปีเห็นว่าตนจะเป็นอันตราย จึงให้แต่งหนังสือชักชวน
อ้วนเสี้ยวไปรบโจโล โจโลให้ทหารยกทัพไปรบกับเล่าปีและอ้วนเสี้ยว
คนละด้าน แต่ก็ไม่สามารถกำจัดเล่าปีและอ้วนเสี้ยวได้ เล่าปีเกรงว่าหาก
ตั้งรับอยู่แต่ในเมืองชีจิวจะไม่สามารถรักษาเมืองไว้ได้ จึงให้แบ่ง
ทหารไปไว้เมืองเล็กหน้าด่าน ให้กวนอูพาภรรยาของเล่าปีสองคนไป
อยู่เมืองเหฝื่อ เล่าปีกับเตียวหุยไปอยู่เมืองเสียวฟ่าย เมืองชีจิวให้ทหาร
ที่ไว้ใจได้รักษาไว้ ส่วนอ้วนเสี้ยว นั้นไม่อาจเอาชนะโจโลได้ จึงยก
ทหารกลับเมือง เพราะเข้าฤดูหนาวแล้วจะรบพุ่งก็ลำบาก โจโลก็ให้
ทหารยกทัพกลับเช่นกัน ระหว่างนั้นก็ส่งคนไปเกลี้ยกล่อมเมืองต่าง ๆ
เข้าไว้เป็นพรรคพวก แต่ไม่อาจเกลี้ยกล่อมเล่าปีเยว เจ้าเมืองเกงจิว
กับหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮได้ ได้แต่เมืองอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่เมืองสำคัญ

ตั้งสินนั้นตั้งแต่ได้หนังสือโลหิตของพระเจ้าเหียนเต้แล้วก็ไม่
เป็นสุข เพราะไม่อาจคิดการกำจัดโจโลได้ เล่าปีกับม้าทั้งสี่ก็เดินทาง

ไปนอกเมืองหลวงเสียแล้ว จึงคิดมากถึงกับเป็นไข้ใจ เกียดเป้งหมอ หลวงมรรักษ์จึงได้ทราบความเรื่องตั้งสินเป็นไข้ใจ เกียดเป้งอาสา จะวางยาพิษโจโล แต่คิดการไม่สำเร็จเพราะป่าวคนหนึ่งของตั้งสิน เป็นชู้กับภรรยาของตั้งสิน ถูกตั้งสินทำโทษ จึงหนีไปหาโจโล และเล่าเรื่องทั้งหมดให้โจโลทราบ โจโลจับเกียดเป้งมาโบยตี จะให้ สารภาพว่ามีผู้ใดคิดการด้วย แต่เกียดเป้งไม่ยอมบอก โจโลทราบแล้ว ว่ามีใครคิดการร้ายต่อตน จึงให้ทหารไปจับมาฆ่าเสียจนหมด ไม่เว้น แม้แต่น้องสาวของตั้งสินซึ่งเป็นพระสนมของพระเจ้าเหียนเต้และ กำลังตั้งครรภ์อยู่ บุตรภรรยาของคนทั้งห้าซึ่งคิดการกับป่าวไพร่ก็ให้ ฆ่าเสียสิ้นประมาณเจ็ดร้อยคน หลังจากเกิดคดีนี้แล้วโจโลก็ยังควบคุม พระเจ้าเหียนเต้มากขึ้น เชื้อพระวงศ์ทั้งหลายซึ่งอาศัยอยู่นอกเขตวัง ก็ห้ามมิให้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต้ในวัง ให้ทหารสามพันอยู่กำกับ ตรวจตราพระราชวังและประตูตลอดเวลา

โจโลคิดแค้นเล้าปีและม้าเท้งอยู่ แต่จะกำจัดม้าเท้งนั้นไม่ถนัด เพราะเมืองเสเหลียงเป็นเมืองใหญ่มีทหารมาก จึงคิดการกำจัดเล้าปี ก่อน โจโลยกทัพไปตีเมืองซีจิวด้วยตนเอง

เล้าปีกับเตียวหุยอยู่เมืองเสียวฟ่าย เมื่อรู้ว่าโจโลยกทัพมาก็ ยกทหารออกมารบกับทหารของโจโล เล้าปีและเตียวหุยแตกทัพ พลัด กัน เล้าปีจึงหนีไปหาอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็รับไว้ โจโลได้เมืองเสียว ฟ่ายและเมืองซีจิว ให้ทหารไปเกลี้ยกล่อมกวนอูที่เมืองแห่ฝื่อ โจโล อยากได้กวนอูไว้เป็นทหารด้วยเห็นว่ามีฝีมือประจักษ์แก่ตาเมื่อครั้ง รบกับทหารเอกของตั้งโต๊ะ กวนอูจนปัญญา เกรงว่าจะดูแลภรรยา

ของเล่าปี่ไว้ไม่ได้ จำใจอยู่กับโจโฉ แต่ขอสัญญาสามข้อ คือ จะข
ดูแลพี่สะใภ้ทั้งสองคน ขอเบี้ยหวัดของเล่าปี่ซึ่งได้รับพระราชทาน
นั้นแก่พี่สะใภ้ทั้งสอง และประการสุดท้ายหากทราบว่าเล่าปี่อยู่ที่ใด
คนจะไปหา แม้โจโฉห้ามก็จะไม่เชื่อฟัง โจโฉก็ยินยอม กวนอูจึงอยู่
กับโจโฉมาแต่นั้น โจโฉมิได้ให้กวนอูอาสารบ ด้วยเกรงว่าเมื่อกวนอู
ทำความชอบแทนคุณตนแล้วก็จะหนีไปหาเล่าปี่

อ้วนเสี้ยวลดทหารไปรบโจโฉที่เมืองฮูโต เล่าปี่ไปด้วย กวนอู
ได้ข่าวศึกอ้วนเสี้ยวก็อาสาโจโฉ จะเป็นทัพหน้า โจโฉไม่ยินยอม ให้
ทหารเอกของตนออกรบพุ่ง แต่ไม่สามารถด้านทานงันเหลียงทหารเอก
ของอ้วนเสี้ยวได้ กวนอูจึงอาสา ฆ่างันเหลียงได้ อ้วนเสี้ยวจึงให้บุนทิว
คุมทหารจำนวนมากไปแทน เล่าปี่ยกไปอีกกองหนึ่งต่างหาก

กวนอูออกรบ ฆ่าบุนทิวตายอีก เล่าปี่ได้ข่าวกวนอู แต่ยังหา
ทางส่งข่าวมิได้ อ้วนเสี้ยวรู้ว่ากวนอูไปอยู่กับโจโฉ ออกมารบ ฆ่า
ทหารเอกของตนตายก็โกรธ จะฆ่าเล่าปี่ แต่เล่าปี่อธิบายเหตุและผล
จนอ้วนเสี้ยวเปลี่ยนใจ จะเกลี้ยกล่อมกวนอูมาอยู่กับตนแทน

ขณะนั้นพอดีม้าใช้มาส่งข่าวต่อโจโฉว่าเมืองยี่หล่าเกิดโจรร้าย
ยกมาเที่ยวทำร้ายราษฎร กวนอูอาสาไปปราบโจร เมื่อยกทัพไปถึง
ชายแดนเมืองยี่หล่าก็ตั้งค่ายมั่นอยู่ พอในเวลากลางคืนทหารจับเชลย
ได้สองคน คนหนึ่งคือซุนเชียน คนสนิทของเล่าปี่ กวนอูประหลาดใจ
เป็นอันมาก ซุนเชียนเล่าว่าเมื่อแตกทัพกับเล่าปี่ พลัดกัน เล่าปี่ไป
อาศัยอ้วนเสี้ยวอยู่ ณ เมืองกิจิ๋ว ตนมาอาศัยอยู่กับเล่าเพ็ก นายโจร
กวนอูได้ข่าวเล่าปี่ก็คิดจะพาพี่สะใภ้ทั้งสองหนีโจโฉไปหาเล่าปี่ แต่

เกรงอยู่ว่าอ้วนเสี้ยวจะกินหางเพราะตนฆ่ามันเหลียง บุนทว ดาย
 ชุนเขียนอาสาไปสืบข่าวที่ทัพเล่าปี่ กวนอุปราบโจรรอบคอบแล้วก็
 ยกทัพกลับเมือง แต่ใจไม่สบายเพราะคิดจะลาโจโฉไปหาเล่าปี่ เกรง
 ว่าโจโฉจะไม่ยินยอม

กวนอุเข้าไปหาโจโฉหลายครั้ง จะลาไปหาเล่าปี่แต่โดยดีตาม
 สัญญา โจโฉแกล้งทำเป็นป่วยไม่ให้เข้าพบ กวนอุจึงเขียนหนังสือทั้ง
 ไว้กับนายประตูบ้านโจโฉ แจ้งให้ทราบว่าตนจะไปหาเล่าปี่ มอบสิ่ง
 ของที่โจโฉให้ไว้กับหญิงคนใช้ แล้วพาภรรยาเล่าปี่ทั้งสองคนขึ้นรถ
 ตัวกวนอุถือง้าว ชีม้าเช็กเชวป้องกันไปข้างหลัง (ม้าเช็กเชวตัวนี้
 เดิมเป็นม้าของต่งโต๊ะ ให้ลิโป้เป็นกำนัล ลิโป้ได้ใช้ขี่ทำศึกมา เป็น
 ม้าที่มีกำลังมาก ไม่มีม้าใดทัดเทียม ลิโป้จึงรบพุ่งว่องไว เมื่อลิโป้
 ถูกโจโฉจับได้ โจโฉจึงเอาม้าเช็กเชวไว้ และกำนัลแก่กวนอุ หวังจะ
 ให้กวนอุจงรักต่อตน)

โจโฉนั้นยังรักกวนอุอยู่มาก จึงมิได้ให้ทหารติดตามจับ ปล่อย
 ให้กวนอุเดินทางไปโดยดี แต่นายด่านหลายด่านไม่รู้ความ จึงขัดขวาง
 การเดินทาง กวนอุหักด่านรายทางมาหลายแห่ง ผ่านนายด่านและทหาร
 เสียหลายคน

กวนอุยังกังวลด้วยเรื่องตนฆ่าทหารเอกของอ้วนเสี้ยว แต่เมื่อ
 เดินทางมาถึงแดนเมืองของอ้วนเสี้ยวก็พบกับชุนเขียนซึ่งไปสืบข่าว
 ชุนเขียนมาบอกข่าวว่าเวลานี้เล่าปี่ไปอยู่เมืองยี่หล้าแล้ว เพราะเมื่อ
 กวนอุกลับไปเมืองหลวงนั้นเล่าเฟ็กกับพวกยกมาตีเมืองยี่หล้าได้แล้ว
 ไปเข้าด้วยอ้วนเสี้ยว เล่าปี่จึงขออนุญาตอ้วนเสี้ยวมารักษามืองยี่หล้า

จะได้คิดการกำจัดโจโลต่อไป อ้วนเสี้ยวก็ยอม

กวนอูจึงพาภรรยาของเล่าปี่เดินทางไปเมืองยี่หล่า แต่ยังไม่ทันไปถึงก็พอดีเส้าหัวตื้น ทหารเอกของโจโลยกทหารมาตามจับกวนอู ขณะจะรบกันม้าใช้มาห้ามไว้ แจ้งข่าวว่ามหาอุปราชให้กวนอูเดินทางไปได้ มิให้ขัดขวาง เส้าหัวตื้นยังไม่ยอมเพราะโจโลยังไม่ทราบว่ากวนอูมานายด่านหลายตำบล เส้าหัวตื้นเข้ารบกับกวนอู ม้าใช้อีกคนหนึ่งถือธงสำหรับทัพโจโลมาห้ามเส้าหัวตื้นโดยเฉพาะ เส้าหัวตื้นยังไม่ยินยอมเพราะคิดว่าโจโลยังไม่ทราบรายละเอียดว่ากวนอูมานายด่านจนกระทั่งเดี๋ยวเดียว นายทหารอีกคนหนึ่งของโจโลมาด้วยตนเอง และแจ้งเส้าหัวตื้นว่าโจโลทราบแล้วว่ากวนอูหักด่าน แต่โจโลต้องการให้กวนอูไปตามสัญญาที่ให้ไว้ ทั้งนี้เพราะโจโลเกรงว่าคนทั้งปวงจะครหาว่าตนกลับคำ อีกประการหนึ่งกวนอูก็ออกไปจนพ้นแดนของตนแล้ว แม้จะตามจับกวนอูมาได้ก็หาประโยชน์มิได้ จึงจะทำบุญคุณแก่กวนอูไว้พึงพาในภายหน้า ก่อนไปกวนอูยังบอกแก่เดี๋ยวเดียวให้กลับไปแจ้งโจโลว่าภายหน้าจะแทนคุณมหาอุปราช

เดี๋ยวหุยมาดั้งตัวอยู่ที่เมืองเก้าเซี่ย กวนอูเดินทางผ่านมารู้ว่าเดี๋ยวหุยอยู่ที่นั่นก็ยินดี ให้ขุนเขี่ยนไปแจ้งข่าว ตอนแรกเดี๋ยวหุยโกรธที่กวนอูไปเข้าด้วยโจโล ยกทหารจะออกมารบกับกวนอู พอดีชั่วหยง นายทหารคนหนึ่งของโจโลยกทหารตามมาจะแก้แค้นที่กวนอูฆ่าหลานของตนตาย กวนอูรบกับชั่วหยง ฆ่าชั่วหยงตาย เดี่ยวหุยจึงยอมเข้าใจกวนอู พาภรรยาและภรรยาเล่าปี่เข้าเมือง น้องภรรยาของเล่าปี่ติดกับบิฮองพาทหารมาหาเดี่ยวหุย ได้พบกันมีความยินดีมาก กวนอู

ลิโป้

ตั้งโต๊ะ

นางเตียวเสียน

จึงฝากพี่สะใภ้และคนทั้งปวงไว้ที่เมืองเก่าเชียว ตนเองกับขุนเจ็
เดินทางไปเมืองยี่หล้า แต่เมื่อไปถึงเมืองยี่หล้ากลับไม่พบเล่าปี่เพราะ
เล่าปี่เดินทางไปหาอ้วนเสี้ยว เมื่อไม่พบจึงกลับเมืองเก่าเชียว บอกข่าว
แก่เตียวหุยและพี่สะใภ้แล้วจึงพาขุนเจ็ยนกับทหารอีกยี่สิบเศษเดิน
ทางไปเมืองกัจจิว พอใกล้ถึงเมืองก็พาทหารไปพักบ้านคนแซ่เดียวกัน
ขุนเจ็ยนลอบเข้าไปพบเล่าปี่ เล่าเรื่องที่พบกวนอูเตียวหุยให้ทราบ
เล่าปี่ยินดีเป็นอันมาก

เล่าปี่ออกอุบาย หลอกอ้วนเสี้ยวว่าจะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว
เจ้าเมืองเกงจิว อันเป็นเมืองใหญ่ เล่าเปียวนี้ผู้ใดไปเกลี้ยกล่อมก็ไม่
ยอมเข้าด้วย ตั้งตนเป็นอิสระอยู่ อ้วนเสี้ยวอยากได้เล่าเปียวไว้เป็น
พวกจึงยินยอมให้เล่าปี่เดินทางไป แต่เล่าปี่มิได้เดินทางไปเกลี้ยกล่อม
เล่าเปียว ตั้งใจจะไปหาเตียวหุย ระหว่างทางพบจูล่ง จูล่งเคยอยู่กับ
กองขุนจ้าน เมื่อกองขุนจ้านแพ้อ้วนเสี้ยวถึงกับฆ่าตัวตาย จูล่งหนี
จะไปหาเล่าปี่เพราะเคยรู้จักและช่วยรบพุ่งกันมาก่อน แต่ยังไม่พบ
เล่าปี่ เมื่อได้ข่าวเตียวหุยอยู่เมืองเก่าเชียวก็จะเดินทางไปพบ พอได้
พบเล่าปี่เสียก่อน เล่าปี่ยินดีมากที่ได้จูล่งมาเป็นทหารเอกอีกคนหนึ่ง
เล่าปี่อยากได้จูล่งมานานแล้ว หากเกรงใจกองขุนจ้านเพื่อนเก่าจึง
มิได้ชักชวนให้มาอยู่กับตน

เมืองเก่าเชียนั้นเป็นเมืองจัตวา จะตั้งเป็นที่มั่นไม่ได้ พอได้
เล่าเพ็กซึ่งดูแลเมืองยี่หล้าอยู่ส่งหนังสือมาเชิญให้เล่าปี่ไปอยู่เมือง
ยี่หล้าอีก เล่าปี่ยินดีมาก พาครอบครัว กวนอู เตียวหุย จูล่ง และทหาร
ทั้งปวงยกไปตั้งตัวอยู่ที่เมืองยี่หล้า

อ้วนเสี้ยวรู้ว่าถ้าเล่าปี่มิได้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวก็เกรง คิดจะยกทหารไปกำจัดเล่าปี่ แต่ที่ปรึกษาทัดทานไว้ เนื่องจากวิตกศึกโจโฉมากกว่า อ้วนเสี้ยวและที่ปรึกษาจึงแต่งหนังสือไปเกลี้ยกล่อมซุนเช็ก เจ้าเมืองกังตั๋ง

ซุนเช็ก เจ้าเมืองกังตั๋ง เป็นบุตรซุนเกี้ยน ตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ ยิ่งกว่าเมื่อครั้งบิดา ตีได้เมืองน้อยหลายเมือง ซุนเช็กต้องการจะได้ตำแหน่งอย่างเป็นทางการ จึงให้ทหารถือหนังสือไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่โจโฉมิได้นำหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ซุนเช็กมีความอาฆาตโจโฉอยู่

เล่าก้องเจ้าเมืองง่อกุน เป็นเมืองขึ้นของเมืองกังตั๋ง ไม่ชอบซุนเช็ก จึงแต่งหนังสือไปร้องโจโฉว่าซุนเช็กกระทำการหยาบชำนานา ทหารซุนเช็กจับหนังสือได้กลางทาง ซุนเช็กจึงแต่งกลอุบายไปเชิญเล่าก้องมาเลี้ยงโต๊ะ แล้วจับเล่าก้องฆ่าเสีย ทหารของเล่าก้องสามคน เทียวช่อนอยู่ในป่าเมืองกังตั๋งหวังจะลอบทำร้ายซุนเช็ก วันหนึ่งซุนเช็กพาทหารไปล่าเนื้อ ทหารสามคนนั้นแอบอยู่ใกล้ ๆ พอซุนเช็กตามกวางห่างทหารไป ทั้งสามคนนั้นก็เข้าทำร้ายซุนเช็ก เอาเกาทัณฑ์ยิงถูกหน้าผาก อีกคนเอาทวนแทงถูกเท้าซ้ายของซุนเช็ก ซุนเช็กชักเกาทัณฑ์ยิงถูกทหารนั้นตายไปคนหนึ่ง อีกสองคนเข้ารุมแทงซุนเช็กเป็นบาดแผลหลายแห่ง พอดีทหารของซุนเช็กตามมาทัน เข้าฆ่าทหารทั้งสองคนนั้นตาย แล้วพาซุนเช็กกลับเข้าเมือง ซุนเช็กให้คนไปตามหมอฮัวโต๋ หมอผู้มีความสามารถที่สุดของยุคนั้นมาจะให้รักษาแผล แต่ไม่ได้ตัวเพราะหมอไปรักษาคคนในเมืองหลวง ได้แต่ลูกศิษย์ของ

หมอมาคคนหนึ่ง หมอทำแผลให้แล้วสั่งให้ซุนเช็กไปอยู่ในที่สงบ
ความโกรธกำหนดย้อยวัน มิฉะนั้นพิษยาในแผลเกาทัณฑ์จะกำเริบ

เมื่อรักษาตัวอยู่ได้ประมาณยี่สิบวันก็ได้ข่าวจากเมืองสุโตว่า
โจโฉกับที่ปรึกษาไม่ยำเกรงตน กุยกะที่ปรึกษาคนหนึ่งของโจโฉกล่าว
ว่าซุนเช็กเป็นคนใจเร็ว คิดการโอหัง ซุนเช็กโกรธมาก จะเกณฑ์ทหาร
ไปตีเมืองสุโต ที่ปรึกษาห้ามไว้ พอดีทหารของอ้วนเสี้ยวมาเกลี้ยกล่อม
ซุนเช็กก็คิดจะเข้าด้วย

ซุนเช็กไม่พอใจอภัยภู่วิเศษ อภัยภู่วิเศษนำน้ำมนต์มารดให้ชาว
เมืองซึ่งป่วยไข้ และเที่ยวรักษาคณป้วยด้วยยาสมุนไพร อภัยภู่วิเศษมีความ
สามารถเรียกลมเรียกฝนได้ ซุนเช็กเกรงว่าอภัยจะตั้งตัวแบบหัวหน้า
โจรโพกผ้าเหลืองซึ่งเมื่อแรกทำตนเป็นผู้วิเศษเหมือนกัน แต่อภัย
เป็นคนใจบุญ มิได้คิดจะเป็นใหญ่ หากซุนเช็กริษยาที่ชาวเมืองรักอภัย
จึงหาเหตุฆ่าเสีย เมื่อฆ่าอภัยได้แล้วซุนเช็กซึ่งยังไม่หายป่วยดีก็ยัง
ป่วยหนัก เห็นอสุรกายอภัยมาปรากฏตัวอยู่เนือง ๆ ซุนเช็กอาละวาด
เอากระบี่กว้างถูกทหารตาย เห็นรูปอภัยอยู่ในวัดก็ให้เผาวัดเสีย
เมื่อซุนเช็กโกรธจัดอยู่บ่อย ๆ พิษแผลเกาทัณฑ์กำเริบขึ้น ซุนเช็กก็
ถึงแก่ความตาย ก่อนตายได้มอบอำนาจแก่ซุนกวนน้องชายคนใหญ่
และสั่งไว้ว่าหากมีปัญหาด้านการปกครองภายในให้ปรึกษาเตียวเจียว
ส่วนเรื่องการสงครามให้ปรึกษาจิวยี่ จิวยี่เข้ามาอยู่กับซุนกวน แนะนำ
ให้เชิญโลซกมาเป็นที่ปรึกษาอีกคนหนึ่ง จู๊กก๊กเพื่อนของโลซกรู้
ข่าวว่าโลซกมาอยู่กับซุนกวนก็ตามมาอยู่ด้วย ซุนกวนก็ตั้งให้เป็น
ที่ปรึกษา

ขุนกวนปรึกษากับจุกัดกันถึงเรื่องอ้วนเสี้ยวส่งหนังสือมา
เกลี้ยกล่อมพี่ชาย จุกัดกันเห็นควรให้เข้ากับโจโฉ โจโฉจึงแต่งตั้ง
ให้ขุนกวนเป็นเจ้าเมืองกังตั๋ง มีตราตั้งจากพระเจ้าเหี้ยนเต้ ขุนกวนก็
มีความยินดี ปกครองบ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข ราษฎรทั้งหลายรักว่า
ขุนเช็กเป็นอันมาก

อ้วนเสี้ยวแม้จะเกลี้ยกล่อมเมืองกังตั๋งไม่สำเร็จแต่ก็ไม่คิด
ย่อท้อ ยกทหารไปตั้งอยู่ริมแม่น้ำเขตแดนของตนกับโจโฉ โจโฉก็ยก
ทหารไปบรรจบกับแฮหัวตุ้นทหารเอกซึ่งตั้งทัพอยู่ชายแดน

ทั้งสองฝ่ายรบพุ่งกันอยู่นาน ไม่แพ้ชนะกันเด็ดขาด อ้วนเสี้ยว
นั้นหุเบาและเชื่อความคิดของตนเป็นใหญ่ นายทหารหลายคนเสียน้ำใจ
พากันหนีไปอยู่กับโจโฉ ในที่สุดโจโฉก็ตีค่ายอ้วนเสี้ยวแตก อ้วนเสี้ยว
กลับไปถึงเมืองกิจว มีความทุกข์ใจไม่สบาย อ้วนเสี้ยวมีบุตรหลายคน
ยกทหารมาช่วยรบ อ้วนเสี้ยวก็ยกทัพมารบโจโฉอีก แต่ก็ซำรอยเดิม
แตกทัพทั้งพ่อและลูก โจโฉยกทัพติดตามไป พอดีม้าใช้ส่งข่าวมาว่า
เล่าปี่ยกทัพมาตลบหลังจะตีเมืองสุโต โจโฉก็รีบถอยทัพไปสกัดทัพ
เล่าปี่ โจโฉออกอุบายตั้งค่ายรับทัพเล่าปี่แต่ไม่ยกทหารมารบพุ่ง เพราะ
ส่งแฮหัวตุ้นไปตีเมืองยี่หล่า แฮหัวตุ้นตีเมืองยี่หล่าได้ กวนอูยกไปจะ
ชิงเมืองคันทันก็ถูกทหารแฮหัวตุ้นล้อมไว้ เตียวหุยไปช่วยป้องกันเสบียง
ก็ถูกทัพโจโฉสกัดกั้นไว้ เล่าปี่จำต้องถอยทัพไปกับจูถ่ง แต่จวนตัว
นักเล่าปี่จึงขับม้าหนีไปแต่ผู้เดียว พบกับทหารของตนอีกกลุ่มหนึ่งก็
พากันหนีไป แต่โจโฉก็ส่งทหารมาสกัดไว้ จูถ่งตามมา ช่วยรบกับ
ทหารโจโฉแต่ก็ยังไม้อาจพากันหนีไปรอด จนกวนอูยกทหารมาช่วย

อีกแรงหนึ่ง กวนอุไปรบช่วยเดี่ยวหุยกออกมาจากที่ล้อมได้ เมื่อพร้อมหน้าจึงปรึกษากันว่าจะไปอยู่ที่ไหนดี ชุนเจียนอาสาไปหาเล่าเปียวเพื่อขออาศัย ชุนเจียนเจรจาสำเร็จ เล่าเปียวให้เล่าปี่และพรรคพวกเข้าอาศัยในเมืองเกงจิ๋วของตน โจโฉไม่อาจยกทหารตามไปเพราะห่วงเมืองสุโตและศึกอ้วนเสี้ยวจึงจำต้องปล่อยให้เล่าปี่รอดไปได้ เมื่อบำรุงทหารดีแล้วก็ยกทัพจะไปตีเอาเมืองของอ้วนเสี้ยว

พ.ศ. 746 พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จมาอยู่เมืองสุโตกับโจโฉได้แปดปี โจโฉจัดแจงทัพใหญ่ไปตีเมืองของอ้วนเสี้ยวด้วยตนเอง ให้แฮหัวตุ้นกับหมั่นทองทหารเอกไปรักษาเมืองยี่หล่า ให้ชุนฮกกับโจหยินอยู่ดูแลเมืองสุโต เมื่ออ้วนเสี้ยวทราบข่าวศึกก็ให้อ้วนซงลูกชายคุมทหารออกไปรบ อ้วนซงแตกกลับเข้าเมือง อ้วนเสี้ยวเมื่อรู้ว่าอ้วนซงลูกชายแตกทัพมาก็ตกใจ อาเจียนเป็นโลหิต เป็นลมสลบไป พอฟื้นขึ้นพูดไม่ได้แต่ได้ใช้กิริยาแสดงให้ชุนนางทั้งหลายเข้าใจว่าขอมอบเมืองกิจัวให้อ้วนซงปกครอง แต่อ้วนซงนั้นเป็นบุตรคนเล็ก อ้วนถ้าบุตรคนโตซึ่งไปรักษาเมืองอื่นเพิ่งเกณฑ์ทหารมาจะช่วยรบเดินทางมาถึง อ้วนถ้าทราบว่าอ้วนซงได้เมืองกิจัวก็ไม่พอใจ เมื่ออ้วนถ้าเข้ารบกับทัพโจโฉอ้วนซงก็ไม่เต็มใจช่วย แตกสามัคคีกันรบกันเองขึ้น อ้วนถ้าจึงเข้าสวามิภักดิ์ต่อโจโฉเพื่อจะได้ชิงเอาเมืองน้องชาย แต่เมื่อโจโฉตีเมืองกิจัวได้แล้วอ้วนถ้าก็มีได้เข้าด้วยจริง กลับจะยกทหารมารบชิงเมืองจากโจโฉอีกทีหนึ่ง แล้วแต่งหนังสือไปชวนเล่าเปียวให้ร่วมรบกับโจโฉ เล่าเปียวปรึกษาเล่าปี่ เห็นพ้องกันว่าไม่ควรช่วย โจโฉจับอ้วนถ้าได้ให้ฆ่าเสีย ส่วนอ้วนซงหนีไปอยู่กับอ้วนฮัฟชายอีกคนหนึ่ง

ที่เมืองอิวจิว โจโลก็ตามไป อ้วนฮ้ออ้วนซงหนีไปอยู่กับกองขุนของ
เจ้าเมืองเลียวต้ง โจโลมิได้ให้ทหารตามไป กองขุนของรับสองพี่น้อง
ไว้ดูท่าที่โจโล หากโจโลตามมาก็คงให้อ้วนฮ้ออ้วนซงออกรบ แต่โจโล
ไม่ยกทหารตามไปกองขุนของก็จับสองพี่น้องฆ่า ตัดศีรษะส่งไปให้
โจโล ทั้งนี้เพราะกองขุนของเกรงว่าอ้วนฮ้ออ้วนซงจะมาตั้งตัวชิงเมือง
ของตนด้วยเดิมเคยเป็นศัตรูกับอ้วนเสี้ยวมาก่อน โจโลจึงได้อำนาจเขต
ของอ้วนเสี้ยวอันเป็นแดนใหญ่มาไว้ในอำนาจของตน บารมีของโจโล
ก็แพร่ขยายไปยิ่งขึ้น นับว่าตั้งตัวได้

ส่วนเล่าปี่ยังตั้งตัวไม่ได้ อาศัยอยู่กับเล่าเปียว เล่าเปียวก็เมตตา
คืออยู่แต่ในห้องกรรยากับภรรยาของเล่าเปียวไม่ไว้วางใจเพราะเกรงว่า
เล่าปี่จะคิดร้ายกับเล่าเปียวชิงเมืองเพื่อตั้งตัว เล่าปี่ทำราชการกับเล่าเปียว
ช่วยปราบกบฏ กวนอู เตียวหุย จูล่งก็คุมทหารไปรักษาด่านต่าง ๆ
ระหว่างอยู่กับเล่าเปียวนี้เล่าปี่ได้ลูกชายคนหนึ่งชื่ออาเต๋า

เล่าเปียวมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดกับภรรยาเดิมชื่อเล่าก็
อีกคนหนึ่งชื่อเล่าจ้องเป็นบุตรนางชัวฮุยินภรรยาคนปัจจุบัน เล่าเปียว
มีความทุกข์อยู่ด้วยคิดการไม่ตลอด จะตั้งเล่าจ้องก็ผิดประเพณี เพราะ
เล่าจ้องเป็นน้อง ครั้นจะตั้งเล่าก็ก็เกรงว่าญาติพี่น้องนางชัวฮุยินซึ่ง
เป็นขุนนางอยู่ในเมืองหลายคนจะคิดการร้ายต่อเล่าก็ เล่าปี่แนะว่า
ให้คอยคิดอ่านผ่อนกำลังคนของนางชัวฮุยินเสีย นางชัวฮุยิน
แอบไต่ยินเข้าก็ยังเกลียดเล่าปี่ ยุงเล่าเปียวให้กำจัดเล่าปี่เสีย เล่าเปียว
ไม่ทำ นางชัวฮุยินจึงคิดการกับชัวมอเองชาย จะฆ่าเล่าปี่เสีย เล่าปี่
จึงหนีไปเมืองซินเอี้ย กวนอูเตียวหุยจูล่งก็เดินทางมาหา เล่าเปียวตาม

เล่าปี่ให้เข้าไปช่วยรับรองพวกเจ้าเมืองจีน เล่าปี่ก็เข้าไปตามสั่ง
เอาจุ๋งไปด้วย ชัวมอจะฆ่าเล่าปี่อีก เล่าปี่เกือบเอาตัวไม่รอดต้อง
หนีไปแต่ผู้เดียว

ระหว่างเดินทางเล่าปี่ได้พบกับสุมาเต็กโซ เป็นครู มีสติปัญญา
มาก เล่าปี่ได้คำแนะนำจากสุมาเต็กโซให้หาที่ปรึกษาใหม่ ด้วยที่ปรึกษา
ที่มีอยู่เดิมนั้นยังไม่อาจช่วยให้ตั้งตัวได้ ล้วนมีปัญญาแต่พอประมาณ
เท่านั้น สุมาเต็กโซแนะนำให้หาคนสองคนมาเป็นที่ปรึกษา คือ ฮกหลง
กับฮองชู แม้ได้แต่เพียงคนเดียวก็คงจะช่วยคิดอ่านให้ตั้งตัวได้ จุ๋ง
ตามมาทัน พาเล่าปี่กลับไปเมืองซินเอี้ย เมื่อเข้าเมืองเล่าปี่ได้พบกับผู้
มีปัญญาคนหนึ่งชื่อชีชีหรือตันฮก จึงชวนมาเป็นที่ปรึกษา นายทหาร
ของโจโฉได้ข่าวเล่าปี่มาอยู่เมืองซินเอี้ย ประสงค์จะทำความดีความ
ชอบจึงยกทหารมาตีเมือง ถูกอุบายตันฮกแตกหนีไป โจหยินนายทหาร
ของโจโฉก็ยกทัพมาอีก ตั้งค่ายกลอยู่หน้าเมือง ตันฮกก็คู่ออก แนะนำ
ให้เล่าปี่แต่งทหารตีค่ายกลของโจหยินแตกอีก โจหยินหนีไปเมืองฮูโต
เมืองหลวง เล่าปี่รักษาเมืองห้วนเสี้ยนแทนโจหยินอยู่ เล่าปี่ดั้นเดี่ยว
กับเล่าปี่และเป็นเชื้อพระวงศ์พอโจโฉเล่าปี่จึงเปิดประตูเมืองรับเล่าปี่
เล่าปี่รับหลานของเล่าปี่ดมาเป็นบุตรบุญธรรมให้ชื่อว่าเล่าฮอง

โจหยินหนีไปแจ้งข่าวโจโฉ โจโฉประหลาดใจที่เล่าปี่ทำการ
ฉลาดขึ้นผิดปกติ จึงสอบถามดู ได้ความว่าเล่าปี่ได้อาศัยความคิด
ของตันฮกหรือชีชี จึงออกอุบายจะเอาชีชีมาไว้ เทียหยกเคยรู้จักชีชี
มาก่อน จึงแนะนำให้โจโฉไปรับมารดาของชีชีมาเลี้ยงไว้ จะให้เกลี้ยกล่อม
ชีชีมาอยู่ด้วย มารดาของชีชีไม่ยอมทำเทียหยกก็อุบายส่งของไปให้

เนื่อง ๆ มารดาของชีชีเขียนหนังสือตอบขอบคุณมาตามธรรมเนียม เทียบหยกจึงปลอมลายมือของนางเขียนจดหมายส่งไปถึงชีชีให้เดินทาง มาหาเพราะโจโลจะทำอันตราย ชีชีได้รับจดหมายก็ตกใจ อ้าปากเล่าปี เดินทางไปหามารดา ก่อนไปได้แนะนำให้เล่าปีไปหาขงเบ้ง หรือจูกัดเหลียง มาเป็นที่ปรึกษา จูกัดเหลียงนี้เป็นน้องของจูกัดกิ้น ซึ่งไปอยู่กับขุนกวน ที่เมืองกังตั๋ง จูกัดเหลียงหรือขงเบ้งเป็นคนมีสติปัญญา อยู่นอกเมือง ชงหยง ชาวบ้านเรียกว่าอาจารย์ยกหลง เล่าปีมีความยินดีเพราะตรงกับที่สุมาเต็กโชเคยบอกไว้ ส่วนชีชีเดินทางไปหาโจโล ก่อนไปแวะ ไปหาขงเบ้ง ขอร้องให้ไปอยู่กับเล่าปี ขงเบ้งโกรธว่าชีชีไม่อาจอยู่กับ เล่าปีได้ ไม่มีสิ่งใดจะให้แก่เล่าปีจะเอาตนไปเป็นเครื่องเช่น จึงด่าชีชี ชีชีละอายใจ รีบเดินทางไปหามารดา แต่มารดาของชีชีกลับโกรธที่ บุตรชายเสียรู้คนถึงกับผูกคอตาย ชีชีทำการศพมารดาแล้วก็ไปอยู่ เฝ้าศพ อยู่กับโจโลไปแค้น ๆ เท่านั้น

วันหนึ่งเล่าปีเดินทางออกจากเมืองซินเอี้ยพร้อมกับกวนอู เตียวหุย ไปหาขงเบ้งที่เขาโง่ลังกั๋งนอกเมืองชงหยง ขงเบ้งรู้ว่าเล่าปี มาหา คิดจะลองน้ำใจเล่าปี จึงสั่งเด็กให้บอกว่าตนไม่อยู่ เล่าปีก็กลับไป วันหลังมาหาอีกพบแต่น้องชายของขงเบ้ง จนล่วงเข้าปีใหม่ เล่าปี จัดแจงเตรียมของไปหาขงเบ้งอีก คราวนี้ขงเบ้งเกลี้ยทำเป็นหลับ เล่าปียืนคอยอยู่เป็นเวลานาน เล่าปีก็สู้อุตส่าห์คอยจนขงเบ้งทนไม่ไหว ลุกขึ้นมาต้อนรับ ขงเบ้งนี้รูปร่างใหญ่โต สูงถึงหกศอก สี่หน้าขาว เหมือนหยก แต่งตัวโอ้อวด ท่วงที่เป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ เล่าปีอ่อนวอน จนขงเบ้งใจอ่อน ยินยอมไปอยู่ด้วย ขงเบ้งมอบหมายบ้านช่องและไร่นา

ทั้งปวงให้น้องชายดูแล แล้วไปอยู่กับเล่าปี่ ณ เมืองซินเอี้ย

โจโฉได้ดินแดนของอ้วนเสี้ยวมาแล้วก็ยังไม่พอใจ ต้องการจะขยายดินแดนออกไปอีก ให้ชุดสระใหญ่เพื่อล้อมรบกลางทะเล หมายถึงจะไปตีเมืองกังต้งของซุนกวน ก่อนจะยกไปตีก็แต่งหนังสือไปถึงซุนกวนให้ส่งบุตรไปถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทำราชการในเมืองหลวง โจโฉจริงจะเอาบุตรของซุนกวนไว้เป็นตัวประกัน มิให้ซุนกวนกระด้างกระเดื่องได้ แต่ซุนกวนไม่ยอมส่งไป โจโฉมีความโกรธ จัดแจงกองทัพจะยกไปตีเมืองกังต้ง แต่ขัดด้วยมีสงครามทางเหนือ จึงยับยั้งอยู่ ทางเมืองกังต้งนั้นมารดาของซุนกวนถึงแก่กรรมเหลือแต่นางงอก๊กไถ้มารดาเลี้ยงซึ่งเป็นน้ำของซุนกวนด้วย นางงอก๊กไถ้มีบุตรหญิงคนหนึ่ง เมื่อแต่งการศพแล้วซุนกวนก็กะการจะไปตีเมืองกังแฮของหองจ้อ หองจ้อนี้เคยทำสงครามกับเมืองกังต้งมาเสมอ ซุนกวนได้เมืองกังแฮ และยังได้ทหารเอกมาอีก จิวยี่มาอยู่ฝึกสอนทหารเพื่อให้ชำนาญจะได้ป้องกันเล่าเปียว มิให้ยกทัพมาตีเมืองกังต้งได้

เล่าเปียวรู้ข่าวหองจ้อเสียเมืองกังแฮและเสียชีวิตก็โกรธ ตามเล่าปี่มาจะให้ไปตีเมืองกังต้งแก้แค้นแทนตน แต่ขงเบ้งสอนเล่าปี่ให้บิดพลิ้วเสีย เล่าปี่ก็ทำตาม เมื่อเล่าปี่และขงเบ้งไปเมืองเกงจื๋วนั้นเล่าก็บุตรของเล่าเปียวมาปรึกษาเรื่องมารดาเลี้ยงจะทำอันตราย ขงเบ้งก็แนะนำให้หาทางไปอยู่เมืองอื่น เล่าก็จึงไปขออนุญาตบิดาไปรักษาเมืองกังแฮซึ่งซุนกวนตีแตกแต่มิได้จัดแจงทหารให้อยู่รักษาเมือง เล่าเปียวก็ให้เล่าก็ไปอยู่เมืองกังแฮ เล่าปี่กลับไปอยู่เมืองซินเอี้ย

โจโฉได้สุมาอี้ไว้เป็นที่ปรึกษา มิใจจะขยายอาณาเขตออกไป

ขุนเกียน

ขุนเข็ก

ขุนกวน

อีก แสหัวตุนอาสาจะไปกำจัดเล่าปี่ที่เมืองชินเอี้ย กวนอุเตียวหุยกไ้จะนับถือขงเบ้ง ต้องการจะดูสติปัญญาจึงให้ขงเบ้งออกความคิดรับศึกขงเบ้งสั่งอย่างไรก็ทำตาม ขงเบ้งออกอุบายล้อมทัพแสหัวตุน แล้วจุดไฟเผาทหารตายเป็นจำนวนมาก กวนอุเตียวหุยกไ้จึงยอมรับนับถือสติปัญญาของขงเบ้งแต่นั้นมา แสหัวตุนหนีไปได้ เดินทางกลับเมืองฮูโต๋ โจโฉให้เกณฑ์ทหารไปตีเมืองเล่าปี่อีก ครั้นนี้โจโฉยกทัพหลวงไปด้วยตนเอง นายทหารมีฝีมือก็ยกไปด้วยเป็นจำนวนมาก

ทางเมืองเกงจิ๋วเล่าเปียวป่วยหนัก นางซัวฮุยอินกับน้องชายคิดอ่านจะเอาเมืองให้เล่าจ้องบุตรชายมิให้ตกแก่เล่ากัหรือเล่าปี่ จัดแจงห้ามมิให้ใครเข้าพบ เล่ากัมาเยี่ยมก็ไม่ให้เข้าพบ เล่าเปียวสิ้นชีวิตก็ไม่แจ้งให้ใครทราบ จัดแจงให้เล่าจ้องขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทนบิดา เล่าจ้องอายุเพียงสิบสี่ปี แม้จะเฉลียวฉลาดแต่ก็ยังไม่อาจรักษาเมืองไว้ได้ เมื่อโจโฉยกทัพมา ที่ปรีक्षा มารดาและน้ำชายแนะนำให้ไปขอเกลี้ยกล่อมอยู่กับโจโฉ โจโฉก็รับไว้

ขงเบ้งให้เล่าปี่และชาวเมืองทั้งปวงอพยพจากเมืองชินเอี้ยไปเมืองฮ้วนเสี้ยวเพราะเห็นว่าจะต้านทัพโจโฉไว้มิได้ แล้วทำอุบายเปิดประตูเมืองชินเอี้ยไว้ ให้ทหารแอบซ่อนอยู่ภายนอก กวนอุคุมทหารไปกั้นน้ำในแม่น้ำนอกเมือง เตียวหุยกไ้ไปรออยู่ทางได้นำ โจหยินคุมทัพมาเข้าเมืองชินเอี้ย พยายามตีจุดชุมทหารจุดไฟเผาเมืองเสียสามด้าน โจหยินก็คุมทหารหนีออกไปทางประตูที่เหลืออยู่ พอถึงแม่น้ำก็ลงน้ำข้ามไป กวนอุเปิดท่อบให้น้ำไหลบ่าลงมา ท่วมทหารของโจหยินตายเสียเป็นอันมาก กวนอุเตียวหุยกไ้ตามฆ่าฟันไป โจโฉ

รู้ว่าเล่าปี่ใช้กลอุบายก็โกรธนัก ให้ทหารยกเข้าเมืองชินเอี้ย ถมแม่น้ำเสีย เตรียมทหารจะยกไปตีเมืองอ้วนเสี้ยว แต่ที่ปรึกษาห้ามไว้ว่าจะทำให้ราษฎรเกลียดชังเพราะต้องลำบากนัก ขอให้ส่งชีซีไปเกลี้ยกล่อมเล่าปี่ให้อ่อนน้อม ชีซีเดินทางไปหาเล่าปี่ บอกเรื่องราวทั้งปวง แล้วเดินทางกลับไปหาโจโฉ แจ้งว่าเล่าปี่ไม่ยอมอ่อนน้อม

เล่าปี่อพยพจากเมืองอ้วนเสี้ยวเดินทางไปเมืองชงหยง เมืองชงหยงนี้ขึ้นกับเมืองเกงจิ๋วของเล่าเปียว เมื่อเล่าจ้องกับญาติทางมารดา ตั้งตัวเป็นใหญ่ ได้ละเมืองเกงจิ๋วมาอยู่เมืองชงหยงเพื่อคอยรับทัพเล่าปี่และเล่ากั๊กพี่ชาย เมื่อเล่าปี่อพยพมาถึงข้ามอน้ำชายของเล่าจ้องไม่ยอมเปิดประตูรับ กลับให้ทหารยิงเกาทัณฑ์กระหน่ำออกไป อูยเอี้ยนอยู่ในเมืองนั้นไม่เห็นด้วย เอาจ้าวไล่ฟันทหารรักษาประตูแตกตื่นล้มตายไปแล้วเปิดประตูเมืองรับ เล่าปี่จึงเข้าเมืองได้ แต่อูยเอี้ยนต้องต่อสู้กับทหารฝ่ายข้ามอตลอดเวลา พรรคพวกของทั้งสองฝ่ายก็เข้าต่อสู้กันล้มตายเป็นอันมาก เล่าปี่สลดใจจึงอพยพจากเมืองนั้นไปเมืองกังเหลง อูยเอี้ยนหนีไปอยู่กับเจ้าเมืองเตียงสา โจโฉตามมาใกล้จะทันอยู่แล้ว ขงเบ้งจึงให้กวนอูรีบเดินทางไปบอกเล่ากั๊กที่เมืองกังแฮ ขอให้ยกทัพเรือมาบรรจบที่เมืองกังเหลง กวนอูกับซุนเจียนก็รีบเดินทางไป จูล่งควบคุมชาวบ้านที่เดินทางตามมา เตียวหุยไปคุมทหารเป็นกองหลัง เล่าปี่เดินทางได้ช้ามากเพราะมีความเมตตาเป็นห่วงบรรดาชาวบ้าน

โจโฉเข้าเมืองชงหยง จัดการบ้านเมืองใหม่ ตั้งข้ามอเตียวอุ้นให้เป็นแม่ทัพเรือ เพราะปรารถนาจะให้ช่วยฝึกทหารให้ชำนาญทัพเรือต่อไปจะได้ไปตีเมืองกังตั้งได้ ส่วนเล่าจ้องกับมารดาโจโฉส่งให้ไป

รักษาเมืองเก่งจ้าว แต่พอเดินทางออกจากเมืองไปได้ไม่ทันไร โจ
ให้ทหารไปดักฆ่าเล่าจ้องและมารดาเสีย แล้วให้ทหารไปที่เขาโง่ลังกั
จับครอบครัวของขงเบ้งมาฆ่าเสีย แต่ทหารหาครอบครัวของขงเบ้ง
ไม่พบเพราะขงเบ้งได้ให้ครอบครัวย้ายไปอยู่ตำบลอื่นชั่วคราวตั้งแต่
ก่อนอพยพ

เล่าปี่และพรรคพวกเดินทางอพยพมานานนับเดือน กวนอุซึ่ง
ไปหาเล่าปี่ยังไม่กลับมา เล่าปี่มีความกังวลจึงให้ขงเบ้งเดินทางไปอีก
คนหนึ่งพร้อมกับเล่าฮองบุตรบุญธรรม ทหารโจโฉยกมาตีขบวนอพยพ
ของเล่าปี่แตก เล่าปี่พลัดกับครอบครัวของตน จูล่งทหารเอกก็หายไป
มีผู้มาบอกว่าจูล่งเอาใจออกหากไปเข้ากับทหารโจโฉแล้วจึงไม่มา
แต่เล่าปี่ไม่เชื่อ เตียวหุยอารมณ์ร้อนคุมทหารยี่สิบคนไปรออยู่เชิง
สะพานให้ทหารเข้าไปในป่าใกล้ ๆ ตัดเอากิ่งไม้ผูกหางม้าแล้วตีม้า
ให้วิ่งวกเวียนอยู่ในป่า เห็นฝุ่นกระจาย หวังจะหลอกทหารโจโฉว่ามี
คนอยู่ในนั้นมาก ตัวเตียวหุยเองยืนถือทวนสกัดอยู่หัวสะพาน

จูล่งนั้นเดินทางมาช้าเพราะม้าตามหาภรรยาทั้งสองของเล่าปี่
ซึ่งพลัดไป พบแต่นางกำฮุยในภรรยาหลวงของเล่าปี่ และช่วยปิดก
น้องภรรยาของเล่าปี่มาได้ พาไปส่งเตียวหุย เตียวหุยก็รับนางกำฮุย
และปิดกไปส่งเล่าปี่ ส่วนจูล่งกลับไปตามหานางบิฮุยินและอาเต้
บุตรของนางกำฮุยินซึ่งนางบิฮุยินดูแลอยู่ จูล่งพบนางบิฮุยิน
บาดเจ็บ จะรับมาด้วยแต่นางบิฮุยินเห็นว่าจะไปไม่รอด จึงส่งอาเต้
ให้จูล่ง ตนเองกระโจนน้ำตาย จูล่งเอาอาเต้ใส่ไว้ในเกราะเสื้อ รมฝ่า
ทหารของโจโฉออกมา โจโฉอยู่บนเนินเขาเห็นจูล่งรบพุ่งกล้าหาญก็

พอใจ ห้ามมิให้ใครยิงเกาทัณฑ์ฆ่าจูล่งด้วยประสงค์จะจับเป็น จูล่งจึง
 รบฝ่าทหารของโจโฉออกมาได้ จนถึงสะพานที่เตียวหุยรออยู่ เตียวหุย
 ให้จูล่งหนีไปตนเองออกไปยืนสกัดอยู่ที่หัวสะพาน ทหารโจโฉยกมา
 เป็นอันมาก เห็นเตียวหุยก็กลัว ไม่กล้าเข้าไปรบ และเกรงว่าจะมี
 ทหารซ่อนอยู่ในป่าข้างทาง เตียวหุยจึงชักสะพานเสียแล้วเดินทาง
 ไปหาเล่าปี่

โจโฉเห็นว่าฝ่ายตนกำลังได้ที่ เล่าปี่กำลังลำบากจึงให้ยกทหาร
 ตามไป จะจับเล่าปี่ให้ได้ กวนอุไปนำทหารมาจากเมืองกังแฮลงเรือ
 เดินทางมา รู้ว่าเล่าปี่แตกมาถึงสะพานเตียงบันเกี้ยวจึงแวะเรือกลาง
 ทางแล้วยกทหารขึ้นบกมารับเล่าปี่ แต่ไม่พบเล่าปี่ พบทหารโจโฉก็
 เข้ารบพุ่ง ทหารโจโฉถอยไปเพราะนึกว่าต้องอุบายขงเบ้ง กวนอุจึง
 ไปพบเล่าปี่ พอดีเล่าก็ยกกองทัพเรือมาสมทบ ขงเบ้งและซุนเจียน
 ตามมาภายหลังเพราะมัวเกณฑ์ทหารมาเพิ่มเติม แต่โจโฉมิได้ให้
 ทหารยกตามไป เล่าปี่จึงเดินทางไปกับเล่ากั๊กที่เมืองกังแฮ ส่วนกวนอุ
 ขุมทหารไปรักษาเมืองแฮเค้าซึ่งเป็นเมืองปากน้ำของเมืองกังแฮ

โจโฉยกทหารไปพักอยู่เมืองเกงจิ๋ว คิดอ่านจะกำจัดเล่าปี่ให้ได้
 ที่ปรึกษาแนะนำให้ไปชวนซุนกวนมาร่วมรบกำจัดเล่าปี่ หากได้ตัวเล่าปี่
 แล้วจะแบ่งเมืองเกงจิ๋วให้กั๊กหนึ่ง โจโฉเห็นด้วย แต่งหนังสือให้คน
 ถือไปเมืองกังตั๋ง

ซุนกวนเองก็วางแผนป้องกันเมืองของตน เพราะได้ข่าวว่า
 โจโฉจะมาตีเมืองกังเหลง มิให้เล่าปี่ยึดเป็นที่มั่นได้ โสชกอาสาไปเมือง
 กังแฮ ขอให้ช่วยกำจัดโจโฉ ซุนกวนก็ให้ไป ทางเล่าปี่กับขงเบ้งก็

ปรึกษากันจะไปอาศัยขุนกวนเช่นกัน หวังจะให้โจโลกับขุนกวน
ใจกัน แต่เล่าปีเกรงอยู่ว่าขุนกวนจะไม่ยอมให้อาศัย ขงเบ้งถึงเหตุการณ์
แล้วว่าขุนกวนเองย่อมจะกลัวโจโลอยู่ จะต้องส่งคนมาชักชวนให้
เข้าด้วยเป็นแน่ ขงเบ้งออกปากว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาเอาแต่เรือลำ
หนึ่งไปกับลิ้นข้าพเจ้าสามนิ้วเท่านี้ ไปยุให้ขุนกวนผิดกับโจโลจงได้
ถ้าโจโลแพ้ก็จะเข้าช่วยขุนกวน เห็นได้ท่วงทีแล้ว เราก็จะเข้าชิง
เอาเมืองเกงจิ๋วเป็นกำไรเปล่า แม้ขุนกวนแพ้เราก็จะคิดแก้ไขชิง
เอาเมืองกังตั๋งไว้ได้

พอดีโลชกมา แสร้งทำเป็นว่ามาไหว้ศพเล่าเปียว แต่ทุกคน
เข้าใจว่าเป็นอุบายมาสืบข่าวเพราะเมืองกังตั๋งกับเมืองเกงจิ๋วเป็นอริ
กันอยู่ ที่จะจริงใจมาไหว้ศพนั้นเป็นไปได้ โลชกชักชวนให้เล่าปี
ไปอาศัยขุนกวน ขอให้ขงเบ้งไปด้วยช่วยกันเจรจา เล่าปีก็ให้ขงเบ้ง
ไปด้วย เมื่อไปถึงโลชกยังไม่ทันจะพาขงเบ้งไปพบขุนกวนก็พอดี
ขุนกวนเอาหนังสือของโจโลให้โลชกดู ขุนกวนกำลังลังเลว่าจะเข้า
กับเล่าปีหรือเข้ากับโจโลดี

ที่ปรึกษาทั้งปวงของขุนกวนเกรงโจโล จะให้ขุนกวนไปอ่อน
น้อมต่อโจโล ขุนกวนไม่เห็นด้วย วันต่อมาโลชกก็พาขงเบ้งเข้าไปหา
ที่ปรึกษาทั้งปวงของขุนกวนพยายามเจรจาล้อยคำจะให้ขงเบ้งจนแก่
คำตอบ แต่ขงเบ้งก็ตอบจนคนเหล่านั้นอับจนไปสิ้นทุกคน อุกาย
นายทหารของขุนกวนและโลชกมาพาขงเบ้งเข้าไปข้างใน ขงเบ้งพบ
กับจูกัดกินพี่ชายซึ่งมาทำราชการอยู่กับขุนกวน เมื่อพบขุนกวนขงเบ้ง
เห็นว่าขุนกวนนี้มีลักษณะเข้มขัน จักขู่ก็แดงหน้าแดง เป็นคนมี

บุญ แต่นำใจจะต้อตั้ง อันจะเจรจาสุภาพเห็นมิได้ ชอบแต่เจรจา แม้จะได้ตามถึงเนื้อความใจโลก็ว่าให้โกรธขึ้นจึงจะได้ เมื่อขุนกวนถามว่าโจโฉยกทหารมากเท่าไร ขงเบ้งแกล้งบอกจำนวนมากถึงร้อยห้าสิบหมื่น และให้ขุนกวนพิจารณาเองว่าจะต้อสู้ได้หรือไม่ หากต้อสู้ได้ก็ให้เตรียมการต้อสู้ แต่หากเห็นว่าจะสู้มิได้ก็ให้ไปคำนับโจโฉ อย่ามัวแต่รวนเรอยู่ แต่ขุนกวนนั้นไม่เต็มใจจะไปคำนับโจโฉตามคำที่ปรึกษา จึงชักขงเบ้งต้อว่าเหตุใดเล่าปี่ไม่ยอมอ่อนน้อมต้อโจโฉ ขงเบ้งก็ว่าเพราะเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ มีความมานะไม่ย่อท้อต้อข้าศึก ยินดีจะสู้จนตัวตายมากกว่ายอมอ่อนน้อม ขุนกวนได้ฟังก็โกรธ คิดว่าขงเบ้งว่ากระทบ ลูกเข้าไปข้างใน โlochกต้อว่าขงเบ้ง ขงเบ้งก็กลับว่าตนมีอุบายกำจัดโจโฉอยู่หากขุนกวนโกรธลูกหนีไปเอง โlochจึงเข้าไปตามขุนกวนให้ออกมาเจรจากับขงเบ้งอีก ขงเบ้งจึงบอกว่าทหารของโจโฉนั้นไม่ชำนาญทัพเรือ เล่าปี่แม้แตกทัพมาก็ยังพอมิทหารอยู่บ้าง และยังมีทหารของเล่าก็อีก หากร่วมมือกันจริง ๆ แล้วยอมจะสู้โจโฉได้ ขอให้ใคร่ครวญดูให้ดี ขุนกวนจึงให้lochไปบอกแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่าจะไม่ยอมอ่อนน้อมต้อโจโฉ แล้วให้lochเชิญขงเบ้งไปพักผ่อน

ขุนนางในเมืองกังตั๋งแบ่งออกเป็นสองฝ่าย พวกพลเรือนส่วนใหญ่จะให้ไปอ่อนน้อมต้อโจโฉ แต่พวกทหารขอให้สู้รบ ขุนกวนก็ลังเลอยู่ มีความวิตก ไม่เป็นอันกินอันนอน นางงอ๊กก็ให้น้ำสาวซึ่งเป็นมารดาเลี้ยงจึงถามสาเหตุ เมื่อทราบก็แนะนำให้ถามจิวยี่ ขุนกวนจึงให้คนใช้ไปหาจิวยี่มาพบจิวยี่ก็มา เมื่อจิวยี่มาถึงพบกับที่ปรึกษา

โจโจ

กฤษณา

ขุนฮก

ทั้งปวงของขุนกวน และทหารในเมืองกัณฑ์ ตั้ง ทราบว่าทั้งสองฝ่ายแตก
ความคิดกันอยู่ จิวยี่ไม่ขัดแย้งฝ่ายใด รอเวลาไปพบขุนกวนก่อน

โลกชกพาขงเบ้งมาหาจิวยี่ จิวยี่บอกโลชกว่าตนเห็นควรให้
อ่อนน้อมต่อโจโฉ โลชกโกรธมาก ต่อว่าจิวยี่ไม่ช่วยขุนกวนตามคำ
ขุนเช็กสั่งไว้ก่อนตาย จิวยี่อ้างว่าตนเห็นแก่ประชากรราษฎรจะได้รับ
ความลำบาก ขงเบ้งใช้การมจะยั่วจิวยี่ให้โกรธ จึงบอกโลชกว่า อัน
การจะอ่อนน้อมต่อโจโฉนั้นเป็นของง่าย เพียงแต่ส่งคนสองคนไป
หาโจโฉ โจโฉก็เลิกทัพกลับไป โลชกซักว่าสองคนที่ว่านั้นคือใคร
ขงเบ้งบอกว่าคือบุตรีสองคนของนางเกียวก๊กได้ โจโฉหลงรักมานาน
ถึงกับสร้างปราสาทไว้แห่งหนึ่งอยู่ริมแม่น้ำ แล้วแต่งโคลงพรรณนา
ถึงนางงามทั้งสองคน จิวยี่ได้ฟังก็โกรธจัด เพราะบุตรีสองคนของนาง
เกียวก๊กโล่นั้นคนหนึ่งคือภรรยาขุนเช็ก อีกคนหนึ่งเป็นภรรยาของ
จิวยี่เอง จิวยี่โกรธจัดจนเลิกความคิดที่จะไปอ่อนน้อมต่อโจโฉ การยุ
แหย่ของขงเบ้งที่จะยืมมือชาวเมืองกัณฑ์ปราบโจโฉก็สำเร็จลงได้ดัง
ประสงค์

จิวยี่ไม่ชอบขงเบ้งเพราะฉลาดเกินไป ทั้งไว้นานจะเป็นศัตรู
กันในภายหน้า จึงคิดจะฆ่าขงเบ้งเสีย โลชกห้ามไว้ แนะนำให้เกลี้ยกล่อม
ขงเบ้งมาอยู่ด้วย เพราะจูกัดกิ้นพี่ชายของขงเบ้งก็อยู่กับขุนกวนคน
หนึ่งแล้ว จิวยี่เห็นด้วย ให้จูกัดกิ้นไปเกลี้ยกล่อมขงเบ้งแต่ไม่สำเร็จ
จิวยี่จึงคิดจะกำจัดขงเบ้งโดยยืมมือโจโฉฆ่าเสีย เพราะจะฆ่าขงเบ้ง
เสียเองก็เกรงคนจะครหา จึงให้ขงเบ้งคุมทหารไปตีเอาเสบียงของโจโฉ
ขงเบ้งก็รับคำ แต่เมื่อโลชกไปดูลาดเลา ขงเบ้งกลับอวดตัวว่าตนนั้น

ชำนาญทั้งการรบนบก ทางเรือ กระบวนม้าและกระบวนรถ
ชาวเมืองกังตั้งชำนาญการสงครามแต่ทางเรือ ตัวจิวยี่ก็เช่นกัน ไม่
ชำนาญการรบทางบกเลย โสชกก็เอาความที่ขงเบ้งพูดมาบอกจิวยี่
จิวยี่หลงกลโอรสขงเบ้ง มุมานะจะไปตัดเสบียงโจโฉเอง โสชกก็มา
บอกขงเบ้ง ขงเบ้งหัวเราะและว่าตนรู้ทันว่าจิวยี่จะยืมมือโจโฉฆ่าตน
โสชกก็กลับไปบอกจิวยี่อีก จิวยี่ยังไม่ชอบขงเบ้งมากขึ้นเพราะฉลาด
มากเกินไป แต่เปลี่ยนใจไม่ไปตัดเสบียง ตั้งทัพเรือมันอยู่

กองเรือตระเวนเมืองกังแฮเอาเนื้อความไปบอกเล่าปี่ว่าทาง
เมืองกังตั้งเตรียมทัพใหญ่ จะทำสงครามกับโจโฉ เล่าปี่จึงจัดแจงทหาร
ในเมืองกังแฮแล้วยกไปตั้งอยู่แฮเก้า แล้วให้บิ๊ตกไปสืบข่าวขงเบ้ง
บิ๊ตกนำของไปคำนับจิวยี่แล้วขอตัวขงเบ้งกลับ แต่จิวยี่ไม่ยอม ขอตัว
ขงเบ้งไว้ให้ช่วยคิดการศึกรบพุ่งกับโจโฉก่อน และฝากคำเชิญเล่าปี่
ไปกับบิ๊ตก บิ๊ตกก็ไปบอกเล่าปี่ตามสั่ง

จิวยี่นั้นมิได้เชิญเล่าปี่ด้วยบริสุทธิ์ใจ จะหลอกมาฆ่าเสีย สั่ง
ให้ทหารมีฝีมือห้าสิบคนซ่อนอยู่หลังฉากคอยฟังเสียงตนทั้งจอกสุรา
หากทิ้งลงเมื่อใดให้ทหารกรูกันออกมาจับเล่าปี่ฆ่าเสีย ทางฝ่ายเล่าปี่
เตรียมตัวจะมา กวนอุเกรงจิวยี่เจ้าความคิดจะทำร้าย จึงมาด้วย ให้
เตียวหุย จูล่งดูแลค่ายแทน เมื่อเล่าปี่ไปถึงขงเบ้งรู้เข้าก็ตกใจ พอเห็น
กวนอุมาด้วยจึงค่อยคลายใจ จิวยี่เสพสุรากับเล่าปี่เห็นกวนอุถือกระบี่
ขึ้นระวางหลังจึงถามว่าทหารคนนี้เป็นใคร พอทราบว่าเป็นกวนอุก็ตกใจ
เหงื่อแตก ไม่กล้าทิ้งจอกสุราจนเล่าปี่ลากลับ พอไปถึงเรือก็พบขงเบ้ง
คอยอยู่ เล่าปี่ชวนขงเบ้งเดินทางกลับด้วยแต่ขงเบ้งไม่กลับจะอยู่ช่วย

จิวี่รบโจโลก่อน และนัดวันให้จูล่งเอาเรือมารอรับทางปากแม่น้ำ
ทิศใต้ในเดือนอ้ายแรมห้าค่ำ

คนใช้ของโจโลนำหนังสือมาให้จิวี่ จิวี่ให้ฆ่าคนถือหนังสือ
เสียคนหนึ่ง ตัดศีรษะส่งไปกับคนที่เหลืออยู่ ให้นำไปให้โจโล โจโล
โกรธมาก ให้จ้วมอเตี้ยวอุ้น นายทหารซึ่งได้มาแต่เมืองเกงจิวยกทัพ
เรือเป็นทัพหน้า โจโลเป็นทัพหลวง ทัพหน้าปะทะกับกำเหลง ทัพ
หน้าของเมืองกังตั๋ง จ้วมอเตี้ยวอุ้นสู้กำเหลงไม่ได้ แยกพ่ายไปถึง
ทัพหลวง ทัพเมืองกังตั๋งฆ่าทหารโจโลเสียมากมาย แต่พอถึงเวลา
เที่ยงจิวี่กลับเรียกให้ทหารถอยทัพ เพราะเกรงโจโลจะชุมนุมทหารไว้
ที่หัวแหลมเนื่องจากโจโลมีทหารมากกว่าจะประมาทไม่ได้

บทที่ 3 ขงเบ้งเจ้าปัญญา

ข้ามอเตียวอุ้นแตกพ่ายไปถึงทัพหลวง โจโฉเรียกมาถามว่า เหตุใดจึงแตกทัพมาทั้งที่มีทหารมากกว่า ข้ามออธิบายว่าเพราะทหารของโจโฉเป็นชาวดอน ไม่สันทัดการรบทางเรือ และทหารเมืองเกงจิ๋วเองก็ละเว้นการศึกเสียนาน ขอให้โจโฉเอาเรือทอดต่อกันล้อมเป็นค่ายไว้กลางน้ำ แล้วจึงค่อยทำการศึกกับจิวยี่ต่อไป โจโฉก็เห็นด้วย ข้ามอเตียวอุ้นจึงให้เอาเรือใหญ่ไปทอดวงเป็นค่ายลงตามชายทะเลไว้ช่องสำหรับเข้าออกยี่สิบสี่ประตู จัดทหารลงเรือรบแจวหนึ่และไล่ฝึกหัด ถึงเวลากลางคืนก็จุดคบเพลิงสว่างดั่งกลางวัน ค่ายบนบกก็ตั้งรายกันไปเป็นระยะไกล

จิวยี่เห็นแสงเพลิงในค่ายโจโฉก็จัดแจงทหารที่มีฝีมือกับเครื่องเล่นกระจับปี่สัซอลลงเรือลำหนึ่งไปแอบดูทัพโจโฉ เห็นทหารโจโฉจัดกระบวนทัพเรือ ข้ามอเป็นนายทหารจัดทหารทั้งปวง จิวยี่เห็นเข้าก็สอบถามทหารที่มาด้วยกันว่านายทหารแม่ทัพเรือของโจโฉนั้นเป็นใคร เมื่อได้ทราบก็คิดการกำจัดข้ามอเตียวอุ้นเสีย จะได้ทำศึกกับโจโฉได้สะดวกขึ้น

โจโฉรู้ว่าจิวยี่มาแอบดูกระบวนทัพก็อภัยสนัก เจียวก้านที่ปรึกษาคนหนึ่งของโจโฉอาสาจะไปเกลี้ยกล่อมจิวยี่เพราะเคยเรียนหนังสือมาด้วยกัน โจโฉก็ตกลงให้ไป แต่พอไปถึงจิวยี่พูดดักคอ เจียวก้านจะมาเกลี้ยกล่อมก็อายใจ ไม่กล้าพูดเกลี้ยกล่อม แล้วจิวยี่ยังให้โทสุจู นายทหารฝ่ายตนถือกระบี่ยืนอยู่ใกล้ ๆ สั่งว่าหากได้ยินใครเอ่ยถึง

โจโลหรือขุนทวนให้เอากระบี่ตัดศีรษะเสีย เจี้ยวก้านก็กลัว ได้แต่
ดื่มสุรากินอาหารกับจิวอี้ พอเมาจิวอี้ก็ชวนเจี้ยวก้านเข้านอน เจี้ยวก้าน
นอนไม่หลับ เห็นจิวอี้หลับก็ลุกไปสูบบุหรี่ที่ตะเกียง เห็นหนังสือฉบับ
หนึ่งสลักหลังผนึกว่า ชั่วมอเตี้ยวอุ้นคำนับมาถึงจิวอี้ก็ฉีกออกอ่านดู
ได้ความว่าที่มายุ่งกับโจโลเพราะจำใจ ได้ที่เมื่อไรจะตัดศีรษะโจโล
มาให้ และจะให้คนลอบมาส่งข่าวเสมอ ๆ เจี้ยวก้านก็เอาหนังสือนั้น
ซ่อนในเสื้อ แล้วเข้าไปนอน แต่ไม่หลับ ตกดึกจิวอี้ก็ลุกขึ้น ให้ทหาร
บอกเสียงดังว่าชั่วมอเตี้ยวอุ้นส่งข่าวมาเจี้ยวก้านได้ยินถนัด จึงลอบ
หนีกลับไปค่าย ไปหาโจโล ให้ดูหนังสือฉบับที่ลักมา โจโลเห็นหนังสือ
ก็โกรธให้ทหารไปตามชั่วมอเตี้ยวอุ้นมา บอกว่าจะให้ยกทหารไปรบ
ชั่วมอเตี้ยวอุ้นคัดค้านว่าทหารยังไม่ชำนาญทัพเรือ โจโลโกรธจัดให้
ฆ่าทั้งสองคนเสีย แต่พอเห็นศีรษะชั่วมอเตี้ยวอุ้นก็นึกขึ้นได้ว่าเสีย
กลจิวอี้เสียแล้วแต่ไม่พูดว่าอะไร

จิวอี้ได้ข่าวมีความยินดีมาก แต่ระแวงขงเบ้งว่าจะรู้ทันความ
คิดของตนหรือไม่จึงให้โลซกไปสืบข่าว โลซกไปหาขงเบ้ง ขงเบ้ง
รู้ทันความคิดของจิวอี้ทุกประการ จิวอี้ทราบจากโลซกเช่นนั้นก็ยัง
ซังขงเบ้ง คิดกำจัดขงเบ้งอยู่ตลอดเวลา ครั้นเวลารุ่งเช้าจิวอี้ก็เชิญขงเบ้ง
มาปรึกษาราชการ จิวอี้ถามขงเบ้งว่าการรบทางเรื่อนั้นควรใช้อาวุธ
อะไร ขงเบ้งตอบว่าเกาทัณฑ์ จิวอี้สั่งให้ขงเบ้งเป็นนายกองเกณฑ์ช่าง
ทำลูกเกาทัณฑ์ให้ได้สิบหมื่นในเวลาสิบวัน ขงเบ้งรู้ทันความคิดจิวอี้
จึงว่าจะหาลูกเกาทัณฑ์ให้ได้ในเวลาสามวัน เพราะงานนี้เป็นงานด่วน
หากไม่ได้จะยอมให้ฆ่า แต่ถ้าต้องการของสิ่งใดขอให้โลซกจัดการ

ให้ได้ จิวยี้ก็ตกลง แต่แอบส่งคนไปส่งนายช่างทำลูกเกาทัณฑ์
แกลึงถ่วงเวลา อย่าทำให้เสร็จทันในสามวัน โลกสงสารขงเบ้งมาก
เมื่อขงเบ้งขอสิ่งของใดก็จัดหามาให้ ขงเบ้งขอฟางกับผ้าดำหลายพัน
น้ำมันสำหรับลบดัดเช็ดลูกเกาทัณฑ์กับเรื่อยี่สิบตำ คนล้าละสามสิบ
สี่สิบคนให้มาบรรทุกลูกเกาทัณฑ์ไปให้จิวยี้

ตลอดสามวันนั้นขงเบ้งมิได้ทำอะไร แต่พอดกคืนที่สามขงเบ้ง
ก็เรียกเรือให้ถอยมา ชวนโลกไปรับลูกเกาทัณฑ์ด้วยกัน ให้มัดฟาง
แลหญ้าผูกเรียงไว้สองข้างแควเรือรอบ แล้วเอาผ้าดำคลุมมัดฟางนั้น
ทั้งยี่สิบตำ ให้โยงเรือทุกลำแจวขึ้นไปจนถึงกองทัพโจโฉ เวลาดึก คืน
นั้นเป็นเดือนสิบสองข้างแรม หมอกลงหนัก ขงเบ้งให้ทหารตีกลอง
ให้ร้องอ้ออึ้งขึ้น ทหารโจโฉเห็นหมอกลงหนักไม่อาจเอาเรือออกมา
รบพุ่ง ได้แต่ยิงเกาทัณฑ์ไปที่เรือ ขงเบ้งให้ทหารเอาฟางชูขึ้นรับลูก
เกาทัณฑ์ พอใกล้สว่างก็แจวเรือหนีกลับ เรือเร็วของโจโฉตามไปไม่
ทัน เมื่อกลับถึงค่าย โลกก็เข้าไปบอกจิวยี้ว่าลูกเกาทัณฑ์ได้ครบแล้ว
ให้ทหารลงไปขน ปรากฏว่าได้เกินสิบหมื่นเสียอีก โลกบอกอุบาย
ของขงเบ้งให้จิวยี้ฟัง จิวยี้ก็ได้แต่ทอดถอนใจ ให้เชิญขงเบ้งมาเสพสุรา
จิวยี้ถามขงเบ้งถึงกลอุบายจะปราบโจโฉ ต่างคนต่างเขียนหนังสือใส่
ฝ่ามือแล้วแบออกให้กันดูปรากฏว่าตรงกัน คือ เพลิง

ทางโจโฉนั้นไม่สบายใจมากที่เสียรู้จิวยี้และขงเบ้ง ที่ปรึกษา
แนะนำให้ส่งไส้ศึกไปสอดแนมในกองทัพของจิวยี้ โจโฉก็เห็นด้วย
ให้ชั่วตงชั่วโฮน่องชั่วมอที่ถูกฆ่าตายไปเป็นไส้ศึก จัดทหารเมืองเกงจิ๋ว
ให้หาร้อยกับเรือรบห้าลำ ตกกลางคืนก็เล่นเรือไปที่กองทัพของจิวยี้

ชั่วต่งชั่วโฮเข้าไปหาจิวี่ทำเป็นร้องไห้ว่าแก่นโจโฉฆ่าพี่ชายเสีย
จะมาขออยู่ด้วย จิวี่ทำเป็นยินดีรับไว้ คิดจะซ่อนกลโจโฉ ขงเบ้งก็รู้
ทันความคิด จิวี่ให้ชั่วต่งชั่วโฮไปอยู่ที่ค่ายกำแพง

ตกกลางคืนอุยกายนายทหารคนหนึ่งเข้าไปหาจิวี่ ถามว่า
เหตุใดจึงไม่เอาเพลิงเผาค่ายโจโฉเสีย มัวแต่รอช้าอยู่จะเสียที่ จิวี่จึง
อธิบายว่าคิดไว้แล้ว แต่หากขาดคนอาสาไปถึงทัพโจโฉ อุยกายก็อาสา
เข้าวันรุ่งขึ้นจิวี่ออกว่าราชการ แกล้งปรึกษาว่าโจโฉยกทหารมาก
เกรงว่าการรบจะยืดเยื้อ จะแจกเสบียงทหารให้พอกินไปได้สามเดือน
อุยกายประศดว่าอย่าว่าแต่สามเดือนเลย ถึงสามสิบเดือนก็ไม่สำเร็จ
จิวี่ทำเป็นโกรธ ให้ทหารเอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย กำแพงนายทหาร
ขอไว้ จิวี่ก็ขับกำแพงออกไป ที่ปรึกษาและนายทหารทั้งปวงช่วยกัน
ขอชีวิตอุยกายไว้ว่าเป็นนายทหารเก่า อยู่มาถึงสามสมัยตั้งแต่ครั้ง
ซุนเกี้ยน ซุนเช็ก ขอให้ไว้ชีวิต จิวี่ก็ให้ตีอุยกายบาดเจ็บสาหัส อุบาย
ของจิวี่ครั้งนี้ขงเบ้งรู้ทันทุกประการ

เมื่ออุยกายถูกตีบาดเจ็บนอนอยู่ มีผู้คนไปเยี่ยมมากมาย อุยกาย
ไม่พูดจากับใคร ทำเป็นเคี้ยวฟันถอนใจ แต่เมื่อจำเด็กเพื่อนสนิทเข้า
ไปเยี่ยม อุยกายก็ขับคนใช้ออกไปจนหมด จำเด็กพอจะเข้าใจว่าจิวี่
ทำกลแต่ยังไม่เข้าใจทั้งหมด อุยกายจึงบอกจำเด็กและขอให้ช่วยให้
อุบายสำเร็จ จำเด็กก็รับปาก อุยกายจึงเขียนหนังสือให้จำเด็กนำไป
ให้โจโฉ พอคำจำเด็กก็แต่งตัวปลอมเป็นชาวประมง ลงเรือไปทอดแห
ใกล้ค่ายของโจโฉ ทหารกองตระเวนจับเอาตัวไปซักถาม จำเด็กก็
บอกว่าตนเป็นที่ปรึกษาของซุนกวน ต้องการพบโจโฉ โจโฉก็ให้เข้าพบ

จำเต็กเอาหนังสือของอุยกายให้โจโล โจโลสงสัยว่าจะเป็นกลอุบาย
ให้เอาจำเต็กไปฆ่าเสีย จำเต็กพูดจามีเหตุผลจนโจโลสั่นสงสัย พอดี
ชั่วต่งชั่วโฮส่งข่าวมาบอกเรื่องอุยกายต้องโทษสมกับคำจำเต็กว่า โจโล
จึงเชื่อนิท ให้จำเต็กกลับไปนัดวันกับอุยกายว่าจะหนีมาหาเมื่อไร
จะได้จัดทหารไปรับ จำเต็กก็กลับไปบอกอุยกาย

จำเต็กไปหากำเลงเพื่อสืบเรื่องชั่วต่งชั่วโฮ กำเลงพอจะรู้
ทันจิวี่แต่แกล้งทำเป็นโกรธเคือง ปรึกษากับจำเต็กซุบซิบ ชั่วต่งชั่วโฮ
เข้ามา ทั้งสองคนก็ทำท่าห้ามปรามกันให้เงียบ ชั่วต่งชั่วโฮต้องอุบาย
ถามกำเลงและจำเต็กว่าปรึกษาสิ่งใดกัน และอวดรู้ว่าทั้งสองไม่พอใจ
จิวี่ คงจะต้องการหนีไปอยู่กับมหาอุปราช กำเลงทำเป็นโกรธ ถอด
กระบี่ออกจากฝักจะฆ่าชั่วต่งชั่วโฮ ชั่วต่งชั่วโฮตกใจ รีบบอกว่าที่จริง
ตนมาเป็นไส้ศึกให้โจโล กำเลงและจำเต็กแกล้งทำเป็นยินดี ชวน
สองพี่น้องกินโต๊ะด้วย ชั่วต่งชั่วโฮแต่งหนังสือถึงโจโลแจ้งว่าตน
สามารถเกลี้ยกล่อมแม่ทัพหน้าของจิวี่ได้ หากโจโลยกทัพมาตีทัพจิวี่
เมื่อใด กำเลงจะคุมทหารออกตีกระหนาบจิวี่ ส่วนจำเต็กก็ส่งหนังสือ
นัดโจโลให้ส่งทหารมาคอยรับ ตนจะจัดเรือบรรทุกเสบียง ปักธง
ตะขาบเขียวเป็นสำคัญ โจโลรับหนังสือแล้วยังแคลงใจ เจียวก้านจึง
อาสาจะไปสืบข่าวอีก

เมื่อโจโลยกทหารมามากนั้น บังทองหรืออาจารย์ฮองชู ซึ่งมี
ชื่อเสียงคู่กับขงเบ้งฮกหลงนั้นอพยพมาอยู่เมืองกังตั๋ง โลซกได้ไป
ปรึกษาราชการเสมอ จิวี่ก็นับถือบังทองว่าเป็นคนมีสติปัญญา บังทอง
ได้แนะนำโลซกให้หาทางเอาโซ่ล่ามเรือรบของโจโล แล้วตรึงตะปู

ไว้ทุกคำ ต่อจากนั้นจึงจุดไฟเผาเสีย โจโลก็ต้องแตกทัพ เมื่อเจี๊วกำน
มาหา จิวยี่เกลี้ยทำเป็นโกรธ เอาตัวเจี๊วกำนไปขังไว้ในวัดบนเนินเขา
บังทองไปอยู่ในกระท่อมหลังวัด อ่านตำราพิชัยสงครามให้เจี๊วกำน
ได้ยิน ทหารของจิวยี่มิได้คุมเจี๊วกำนแน่นหนา เจี๊วกำนออกไป
เดินเล่นหลังวัดได้ยินเข้า จึงไปสนทนากับบังทอง เมื่อรู้ว่าเป็นบังทองหรือ
อาจารย์สองซูกี้ชักชวนให้ไปอยู่กับโจโล บังทองก็ไปด้วย ทั้งนี้เป็น
อุบายของจิวยี่จะให้ทั้งสองคนพบกัน

บังทองไปอยู่กับโจโล แกล้งทำเป็นยกย่องโจโลเป็นอันมาก
แล้วแนะนำให้โจโลเอาโซ่ร้อยเรือให้ชิดกันเข้าเป็นกอง ๆ กองละ
ยี่สิบลำ แล้วเอาสายยุดิดหน้าเรือ ปูกระดานปากเรือให้ทอดลัดถึงกัน
ทุกลำ ตรึงด้วยตะปูให้แน่นหนา ทหารชาวดอนจะได้ไม่มาเรือเพราะ
เรือไม่โคลงเคลง เหมือนอยู่บนบก โจโลก็หลงเชื่อ บังทองอาสาจะ
ไปเกลี้ยกล่อมทหารของจิวยี่ให้มาอยู่กับโจโล โจโลก็ให้ไป

ขณะจะลงเรือซี้ชี่ก็มาขัดขวางเสียบังทองไว้ กระซิบว่าบังทอง
คิดอ่านเผาทหารโจโลให้หมดสิ้น ตนรู้ทัน บังทองจึงแนะนำให้ซี้ชี่เอา
ตัวรอด ซี้ชี่จึงให้คนสนิทไปพูดล่อว่าม้าแท่งหันซุย เจ้าเมืองเสเหลียง
ซึ่งเคยเข้าซื้อกันจะปราบโจโลยกทัพมาตีเมืองฮูโต โจโลได้ข่าวมีความ
กังวลมาก ซี้ชี่รับอาสาจะไปฟังข่าวศึก โจโลก็ให้ซี้ชี่กับโจป้าและทหาร
อีกมากกลับไปยังเมืองหลวง

โจโลให้ทหารลองเรือรบ จิวยี่จึงนำทหารขึ้นไปดูบนเขาสูง
ทหารของโจโลยกทัพเรือมากองหนึ่งรบพุ่งกับทหารของจิวยี่ จิวยี่
เห็นทหารของตนได้ชัยชนะแล้วแจวเรือตามไป เกรงว่าโจโลจะชุมนุม

ทัพเรือไว้ทำอันตรายจึงบอกธงเรียกทหารกลับ และปรึกษาราช...
กับนายทัพนายกองทั้งปวง แต่ยังไม่ทันจะได้เจรจาพอดีเกิดพายุหนัก
พัดมา ธงเหลืองในทัพโจโฉหักสะบั้นลง แต่แล้วลมก็พัดหนักมา
ทางทัพจิวยี่พัดเอาธงชัยในทัพจิวยี่ปลิวไปตกลงบนเนินตรงหน้า จิวยี่
เห็นดังนั้นก็ตกใจเพราะนึกขึ้นได้ว่าทัพโจโฉอยู่ต้นลม ทัพของตนอยู่
ปลายลม หากเอาเพลิงจุดเผาทัพโจโฉ เพลิงจะลามมาติดเรือของตน
เข้าด้วย ก็ให้เกิดความทุกข์เป็นอันมาก วิตกจนอาเจียนออกมาเป็น
โลหิต ล้มสลบลงกับที่

โลซกเห็นจิวยี่ป่วยก็ไม่สบายใจ ไปหาขงเบ้ง ขงเบ้งจึงบอกว่า
โรคของจิวยี่ตนรักษาได้ โลซกพาไปหาจิวยี่ที่ค่าย ขงเบ้งรู้ถือว่าวัน
แรมห้าค่ำเดือนอ้ายจะมีลมสลาตัน เปลี่ยนทิศทางลมปรกติ แต่ขงเบ้ง
ไม่บอกจิวยี่ตามตรง อาสาทำพิธีขอลมขอฝน ว่าตนเคยเรียนมา จิวยี่
ได้ฟังก็มีความยินดี ใช้นั้นก็หายแล้วให้ทหารปลูกโรงพิธีเป็นร้าน
สามชั้น สูงขึ้นละสามศอกเศษ บนเขาลำปินสาน ให้ทหารร้อยยี่สิบคน
ถือธงต่าง ๆ นั่งล้อมโรงพิธีไว้ โรงพิธีตกแต่งธงทิว รูปปั้นเทวดามากมาย
ถึงวันแรมห้าค่ำเดือนอ้าย ขงเบ้งก็ขึ้นไปนั่งสาธยายมนตร์อยู่บนร้าน
ชั้นบน จิวยี่เตรียมทัพให้พร้อม ลมสลาตันมาเมื่อไรจะได้ยกไปทันที

อุยกายจัดเรือยี่สิบลำ เอาหญ้าฟางบรรจุทุกเต็ม สาดน้ำมันให้
ชุ่ม แล้วโรยดินประสิว เตรียมไว้เป็นเชื้อเพลิง ปักธงตะขาบเขียว
หน้าเรือเป็นเครื่องหมาย พอได้เวลาลมสลาตันก็พัดมา จิวยี่เกรงปัญญา
ขงเบ้งให้ทหารไปจับตัวขงเบ้งฆ่าเสีย แต่ขงเบ้งลอบหนีลงจากร้าน
ไปยังที่ตนนัดจูล่งให้มารับ ทหารของจิวยี่ตามไปแต่ไม่กล้าเข้ารบกับ

จูล่ง ขงเบ้งจึงกลับไปหาเล่าปี่ได้ เมื่อไปถึงก็จัดการแบ่งทหารให้จูล่ง
ยกไปคอยสกัดโจโฉซึ่งจะต้องแตกทัพหนีไป และให้เตียวหุยยกทหาร
ไปคอยสกัดอีกแห่งหนึ่ง ให้บิ๊ตกเล่าสองคุมเรือไปคอยจับทหารโจโฉ
ให้เล่ากั๋งไปตั้งอยู่ที่ตำบลสำคัญ จะได้ป้องกันเมืองกังแฮ ส่วนกวนอู
นั้นขงเบ้งมิได้มอบหมายงานใดให้ กวนอูมีความน้อยใจจึงต่อว่า ขงเบ้ง
จึงให้กวนอูไปสกัดโจโฉที่ตำบลฮัวหยง และว่าทำไมได้ใช้แต่แรกเพราะ
เห็นว่ากวนอูคงจะยังรำลึกถึงคุณโจโฉที่เคยเลี้ยงดูมา อาจจะไม่กล้า
ฆ่าโจโฉ กวนอูจึงให้สัญญาว่าหากตนไม่ตัดศีรษะโจโฉมาให้ จะให้
ศีรษะของตนแทน

โจโฉแตกทัพเรือ หนีไฟ

เมื่อกวนอุไปแล้วเล่าปี่ทักว่าเหตุใดขงเบ้งจึงให้กวนอุไป
กวนอุนั้นเป็นผู้มีความกตัญญู แม้จะให้สัตญญาก็อาจจะไม่เข้าใจ
เพราะรำลึกถึงคุณ ขงเบ้งจึงอธิบายว่าโจโฉนั้นยังไม่ถึงที่ตาย จะให้
กวนอุไปแทนคุณโจโฉเสียให้เสร็จสิ้นไป ภายหน้าจะได้ทำการได้
สะดวก เล่าปี่ก็เห็นด้วย

อุยกายนำเรือบรรทุกเชื้อเพลิงไปที่ค่ายโจโฉ เทียหยกที่ปรึกษา
ของโจโฉเห็นเรือของอุยกายลอยฟ่องแสดงว่าเบาคงมิได้บรรทุกเสบียง
มา จึงสงสัย ให้โจโฉส่งทหารไปสกัดไว้ก่อน แต่ไม่ทันการทหาร
ของอุยกายเข้าไปจุดเพลิงเผาเรือของโจโฉได้ โจโฉจึงแตกทัพเรือ

เพลิงลามเข้าไปที่ไหนดหารของจิวี่ก็ตามเข้าไป ทหารของโจโฉตายในไฟบ้าง ตกน้ำตายบ้าง ถูกฆ่าตายบ้างเป็นจำนวนมาก โจโฉหนีจั้นบาก็ถูกทหารของซุนกวนสกัดจนต้องหนีไปตลอดทาง

โจโฉหนีไปถึงตำบลฮั่วหลิม ไม่พบทหารของซุนกวนก็หัวเราะว่าจิวี่และขงเบ้งคิดไม่ตลอด แต่พอขาดกำลังก็คุมทหารออกมาตีทหารของโจโฉ โจโฉก็หนีไปถึงตำบลโฮโลก๊ก โจโฉหัวเราะเยาะความคิดของขงเบ้งจิวี่อีก ขาดคำเดียวหุยกียกทหารออกมา โจโฉแตกหนีไปก่อนกับทหารเพียงสี่ห้าคน

โจโฉหนีไปได้ไกลแล้วรวบรวมเหลือทหารเพียงสามร้อยเศษ ถึงทางแยกไปเมืองลำกุน ที่ปากทางลัดมีกองไฟจุดอยู่ โจโฉคิดว่าขงเบ้งแกล้งแต่งกลลวง กลับให้ทหารเดินไปตามทางลัด เดินไปได้หน่อยหนึ่งถึงตำบลฮั่วหยง โจโฉหัวเราะอีก กวนอุ้อถึงจ้าวพาททหารออกมาสกัดทาง ทหารของโจโฉอดโรยมากแล้ว ไม่มีทางต่อสู้ได้ โจโฉขอร้องดี ๆ กวนอุ้อใจอ่อนคิดถึงคุณโจโฉจึงปล่อยให้โจโฉไป โจโฉเดินทางไปพบโจหยินกลางทาง พาททหารเข้าเมืองลำกุน เมื่อพบโจหยินนั้นโจโฉเหลือทหารเพียงยี่สิบเจ็ดคน

วันต่อมาโจโฉก็กลับเมืองสุโต ให้โจหยินอยู่รักษาเมืองลำกุน และเมืองเกงจิ๋ว ให้แฮหัวตุ้นอยู่รักษาเมืองชงหยง เตียวเลี้ยวอยู่รักษาเมืองหับป่า ก่อนไปโจโฉเขียนหนังสือสั่งโจหยินไว้ หากอับจนเมื่อใดให้เปิดดูแล้วทำตามนั้น

ส่วนกวนอุกกลับไปหาขงเบ้งจะรับโทษตามที่ให้สัจไว้ ขงเบ้งมิได้อาโทษ การครั้งนี้ขงเบ้งว่าเพราะจะให้กวนอุแทนคุณโจโฉ ให้เสร็จสิ้นไป และได้ดูความหาอุปราชแล้วยังไม่ถึงที่ตาย แต่มีผู้ สันนิษฐานว่าขงเบ้งต้องการจะให้โจโฉรอดชีวิตไปเพื่อจะได้ถ่วงดุล อำนาจกับขุนกวน มิฉะนั้นแล้วขุนกวนจะมีกำลังเข้มแข็งเกินไป ไม่มีคู่แข่ง เล่าปี่ซึ่งยังตั้งตัวไม่ได้ จะไม่มีทางตั้งตัวแข่งกับขุนกวนได้เลย

ส่วนจิวยี่ยกกองทัพกลับค่าย ให้เรือรบบรรทุกเสบียงไปส่ง ขุนกวนที่ปากน้ำเมืองกังตั๋ง ตนเองยกทัพไปตั้งอยู่ตำบลลิ้มกั๋ง คิด อ่านจะไปตีเมืองลำกุน

เล่าปี่ให้ขุนเจียนนำสิ่งของไปให้จิวยี่ จิวยี่ชักชวนเจียนว่าเล่าปี่ ตั้งทัพอยู่ที่ใด พอทราบก็ตกใจเพราะเข้าใจกันว่าเล่าปี่จะตีเมืองลำกุน จิวยี่กับโลซกจึงไปหาเล่าปี่ ตกลงกันว่าให้จิวยี่เข้าตีเมืองลำกุนก่อน หากตีไม่ได้เล่าปี่จะเข้าตีต่อภายหลัง แต่ที่จริงขงเบ้งวางแผนจะยึด เมืองลำกุนในภายหลัง รวมทั้งเมืองเกงจิ๋วด้วยเพราะบัดนี้เมืองเกงจิ๋ว ตกเป็นของโจโฉแล้ว มิใช่ของเล่าเปียว เล่าปี่จึงสนิทใจจะชิงเมือง

จิวี่เตรียมทหารไปตีเมืองลำกุน แม้จะตีผ่านได้แล้วก็ต้องอุบาย
โจโฉซึ่งเขียนหนังสือให้โจหยินไว้ จิวี่ถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บ หมอ
ห้ามมิให้โกรธ โจหยินมาทำรบนื่อง ๆ จิวี่หักความโกรธไว้ไม่ได้
ออกไปรบ พิชยาในแผลเกาทัณฑ์กำเร็บถึงกับอาเจียนเป็นโลหิต จิวี่
จึงให้ทหารทำอุบายว่าตนถึงแก่ความตาย เทียเถาขึ้นเป็นแม่ทัพแทน
โจหยินยกทหารออกมาจะตีค่ายในตอนกลางคืน มาถึงเห็นค่ายว่าง
ก็รีบถอยแต่ไม่ทัน ทหารของจิวี่ล้อมไว้ทุกด้าน โจหยินกับน้องชาย

จิวี่ถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ตกม้า

แตกทัพ จิวยี่
ก็นำทหารจะ
เข้าเมืองลำกูน
แต่เข้าไม่
ได้เพราะ
ขงเบ้ง

ให้ทหารปลอมเป็นทหารโจหยิน ไปเรียกชาวเมืองให้เปิดประตูรับ ผู้ดูแลเมืองเข้าใจว่าจริงก็เปิดประตูรับ ขงเบ้งเล่าปี่ก็เข้าเมืองได้ ให้จูถ่งทำหน้าที่รักษาเชิงเทียนไว้ เมื่อจิวยี่มาถึงก็เข้าเมืองไม่ได้ จะตีหักเข้าไปก็ไม่สำเร็จ จำต้องถอยออกมา จิวยี่รับให้ทหารไปตีเมืองเกงจิวกับเมืองชงหยง ด้วยเกรงขงเบ้งจะไปชิงเมืองเอาอีก แต่ไม่ทันการ เดียวหุยปลอมเป็นทหารโจหยินเข้าเมืองเกงจิวได้แล้ว กวนอูก็ตีเมืองชงหยงได้ จิวยี่แค้นใจนัก โกรธจัดถึงแก่สลบลง

จิวยี่คิดจะไปตีเมืองเกงจิว เมืองชงหยง และเมืองลำกุนให้ได้ แต่โลซกห้ามไว้เพราะยังเกรงศึกโจโฉ จึงให้โลซกไปว่ากล่าวขงเบ้งแต่โดยดี ขงเบ้งอ้างว่าตนตีเมืองเกงจิวคืนแก่เล่ากั๋งบุตรเล่าเปียวเจ้าเมืองเดิม มิได้ชิงให้แก่เล่าปี่ โลซกก็อับจนแก้ถ้อยคำ ได้แต่ขอสัญญาว่า หากเล่ากั๋งสิ้นชีวิตแล้วขอให้คืนเมืองทั้งสามแก่ขุนกวน ขงเบ้งก็เอออไปตามเรื่อง จิวยี่ก็ให้ทหารไปช่วยขุนกวนตีเมืองหับป่าต่อไป ตนเองยังป่วยอยู่จึงไปพักอยู่เมืองฉสองกุน ปากน้ำเมืองกังต้ง

เล่าปี่อยู่รักษาเมืองเกงจิว ให้เล่ากั๋งไปอยู่เมืองชงหยงเกลี้ยกล่อมผู้คน ตั้งเป็นเจ้าเมืองเกงจิวแต่ในนาม เสาะแสวงหาผู้คนไว้เป็นนายทหารและที่ปรึกษา ได้ม้าเจ็กและม้าเลี้ยงชาวเมืองเกงจิวมาไว้เป็นกำลัง

เมืองเกงจิวนั้นเป็นหัวเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นหลายเมือง แต่เมื่อเสียเมืองแก่โจโฉ เมืองน้อยทั้งหลายก็พากันตั้งตัวเป็นอิสระ เล่าปี่จึงจัดแจงทหารจะไปตีเมืองขึ้นสี่หัวเมืองที่อุดมสมบูรณ์เอาไว้เป็นกำลัง ให้กวนอุมารักษาเมืองเกงจิว เดียวหุยเป็นกองหน้า เล่าปี่กับขงเบ้ง

เป็นกองหลวง จูล่งเป็นกองหลัง ยกไปตีเมืองเลงเหลง

เล่าปี่ได้เมืองเลงเหลงโดยง่าย จูล่งอาสาไปตีเมืองฮุยเอียงได้ เดียวหุยก้ออาสาไปตีเมืองบุเหลงเหลือแต่เมืองเตียงสา กวนอุทราบข่าว ก็อาสาจะไปตีเมืองเตียงสาเอง เมืองเตียงสานี้เจ้าเมืองไม่ใช่คนมีความคิด แต่มีทหารเอกคนหนึ่งชื่อฮองตง อายุหกสิบปีแล้วแต่มีกำลังมาก ฮองตง ออกรบกับกวนอุยังทานกำลังกวนอุได้ แต่วันต่อมาม้าของฮองตงพลาด ฮองตงตกม้า ทวนหลุดจากมือ กวนอุไม่ฆ่าฮองตงเพราะเห็นว่ามิได้ ชนะด้วยฝีมือ จึงปล่อยฮองตงกลับไป

ฮองตงกลับเข้าเมืองแล้วมีใจกังวลเพราะเจ้าเมืองบังคับจะให้ ฆ่ากวนอุให้จงได้ ฮองตงมีฝีมือยิ่งเกาทัณฑ์แม่นยำ แต่ฮองตงเห็นว่า กวนอุเคยไว้ชีวิตตน จึงยิงเกาทัณฑ์ถูกที่พุ่มหมวกของกวนอุเท่านั้น เจ้าเมืองเตียงสาโกรธ ให้เอาฮองตงไปฆ่าเสีย

อุยเอียนซึ่งเคยคิดจะไปอยู่กับเล่าปี่เมื่อครั้งเมืองซงหยงนั้น มาอยู่กับเจ้าเมืองเตียงสา เจ้าเมืองเตียงสาไม่ชอบเลี้ยง ให้เป็นทหารเลว อยู่ทั้งที่มีฝีมือ อุยเอียนรู้ว่าฮองตงต้องโทษก็โกรธ ไปชิงตัวฮองตงมา แล้วฆ่าเจ้าเมืองตาย ตัดศีรษะไปให้กวนอุ กวนอุก็เข้าเมืองได้

เล่าปี่เดินทางไปถึงเมืองเตียงสา ได้ฮองตงไว้เป็นทหารเอก อีกคนหนึ่ง กวนอุพาอุยเอียนไปค้ำบเล้าปี่ขงเบ้งเล่าความให้ฟัง ขงเบ้งจะให้เอาอุยเอียนไปฆ่าเสีย โดยกล่าวว่า ผู้ใดกินข้าวแดงท่าน และฆ่าท่านผู้มีคุณเสีย ผู้นั้นเป็นคนหากตัญญูไม่ ผู้ใดอาศัยอยู่ใน แผ่นดินของท่านแล้ว คิดยกเอาแผ่นดินไปให้ผู้อื่นเสีย ผู้นั้นเป็นคน หากความสัตย์ไม่ และลักษณะของอุยเอียนนี้ก็ไม่ใช่นักดี แต่เล่าปี่ขอ

ไว้ อูยเอียนจึงได้อยู่กับเล่าปี่มาแต่นั้น เล่าปี่กลับไปรักษาเมืองเกงจิวตามเดิม

ส่วนจิวยี่เมื่อหายป่วยก็จัดแจงทหารให้ไปช่วยซุนกวน แต่ตนเองยังพักรักษาตัวอยู่ ซุนกวนไปตีเมืองหับป่าเสียเวลานานยังเอาชนะเดียวเดียวทหารเอกของโจโฉไม่ได้ มีหน้าซ้ำเสียโทสู้อทหารเอกต้องถอยทัพ ส่วนทางเมืองเกงจิวเล่ากั๋งถึงแก่กรรม จิวยี่จึงให้โลซกไปทวงเมืองคืนตามสัญญา ขงเบ้งก็อุบายเจรจายืมเมืองให้เล่าปี่อาศัยก่อนจนกว่าจะไปตีเมืองเสฉวนได้ โลซกหลงกลลงชื่อในหนังสือรับเป็นนายประกันให้พร้อมกับขงเบ้งจิวยี่เห็นหนังสือก็โกรธว่าโลซกแพ้ความคิดขงเบ้ง เพราะการยืมเมืองเกงจิวนี้ไม่มีกำหนดเวลา หากเล่าปี่ไม่ไปตีเมืองเสฉวนก็จะอยู่ในเมืองเกงจิวได้ตลอดไป แต่จิวยี่มิได้ทำโทษโลซกเพราะโลซกเคยมีบุญคุณต่อตนมาก่อน กระนั้นโลซกก็มีความวิตกไม่สบายใจเลย ตัวจิวยี่ครุ่นคิดแต่จะกำจัดเล่าปี่และขงเบ้ง วันหนึ่งจิวยี่ได้ข่าวว่านางกำสุทัยภรรยาของเล่าปี่ตาย จิวยี่เกิดความคิดขึ้นมา จะให้ซุนกวนทำอุบายยกน้องสาวต่างมารดาให้เล่าปี่ แล้วจะจับเล่าปี่ไว้ ให้ขงเบ้งไล่ตัวเล่าปี่คืนด้วยเมืองเกงจิว โลซกเห็นชอบด้วย จึงเดินทางไปเมืองลำชี เอาหนังสือสัญญายืมเมืองของเล่าปี่ให้ซุนกวนดู แล้วเอาหนังสือของจิวยี่แนะอุบายให้ซุนกวนอ่าน ซุนกวนเห็นด้วย ให้ลิห้อมไปหาเล่าปี่ ลิห้อมก็เดินทางไป

ส่วนเล่าปี่นั้นตั้งแต่ภรรยาตายหมดทั้งสองคนก็มีความทุกข์อยู่ อาต๋าทหรือเล่าเสี้ยนบุตรชายก็ยังเล็กไม่มีผู้ดูแล เมื่อลิห้อมมาหาเล่าปี่ออกไปรับ แต่ขงเบ้งเตือนไว้ว่าแม้อลิห้อมว่ากล่าวอย่างไรอย่า

เพ็ญรับปาก ตัวขงเบ้งเองแอบฟังอยู่หลังฉาก

ลิห้อมเจรจากับเล่าปี่ให้คิดอ่านหาภรรยาใหม่ และแนะนำน้องสาวของซุนกวนให้ เล่าปี่บอกว่าตนอายุห้าสิบปีแล้ว น้องสาวของซุนกวนยังเด็กอยู่ อาจจะรังเกียจ ลิห้อมยืนยันว่าซุนกวนเต็มใจและนางซุนสุหยินนั้นเป็นคนมีน้ำใจและปัญญา ต้องการสามีมีสติปัญญาและตระกูลดี คงไม่รังเกียจเล่าปี่ เล่าปี่ก็ยังไม่รับปากจนกระทั่งขงเบ้งแนะนำให้รับปาก จะให้เล่าปี่ได้ภรรยาและให้จิวยี่แพ้ความคิดตนให้ได้ แล้วขงเบ้งให้ซุนเจียนไปกับลิห้อมจะได้นัดวันแต่งงาน ลิห้อมก็พาซุนเจียนไปเมืองลำชีซึ่งซุนกวนพักอยู่ ซุนกวนมิได้กำหนดวันเองให้ซุนเจียนกลับไปหาเล่าปี่ให้ขงเบ้งกำหนดวันแต่งงาน

เล่าปี่กังวลอยู่ว่าซุนกวนและจิวยี่จะทำกลอุบาย แต่ขงเบ้งแนะนำให้ไป และแต่งหนังสือสามฉบับให้จุล่งเดินทางไปกับเล่าปี่ด้วย ให้ทำตามหนังสือที่ละฉบับ เล่าปี่จุล่งและซุนเจียนก็เดินทางไปเมืองลำชี เมื่อไปถึงจุล่งก็ฉีกหนังสือฉบับที่หนึ่งออกมาอ่านดูแล้วทำตามคำแนะนำนั้น ให้ผู้คนแต่งตัวสวยงามไปเที่ยวซื้อของและพูดคุยกับชาวเมืองให้รู้ว่าเล่าปี่จะมาแต่งงานกับน้องสาวซุนกวน และให้เล่าปี่นำสิ่งของไปคำนับนางเกียวก๊กได้มารดาของภรรยาจิวยี่และซุนเช็ก

นางเกียวก๊กได้ทราบข่าวก็ไปหานางงอก๊กได้มารดาเลี้ยงของซุนกวน เพื่อแสดงความยินดีที่ลูกสาวจะแต่งงาน นางงอก๊กได้ตกใจมากเพราะตนเป็นมารดาแต่ไม่ทราบเรื่องเลย จึงให้คนใช้สืบเนื้อความ เมื่อแน่ใจว่าเป็นจริงก็ให้คนไปตามซุนกวนมาต่อว่าที่มีได้บอกตนก่อน ซุนกวนจึงอธิบายว่าทั้งนี้จิวยี่ให้ทำอุบายจะเอาเมืองเกงจิ๋ว นางงอก๊กได้

ยิ่งโกรธจัดเพราะหากเล่าปีตายไปลูกสาวของตนก็ต้องกลายเป็น
ม่ายตั้งแต่ยังไม่ทันได้แต่งงาน เท่ากับทำร้ายลูกสาวของตน เอาตัว
นางไปแลกเมืองเกงจิ๋ว อับอายราษฎรทั้งปวง นางเกียวก๊กโล่จึงว่า
การทั้งนี้ราษฎรรู้กันทั่วแล้ว เล่าปีก็เป็นคนมีสติปัญญา และเป็นเชื้อ
พระวงศ์ ใ้รับไว้เป็นเชยจริง ๆ เถิด ชุนกวนคัดค้านว่าเล่าปีอายุมาก
ไม่สมกับน้องสาว นางงอก๊กโล่จึงขอดูตัวก่อน ชุนกวนก็จัดการนัด
เล่าปีให้มาค้ำบนางงอก๊กโล่ที่วัดกำลือ แต่เตรียมทหารสามร้อยคน
ไปชุมนุมอยู่สองข้างทาง หากนางงอก๊กโล่ไม่พอใจเล่าปีจะได้จับไว้เสียเลย
เล่าปีไปค้ำบนางงอก๊กโล่ จูล่งไม่ไว้ใจแต่งตัวเต็มเหมือนจะเข้า
สงครามตามไปด้วย ทหารทุกคนที่ไปก็มีกระบี่สะพายไปด้วยทุกคน
นางงอก๊กโล่พอใจเล่าปีว่ามีลักษณะดี เล่าปีจึงรอดตัวไปได้

เมื่อเล่าปีกลับมาถึงที่พัก ชุนเจียนจูล่งจึงแนะนำให้เล่าปีไปหา
นางเกียวก๊กโล่ให้เร่งแต่งงานนางชุนสุหยินเสีย อย่าได้ชักช้าต่อไป
เพราะเกรงจิวยี่จะทำกลอีก นางเกียวก๊กโล่ก็รับปากจะจัดการให้ นาง
งอก๊กโล่จึงให้รับเล่าปีไปอยู่ในบ้านพร้อมกับทหารที่มาด้วย จะได้
เตรียมจัดงานแต่งงานต่อไป

เมื่อถึงกำหนดวันดีนางงอก๊กโล่ก็จัดการแต่งงานนางชุนสุหยิน
กับเล่าปี เรือนที่อยู่ของนางชุนสุหยินนั้นมีอาวุธต่าง ๆ อยู่เป็นอันมาก
เล่าปีขอให้เก็บให้หมด นางชุนสุหยินก็ทำตาม เล่าปีได้อยู่กับนางชุน
สุหยิน ณ เมืองตองง่อ

ชุนกวนให้ทหารไปส่งข่าวจิวยี่ จิวยี่เสียใจที่อุบายไม่สำเร็จ
แล้วมิหนำซ้ำเล่าปียังได้นางชุนสุหยินอีกด้วย แต่เมื่อแพ้วความคิด

ขงเบ้งแล้วก็ต้องเลยตามเลย และแนะนำให้ขุนกวนเอาใจเล่าปี่ไว้ ให้
 ดิ็ก ขุดสระ ปลุกบัวจัดนางงามไว้คอยเอาใจ เล่าปี่จะได้หลงกับความ
 สุขเพราะเคยแต่ออกสงครามลำบากมาตลอดชีวิต ขุนกวนให้เงินทอง
 ไว้ใช้ มิให้อนาทรร้อนใจ เล่าปี่ก็มีความสุขอยู่เมืองตองง่อจนลืมคิด
 เรื่องเมืองเกงจิ๋ว จูล่งไม่มีอะไรทำก็พาทหารที่มาด้วยห้ำร้อยคนออก
 ไปควบม้าหัดยิงเกาทัณฑ์ ทำเช่นนั้นอยู่นาน จึงนึกขึ้นได้ถึงคำสั่งของ
 ขงเบ้ง จึงเอาหนังสือของขงเบ้งฉบับที่สองมาฉีกอ่านดู ได้ความว่า
 หากเล่าปี่หลงกลขุนกวนและนางซุนสูหยินให้ไปลวงเล่าปี่ว่าโจโฉ
 ยกทัพมาเมืองเกงจิ๋ว กวนอุเตี๋ยหุยุรบพุ่งอยู่แต่โจโฉยังไม่ถอยทัพไป
 หากเล่าปี่อ้าถักรรยาให้เล่าปี่บอกเนื้อความเรื่องขุนกวนตั้งใจจะลวง
 เมื่อแรกให้นางรู้ หากนางซุนสูหยินเป็นคนมีน้ำใจยอมจะติดตามเล่าปี่
 มาด้วย จูล่งก็รีบเข้าไปหาเล่าปี่ บอกเนื้อความตามหนังสือของขงเบ้ง
 เล่าปี่ตกใจแต่ยังเป็นห่วงนางซุนสูหยิน จึงขอปรึกษารรยาก่อน จูล่ง
 เกรงว่านางจะไม่ยอมให้ไปจึงชวนเล่าปี่ให้หนีแต่เล่าปี่ไม่ยอมหนี
 แกล้งไปร้องไห้กับภรรยาว่าจากเมืองมานานยังไม่เคยได้ไปเช่นไร
 บิดามารดา นางซุนสูหยินรู้ทัน เพราะตนได้ยินที่จูล่งบอก จึงรับว่า
 นางจะไปด้วย เล่าปี่ว่าขุนกวนกับมารดาคงไม่ให้ไป นางซุนสูหยิน
 จะลamarดาแล้วหนีพี่ชายไป เล่าปี่ยินดีรับเรียกจูล่งให้ไปคอยรับที่
 ทางหลวงนอกเมือง ตนกับภรรยาจะหนีไป ครั้นถึงวันขึ้นปีใหม่เล่าปี่
 กับภรรยาก็เข้าไปหานางงอก๊กได้ ขอลาไปเมืองต้วนก้วนเพื่อเช่นไร
 ศพบิดามารดาของเล่าปี่ นางงอก๊กได้ก็อนุญาต เล่าปี่จึงพาภรรยาหนี
 ไปกับจูล่งและทหารทั้งห้ำร้อยคนพร้อมกับหญิงคนใช้คนสนิทของ

นางขุนสุหยิน

ขุนกวนกินเลี้ยงเสพสุราหลับไป วันต่อมาเมื่อรู้เรื่องเล่าปี่ พากรรยาหนี จึงสั่งให้ทหารไปตามจับตัวมาให้ได้ ทหารตามไป เล่าปี่พานางหนีอ้อมไปตามเชิงเขาหลังเมืองฉสองกุ่ม พบทหารของจิวยี่ไปสกัดอยู่ จูล่งเห็นจะหนีไปไม่รอดจึงฉีกหนังสือฉบับที่สามของขงเบ้ง ออกอ่านดูตามที่ขงเบ้งสั่งไว้ว่าอันจนเมื่อใดให้ทำตาม เมื่ออ่านดูแล้ว เล่าปี่ก็ให้บอกนางขุนสุหยินถึงเรื่องขุนกวนจะทำร้าย ลวงให้มาแต่งงาน แล้วจะจับฆ่าเสียเอาเมืองเกงจิ๋วคืน ขอให้นางขุนสุหยินช่วยแก้ไข นางขุนสุหยินได้ทราบว่ามีชายเอาตนเป็นเหยื่อล่อเล่าปี่ก็น้อยใจนักว่ามีได้เห็นแก่พี่น้อง ไม่อาจกลับไปหาขุนกวนอีกต่อไปได้ ต้องช่วยเล่าปี่ให้พ้นภัย จึงให้คนใช้รีบขับรถไปร้องถามทหารว่าจะทำร้ายนางหรือนางขุนสุหยินดำนายทหารว่าจะทำร้ายตนซึ่งเป็นน้องสาวเจ้านายหรือนายทหารทั้งสองตกใจบอกว่าจิวยี่ให้มากอยจับเล่าปี่ นางขุนสุหยินก็ตำจิวยี่ด้วยว่าจะทำร้ายน้องเขยเจ้านาย แล้วให้ขับรถฝ่าขึ้นไป ทหารทั้งปวงเกรงนางขุนสุหยินและจูล่งก็แหวกทางให้ผ่านไปได้ ทหารของขุนกวนตามมาอีก นางขุนสุหยินให้เล่าปี่หนีไปก่อน ตนกับจูล่งรอรับหน้านายทหารทั้งปวง เมื่อพบหน้ากันนางขุนสุหยินแกล้งทำเป็นโกรธ ดำว่าทหารจะทำให้ตนกับพี่ชายผิดใจกัน ข้อสำคัญที่เดินทางมานี้มารดาอนุญาตแล้ว นายทหารทั้งสี่ที่ตามมาเห็นว่านางกับขุนกวนเป็นพี่น้องกัน หากหักหาญไปขุนกวนเกรงใจมารดา ก็จะป้ายผิดมาให้แต่พวกตน จึงปล่อยให้ไป

นายทหารอีกสองคนตามมา และว่าขุนกวนโกรธมากถึงตก

ปากให้ฆ่านางซุนฮูยินได้ แล้วมาเล่าปีเสียให้ได้ แต่เล่าปีหนีไป
แล้ว ทหารเดินเท้าตามไปไม่ทัน จึงให้แยกไปบอกจิวอี้ส่งเรือเร็ว
ไปสกัดไว้ เล่าปีเดินทางไปถึงชายทะเล หาเรือข้ามฟากไปเมืองเกงจิว
ไม่ได้ก็มีความทุกข์นัก ได้ยินเสียงทหารตามมายังตกใจกลัวถึงกับ
ร้องให้ พอดีขงเบ้งนำเรือประมาณยี่สิบลำแล่นมารับ จิวอี้ก็ให้ทหาร
แจวเรือของตนตามไป จะให้ทัน ขงเบ้งจึงส่งเล่าปีกับนางซุนฮูยิน
ขึ้นบก จิวอี้ก็ให้ทหารตามไปทางบกอีก กวนอูมาชุมนุมคอยอยู่ ก็มาพา
เล่าปีและภรรยาหนีไปอยู่บนยอดเขา จิวอี้ขับทหารออกสู้รบกับกวนอู
และอยู่เอียนแต่ไม่ถนัดนักเพราะทหารของจิวอี้ไม่ชำนาญบนบกและ
ไม่มีม้าจี่ จึงพ่ายแพ้ต้องถอยหนี จิวอี้เห็นเล่าปีและภรรยาอยู่บนเขา
จะให้ทหารตามขึ้นไป แต่อยู่ยากกับอันตรายห้ามไว้ว่าไม่มีม้าเห็นจะ
ป่วยการเปล่า จิวอี้แค้นใจนัก พิชยาจากแผลเกาทัณฑ์เก่าก็รุมขึ้นอีก
ถึงกับสลบไป ทหารจึงพากลับเมืองฉสองกุน

ซุนกวนแค้นใจจะให้ยกทัพไปตีเมืองเกงจิว แต่ที่ปรึกษาห้าม
ไว้ด้วยเกรงโจโฉจะยกทัพมาอีก ซุนกวนเห็นด้วยว่าควรจะทำให้โจโฉ
เข้าใจว่าตนกับเล่าปีญาติกัน จะได้ไม่ยกทัพมา จึงแต่งหนังสือไป
กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้แต่งตั้งเล่าปีเป็นเจ้าเมืองเกงจิว เมื่อโจโฉ
เห็นหนังสือก็ตกใจว่าเล่าปีได้เมืองเกงจิวไว้แล้วยังได้น้องสาวซุนกวน
ไว้ คงจะตั้งตัวได้ แต่เทียบที่ปรึกษาว่าซุนกวนกับเล่าปีเห็นจะ
แตกออกกันแล้วมิได้รักใคร่โดยสุจริต ที่ทำหนังสือมานี้จะให้เป็นกลอุบาย
ให้เล่าปีไว้ใจ และมีให้โจโฉยกทหารไปตี เทียบยกออกอุบายจะให้
เล่าปีซุนกวนแตกออกกัน และว่าซุนกวนนั้นได้อาศัยจิวอี้เป็นกำลัง

ความคิด ขอให้โจโลแยกเสีย ตั้งจิวี่ให้เป็นเจ้าเมืองลำกุน ให้เทียบเอา
เป็นเจ้าเมืองกังเฮ จิวี่จะได้กำเริบใจว่าได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้าเหี้ยนเต้
และยกทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว เมื่อเล่าปี่รบพุ่งกับซุนกวนจิ้นแล้วค่อยคิด
การต่อไป โจโลเห็นชอบด้วย

กลของฝ่ายโจโลได้ผล เมื่อจิวี่ได้เป็นเจ้าเมืองลำกุนก็อาสา
ซุนกวนจะกำจัดเล่าปี่ ขอให้ซุนกวนใช้โลซกไปทวงเมืองเกงจิ๋วคืน
จากเล่าปี่อีก โลซกก็ไป พอไปถึงขงเบ้งก็สอนให้เล่าปี่แกล้งร้องให้
ขงเบ้งจึงออกมาเจรจาเอง ขงเบ้งอ้างว่าเล่าปี่มีความทุกข์ใจอยู่เพราะ
จะคืนเมืองเกงจิ๋วก็ไม่มีที่อยู่ จะไปเอาเมืองเสฉวนตามที่เคยสัญญา
ไว้เล่าเจ้าเมืองเสฉวนก็เป็นเชื้อพระวงศ์ แซ่เดียวกับเล่าปี่ เล่าปี่จะยก
ไปตีเอาเมืองก็เกรงคำครหา โลซกใจอ่อน กลับไปเล่าความให้จิวี่ฟัง
ตามนั้น จิวี่โกรธนัก คิดอุบายให้โลซกกลับไปเมืองเกงจิ๋ว บอกเล่าปี่
ว่าตนจะไปตีเมืองเสฉวนให้เอง โลซกเป็นคนซื่อจึงว่าเมืองเสฉวน
นั้นไกลและทางกันดารเห็นจะได้ยาก จิวี่จึงอธิบายว่าตนมิได้คิดจะ
ไปจริง แต่จะหลอกเล่าปี่ให้เอาเสบียงมาให้หน้าเมืองเกงจิ๋วจะได้จับ
ตัวเล่าปี่ฆ่าเสีย โลซกก็ไปหาเล่าปี่ตามคำจิวี่

แต่ขงเบ้งรู้ทันความคิดจิวี่ จึงเรียกจู่งมาสั่งงาน ให้จู่งรักษา
เชิงเทียนไว้ให้มั่นคง หากจิวี่มาถามถึงเล่าปี่ให้ตอบตามที่ขงเบ้งสั่ง
แล้วขงเบ้งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งถึงเล่าฮองกวนเป้งให้เก็บไว้ และ
สั่งให้ไปสกดอยู่เหนือหน้าต่างไปเมืองเสฉวน หากจิวี่ยกทัพผ่านไป
ให้เอาหนังสือฉบับที่ฝากไว้ไปมอบให้ เล่าฮองกวนเป้งบุตรบุญธรรม
ของเล่าปี่และกวนอู๋ยกทหารไป ขงเบ้งให้กวนอู๋ไปอยู่เมืองกังเหลง

เดียวหุ่ยไปอยู่เมืองจิกุ่ย สองตงไปตั้งอยู่อ่าวกังอัน อูยเอียนไ
 คำบลอิเหลงอันเป็นทางใกล้เมืองเกงจิวทั้งสี่ทาง แล้วสั่งไว้ว่าหาก
 เห็นจิวยี้ยกมาถึงเชิงกำแพง ให้ให้ร้องว่าจะจับตัวจิวยี้ แต่อย่าได้ออก
 ไปสู้รบ

เมื่อจิวยี้ได้ทราบจากโลซกว่าเล่าปี่สัญญาจะหาเสบียงให้ก็มี
 ความยินดี ไปพบซุนกวน แจ้งเนื้อความให้ทราบ ซุนกวนให้ทหาร
 ไปช่วยจิวยี้อีกมาก ให้กำเหลงเป็นแม่ทัพหน้า และทหารฝีมืออีกมาก
 ขงเบ้งรู้ข่าวว่าจิวยี้มาแล้วก็ให้ปิดกั้นไปคอยรับจิวยี้อยู่ปากอ่าวเสเค้า
 หากจิวยี้ถ้ามถึงเล่าปี่และขงเบ้งให้บอกว่ายกอยู่หน้าเมืองเกงจิวแล้ว
 เสร็จเตรียมงานขงเบ้งก็ชวนเล่าปี่ไปเที่ยวเล่นบนยอดเขาริมเมืองเกงจิว

จิวยี้ยกทัพมาถึงปากอ่าวพบปิดกั้น ปิดกั้นส่งข่าวตามขงเบ้งสั่ง
 จิวยี้ก็ยกทหารไปอ่าวกังอัน ไม่พบใครก็รีบยกไปถึงเมืองเกงจิว เห็น
 เงียบสงบอยู่ก็ให้ทหารไปสอดแนม ปรากฏว่าประตูเมืองปิดอยู่ จิวยี้
 จึงขึ้นบกพาทหารส่วนหนึ่งไปถึงกำแพงเมือง เรียกให้เปิดประตู จูล่ง
 ก็ติดลองสัญญาณ เรียกทหารทั้งปวงให้มาประจำเชิงเทิน ร้องบอกจิวยี้
 ตามขงเบ้งสั่งว่าหากจะไปตีเมืองเสฉวนก็ให้รีบยกไป เล่าปี่ละอายใจ
 เพราะเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนเป็นญาติติดพันกันอยู่ ไม่ขอยุ่งเกี่ยวด้วย
 หากจิวยี้ได้เมืองเสฉวนแล้วเล่าปี่จะคืนเมืองเกงจิวให้ แล้วจะอพยพ
 ไปอยู่ป่า ไม่คิดอ่านทำสงครามอีก

จิวยี้เห็นว่าขงเบ้งรู้ตัวแน่แล้วจึงชักม้ากลับมา พบกวนอู เดียวหุ่ย
 สองตง อูยเอียนยกทหารมาจากทางแยกทั้งสี่ทาง ร้องว่าจับตัวจิวยี้
 ให้ได้ จิวยี้ไม่รู้ว่าทหารอีกฝ่ายหนึ่งมีมาน้อยเพียงไรก็ตกใจและเจ็บใจ

ที่เสียรู้ขงเบ้งอีก พิชเกาทัณฑ์ในแผลเดิมก็กำเร็บขึ้นถึงกับเป็นลมหมดสติ ทหารก็ประคองมาลงเรือ ทหารมาบอกว่าเห็นเล่าปี่กับขงเบ้งอยู่บนยอดเขานอกเมืองเกงจิ๋ว เสพสุรากันอยู่ จิวยี่แค้นใจนัก อยากจะยกทหารไปจับเล่าปี่ขงเบ้งก็เกรงว่าขงเบ้งจะทำกลอุบาย คิดมานะจะยกไปตีเมืองเสฉวน พอดีซุนกวนให้น้องชายยกทหารมาสมทบ จึงพากันเดินทางไป แต่พอเดินทางไปได้ไม่กี่ไกล เล่าสองกับกวนเป้งซึ่งคุมทหารไปสกัดอยู่เอาหนังสือมาให้ จิวยี่อ่านดูรู้เนื้อความที่ขงเบ้งเยาะเย้ยและยั่วโทสะว่าจิวยี่คงไปตีเมืองเสฉวนไม่ได้ ทางเมืองกังตั๋งไม่มีใครเป็นกำลังใจโน้ยังแค้นอยู่คงยกมาตีเมืองเป็นมั่นคง จิวยี่แค้นใจนักถึงสลบไป จิวยี่รู้ตัวว่าป่วยหนักจึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งให้ทหารนำไปให้ซุนกวน พิชเกาทัณฑ์ก็รู้มขึ้นอีก ถึงกับสลบไป เมื่อฟื้นขึ้นแล้วจิวยี่แค้นใจขงเบ้งนัก แหงหน้าดูฟ้าแล้วร้องว่า เทพดาองค์ใดหนอซึ่งให้เราเกิดมาแล้ว เหตุใดจึงให้ขงเบ้งเกิดมาด้วยเล่า จิวยี่ร้องเช่นนั้นอยู่หลายคำด้วยความแค้นจนถึงสิ้นใจ เมื่อตายนั้นจิวยี่อายุเพียงสามสิบหกปี

ซุนกวนรู้ว่าจิวยี่ตายก็เสียใจนัก จิวยี่ขอให้ซุนกวนตั้งโลซกขึ้นแทนตน ซุนกวนก็ทำตาม โลซกไปชวนบังทองให้มาอยู่ด้วย แต่ซุนกวนเห็นบังทองรูปร่างวิปริต คิ้วใหญ่ จมูกโด่ง หน้าดำ หนวดสั้น ก็ไม่ยินดี ไม่รับเอาไว้ บังทองจึงไปหาเล่าปี่ เล่าปี่เองก็ไม่สู้จะพอใจบังทองนัก เห็นว่ารูปร่างไม่งาม จึงให้ไปเป็นเจ้าเมืองลอยเอี้ยง เป็นเมืองเล็ก บังทองไปถึง เสียใจว่าเล่าปี่มิได้นับถือก็เอาแต่กินเหล้าแล้วนอน ตื่นขึ้นก็กินเหล้า ชาวเมืองมาฟ้องเล่าปี่ เล่าปี่โกรธ จึงให้เตียวหุยกับซุนเจียน

บั้งทอง

ขงเบ้ง

ไปตรวจราชการ เตียวหุยไปถึงก็โกรธว่าบังทองไม่ทำราชการ มีคดีความก็ไม่ตัดสิน บังทองจึงออกตัดสินความ บังทองทำงานว่องไวรวดเร็ว ตัดสินคดีไม่มีผิดพลาดเลย เตียวหุยชื่นใจจึงกลับไปบอกเล่าปี่ พอดีขงเบ้งกลับมาจากราชการนอกเมืองเล่าปี่จึงบอกเรื่องบังทองของเบ้งจึงเตือนเล่าปี่ว่าบังทองคนนี้แหละคืออาจารย์สองซุ มีสติปัญญามาก ควรจะบำรุงเลี้ยงไว้ เล่าปี่จึงให้เชิญบังทองมาเป็นที่ปรึกษาอยู่กับขงเบ้ง ช่วยฝึกสอนทหาร ให้ดูแลกิจการบ้านเมืองทั้งหมด โจโฉทราบข่าวว่าเล่าปี่เกลี้ยกล่อมส้อมสมุทรไว้เป็นอันมาก คงจะคิดการใหญ่ จึงคิดจะกำจัดเล่าปี่เสีย แต่กังวลด้วยม้าแท่งหันซุย เจ้าเมืองเสเหลียงซึ่งเป็นศัตรูกันอยู่จะยกมาตีเมืองสุโต ชุนฮิวจึงออกอุบายให้โจโฉแต่งรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตามตัวม้าแท่งมาปรึกษาราชการปราบขุนกวนแล้วจะได้กำจัดเสีย โจโฉเห็นชอบ ส่งหนังสือไป

ม้าแท่งเห็นหนังสือรับสั่งยังระแวงใจโจโฉ จึงหาลูกหลานมาปรึกษา เดิมม้าแท่งลงชื่อเข้าเป็นพรรคพวกกับดั่งสิน เล่าปี่ และคนอื่น ๆ จะกำจัดโจโฉ ม้าแท่งรอดชีวิตมาได้เพราะกลับมาเมืองเสเหลียงได้ก่อนความแตก เล่าปี่ก็หนีไปได้ โจโฉคงยังอาฆาตอยู่แต่จะไม่ไปก็ไม่ดีเพราะเป็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ม้าแท่งให้ม้าเฉียวลูกชายอยู่ดูแลเมืองกับหันซุย ตัวม้าแท่งกับลูกชายอีกสองคนและหลานชายเดินทางไปเมืองสุโต ม้าแท่งและลูกชายสองคนเสียที่ถูกโจโฉจับได้ให้ฆ่าเสียหมดสิ้น แต่ม้าตายผู้หลานไปถึงภายหลังจึงหนีกลับไปเมืองเสเหลียงแจ้งข่าวแก่ม้าเฉียว

โจโฉมิได้ยกทัพไปตีเมืองเสเหลียงแต่ให้เตรียมทัพจะไปตีเมือง

กัณฑ์ แต่ขณะนั้นเล่าปีกำลังเตรียมทหารจะไปตีเมืองเสฉวน จี๋
อุบายเกณฑ์ทหารไปสมทบกับเตียวเลี้ยวที่เมืองหับป่า ยกไปตีเมือง
กัณฑ์ ชุนกวนไม่อาจขอทัพเล่าปีได้เพราะกำลังจะไปเสฉวน โจโฉ
คงจะตีเมืองกัณฑ์ได้โดยง่าย หากได้เมืองกัณฑ์แล้วจึงค่อยยกไปตี
เมืองเกงจิ๋วและเมืองเสฉวน

ชุนกวนให้โลซกมีหนังสือไปถึงเล่าปี ขอทหารมาช่วย เล่าปี
ปรึกษากับขงเบ้ง ขงเบ้งให้รับปาก แต่วางอุบายมิให้ต้องรบพุ่งเหนื่อย
มาก ให้เล่าปีเขียนหนังสือไปถึงม้าเฉียวให้ยกมาตีเมืองสุโต โจโฉก็
จะต้องถอยทัพกลับไปรักษาเมืองหลวง

ม้าเฉียวเพิ่งได้ทราบข่าวจากม้าต้ายว่าบิดาถูกโจโฉฆ่าตาย
พร้อมทั้งน้องชายอีกสองคนก็แค้นใจ ร้องให้จนสลบไปกับที่ หันซุย
เพื่อนของบิดาก็บอกว่าโจโฉมีหนังสือมาให้จับม้าเฉียวม้าต้ายส่งขึ้น
ไปให้โจโฉแล้วจะตั้งหันซุยให้เป็นเจ้าเมืองเสเหลียงแทน แต่หันซุย
เป็นเพื่อนรักกับม้าเท้งไม่ยอมทำตาม จะช่วยม้าเฉียวทำศึก พอดีเล่าปี
ส่งหนังสือมาให้ยกทัพไป แล้วเล่าปีจะคุมทหารเมืองเกงจิ๋วไปสมทบ
ม้าเฉียวจึงรีบเดินทางไปเมืองสุโต

โจโฉได้ข่าวศึกต้องยกเล็กยกทัพไปตีเมืองกัณฑ์ ต้องรักษาเมือง
หลวงแทน ม้าเฉียวมีฝีมือในการสงคราม ยึดเมืองเตียงอันได้ แล้ว
ยังยึดด่านดงก่วนได้อีกแล้ว โจโฉยกทหารไปล้อมด่านไว้ออกรบกับ
ม้าเฉียว ทัพโจโฉแตก ม้าเฉียวตะลุยเข้าไปไล่ฟันโจโฉ โจโฉต้องถอด
เกราะแดงอันเป็นที่สังเกต ตัดหนวดยาวให้สั้น หนีม้าเฉียว แต่ก็ยัง
หนีไม่ทัน ม้าเฉียวควบม้าเอาทวนไล่แทงโจโฉ โจโฉตกม้าวิ่งไปแอบ

หลังต้นไม้ ม้าเฌียวเอาทวนแทงพลาด ไปปักติดต้นไม้อยู่ โจโลจึง
หนีรอดไปได้ โจโลวางอุบายยกทหารไปชุมนุมคอยตีกระหนาบ แต่ยังไม่
เสียที่ม้าเฌียวอีก โจโลยิ่งระวังความคิดม้าเฌียว ม้าเฌียวก็จ้องจะจับ
แต่ตัวโจโล แต่ทำสงครามกันมานานยังไม่แพ้ชนะกันเด็ดขาด หันซุย
จึงแนะให้ม้าเฌียวไปหย่าศึก แต่โจโลต้องการจะให้ม้าเฌียวกินแค้น
แกล้งใจหันซุย พบหน้าหันซุยก็ทำเป็นชวนคุยแล้วแกล้งให้คนนำ
หนังสือลับไปให้หันซุย แต่ในซองนั้นหาหนังสือไม่ มีแต่กระดาษ
เปล่า ม้าเฌียวมาเห็นแต่กระดาษเปล่าก็โกรธว่าหันซุยเอาใจไปเข้า
ด้วยโจโล ซ่อนหนังสือเสีย จึงผิดใจกัน หันซุยไม่มีทางออกจำต้อง
ไปอ่อนน้อมต่อโจโล แต่ยังไม่ทันได้ไปม้าเฌียวก็รบพุ่งด้วยหันซุย
โจโลยกทหารตีกระหน่ำซ้ำเติม ม้าเฌียวต้องหนีไป โจโลได้ชัยชนะ
ก็ยกทหารเข้าเมืองหลวง

บทที่ 4 เล่าปี่ตั้งตัว

ทางเมืองเสฉวนเกิดศึกเมืองฮันต๋ง เมืองฮันต๋งเจ้าเมืองชื่อ เตียวพ้อ กิดจะตั้งตัวเป็นใหญ่ ได้ข่าวว่าโจโฉขยายอาณาเขตกว้างขวาง ออกไปมาก ม้าเท้งเจ้าเมืองเสเหลียงก็ถูกฆ่าตาย ม้าเฉียวผู้บุตรไปแก้ แค้นก็แตกพ่ายหนีมา โจโฉกำเริบคิดการใหญ่จะมาตีเมืองฮันต๋ง เตียวพ้อ เห็นว่าลำพังเมืองฮันต๋งคงไม่อาจต่อสู้กับโจโฉได้ ควรตีเมืองเสฉวน ให้ได้ก่อน เพราะเมืองเสฉวนนั้นมีเมืองขึ้นถึงสี่สิบหัวเมือง ข้าวปลา บริบูรณ์มาก หากได้เมืองเสฉวนด้วยแล้วจะตั้งตัวเป็นเจ้า

เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนรู้ข่าวว่าเตียวพ้อเตรียมทัพจะมาตี เสฉวนก็ร้อนใจ เตียวสงที่ปรึกษาของเล่าเจี้ยงจึงอาสาออกอุบาย เตียวสงนี้รูปร่างดำเตี้ยศีรษะรีดังผลมะตูม จมูกก็เฟิด पनिก็เสี้ยน รูปร่างไม่สมกับวาจา เตียวสงขอให้เล่าเจี้ยงแต่งหนังสือและเครื่องบรรณา- การไปอ่อนน้อมโจโฉ ขอให้โจโฉยกทหารไปตีเมืองฮันต๋ง เมื่อทาง เมืองฮันต๋งเกิดสงครามย่อมจะมาตีเมืองเสฉวนไม่ได้ เล่าเจี้ยงเห็นด้วย จึงให้เตียวสงเดินทางไป เตียวสงก็นำหนังสือไป และลอบเขียนแผนที่ อาณาเขตแคว้นเสฉวนไปโดยละเอียดด้วย แล้วเดินทางไปเมืองฮูโต่ ผ่านไปทางเมืองเกงจิ๋ว ขงเบ้งได้ข่าวก็ให้คนไปตามสอดแนมว่ามี เรื่องอันใด

เตียวสงไปถึงเมืองฮูโต่ ได้เข้าพบโจโฉ แต่เตียวสงเป็นคน ปากกล้า เจริญไม่กลัวใครและชอบอวดความรู้ โจโฉไม่ชอบหน้า ถียง กันจนโจโฉโกรธจัดถึงกับจะให้เอาเตียวสงไปฆ่าเสีย แต่ที่ปรึกษา

ห้ามไว้ว่าเตียวสงเป็นแขกเมืองมา เตียวสงถูกโจโลให้ทหารเอาตะบองไล่ต้อนว้างหนีออกมา เตียวสงแค้นนักจึงไปหาเล่าปี่ ขงเบ้งรู้ข่าวให้จูล่งคุมทหารออกไปรับ

เตียวสงชอบเล่าปี่ แนะนำให้ไปยึดเมืองเสฉวนเพราะเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนนั้นเป็นคนโหดไม่มีสติปัญญา เตียวฟ้ออยู่ทางเหนือก็จะลงมาตีเมือง ผู้คนจำนวนมากจะไปอยู่กับเตียวฟ้อ หากเล่าปี่ไม่ไปเมืองเสฉวนก็คงตกเป็นของเตียวฟ้อ เตียวสงเอาแผนที่รายละเอียดเกี่ยวกับเมืองเสฉวนให้เล่าปี่ไว้ หากว่าเดินทางไปจะได้สะดวก และแนะนำเพื่อนในเมืองเสฉวนให้สองคนคือหวดเจ้กับเบ้งตั๊ด จะให้มาช่วยเล่าปี่ติดการศึก แล้วเตียวสงก็กลับไปเมืองเสฉวน

เตียวสงกลับไปหาเล่าเจี้ยง พรรณนาความร้ายกาจของโจโลให้ฟัง แล้วแนะนำให้ไปทำไมตรีกับเล่าปี่ เพราะโจโลเกรงเล่าปี่อยู่ เล่าเจี้ยงเห็นด้วย เตียวสงจึงแนะนำให้ส่งหวดเจ้เบ้งตั๊ดไปเป็นทูต แล้วแต่งหนังสือเชิญเล่าปี่มาเมืองเสฉวน จะให้ช่วยทำสงครามกับเตียวฟ้อ ให้หวดเจ้ถือหนังสือไปหาเล่าปี่ เบ้งตั๊ดคุมทหารห้าพันไปคอยอยู่กลางทางเพื่อรับเล่าปี่

เมื่อเล่าเจี้ยงจะส่งทูตไปเชิญเล่าปี่นั้นที่ปรึกษาหลายคนห้ามไว้ว่าเล่าปี่หากมาอยู่เมืองเสฉวนที่จะยอมเป็นผู้น้อยเห็นจะเป็นไปไม่ได้ การไปเชื้อเชิญมาเท่ากับหาอันตรายมาไว้ในเมือง แต่สงครามภายนอกยังพอจะป้องกันได้เพราะทางเข้าเมืองเสฉวนกันดารมาก หากรักษาด่านไว้ให้เข้มแข็ง คงจะไม่มีผู้ใดมาตีได้ เล่าเจี้ยงไม่ฟัง เพราะคิดว่าเล่าปี่เป็นแซ่เดียวกัน คงไม่ทำอันตรายกับพี่น้อง

เมื่อเล่าปี่ได้รับหนังสือของเล่าเจี้ยงก็จัดแจงเดินทางไป แต่ไม่ไวใจทางเมืองเกงจิ๋วเพราะมีศัตรูอยู่รอบด้าน จึงพาบังทอง อูยเอียน องตง กับทหารจำนวนหนึ่งไปด้วยกัน ให้ขงเบ้ง กวนอู เตียวหุย จูล่ง อยู่รักษาเมืองเกงจิ๋ว กวนอูอยู่เมืองซงหยง จูล่งไปรักษาเมืองก้าเหลง เตียวหุยเป็นกองตระเวนรักษาหัวเมืองที่ติดใหม่ทั้งสี่เมือง

เล่าเจี้ยงทราบข่าวว่าเล่าปี่มาแล้วก็จัดแจงทหารออกไปรับด้วยตนเอง ที่ปรึกษาหลายคนห้ามไว้ว่าไม่ควรออกไป อาจจะมีอันตรายได้ เล่าเจี้ยงไม่เชื่อ ออกไปรับเล่าปี่ เล่าปี่จะทำร้ายเล่าเจี้ยงก็ทำไม่ลง พอดีมีข่าวว่าเตียวพ้อยกทัพมา เล่าเจี้ยงจึงให้เล่าปี่ไปช่วยรักษาด่านป้องกันเตียวพ้อ เล่าปี่ก็ไป เล่าเจี้ยงนั้นเมื่อที่ปรึกษาท้วงเรื่องเล่าปี่หลายครั้งเข้าก็ชักกลังเล จึงให้ทหารไปรักษาด่านอีกด้านหนึ่งเพื่อป้องกันเล่าปี่

ทางซุนกวนเมื่อรู้ว่าเล่าปี่ไปเมืองเสฉวนก็คิดการจะตีเมืองเกงจิ๋ว แต่นางงอกักไถ่ไม่ยอมเกรงว่าลูกสาวของตนจะเป็นอันตราย เตียวเจียวจึงแนะนำซุนกวนให้หลอกนางซุนฮูหยินว่ามารดาป่วย ให้นางเดินทางมาเยี่ยมเยียน และให้พาบุตรเล่าปี่มาด้วย ทางเมืองเกงจิ๋วจะต้องเอาเมืองมาแลกเล่าเสี้ยนไป เพราะเล่าปี่มีบุตรคนเดียวเท่านั้น นางซุนฮูหยินได้ข่าวมารดาป่วยก็จัดแจงพาคนใช้และบุตรของเล่าปี่ลงเรือจะไปเยี่ยมมารดา จูล่งรู้เข้ารีบไปห้ามไว้ นางซุนฮูหยินไม่ยอม จูล่งจึงกระโดดลงเรือ ชิงเอาอาต๋ามาจากนางซุนฮูหยินได้ แต่จั้นบกไม่ได้ พอดีเตียวหุยตามมา จูล่งจึงขึ้นเรือของเตียวหุย พาอาต๋ากลับเมือง ปลอ่ยให้นางซุนฮูหยินไปเยี่ยมมารดา

เมื่อไปถึงขุนกวนเห็นว่านางนำเอาเตามาไม่ได้ ก็คิดการไปเมืองเกงจิว พอดีโจโฉยกทัพมา ขุนกวนจึงต้องเลิกความคิด หันไปรบกับโจโฉ รบกันอยู่เดือนเศษจนเข้าหน้าฝน ขุนกวนจึงแต่งหนังสือถึงโจโฉ ขอให้หย่าศึก โจโฉก็เลิกทัพกลับไปเมืองฮูโต

ขุนกวนเสร็จศึกด้านโจโฉ คิดจะไปตีเมืองเกงจิวอีก แต่เดียวเจียวแนะนำว่าควรจะยุยงทางเล่าเจี้ยงให้ระแวงว่าเล่าปี่ไปเข้ากับเตียวฟ้อ แล้วทำหนังสือถึงเตียวฟ้อให้ยกทัพมาตีเมืองเกงจิว เล่าปี่เล่าเจี้ยงและเตียวฟ้อก็จะรบพุ่งติดพันกันอยู่ แล้วจึงค่อยยึดเมืองเกงจิว คงจะได้โดยง่าย ขุนกวนก็ทำตาม

เล่าปี่ได้ข่าวว่าขุนกวนรบกับโจโฉ เป็นห่วงเมืองเกงจิว จึงคิดจะเดินทางกลับ ให้ทหารไปลาเล่าเจี้ยงและขอทหารกับเสบียง เล่าเจี้ยงเริ่มระแวงเล่าปี่แล้วจึงจัดให้เพียงเล็กน้อย เล่าปี่โกรธ บังทองจึงแนะนำให้ตีเมืองเสฉวนเสีย ทำอุบายว่าจะยกทหารไปเมืองเกงจิว เมื่อเล่าเจี้ยงให้นายทหารรักษาด่านมาส่งให้จับนายทหารฆ่าเสีย ยึดด่าน แล้วจึงไปตีเอาเมืองเสฉวน เล่าปี่เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือไปลาเล่าเจี้ยง เตียวสงคิดว่าจริงจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งจะส่งไปให้เล่าปี่ พอดีพี่ชายมาหาจึงรับซ่อนหนังสือ แต่พอเมาสุราลืมตัวทำหนังสือตกลงไป เตียวซกได้อ่านเข้า ได้ความว่าเตียวสงเอาใจออกห่างจากเล่าเจี้ยง ไปเข้าด้วยเล่าปี่ และยุให้เล่าปี่ตีเมืองเสฉวนก็โกรธ ไปบอกเล่าเจี้ยง เล่าเจี้ยงให้จับเตียวสงฆ่าเสีย ทางเล่าปี่ก็ยึดด่านอีกด้านหนึ่งของเล่าเจี้ยงได้และฆ่านายทหารเสียสองคน

เล่าปี่ยึดด่านแล้วก็ยกทหารจะตีเมืองต่อไป แต่ทางเดินเข้าแคว้น

เสฉวนลำบากมาก มีป่าเขาและช่องแคบมาก ลำพังสองตงและอู๋เยียน
นั้นก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้มาก อู๋เยียนเป็นคนใจร้อน ดูถูกสองตง
ว่าชราแล้ว ไม่นับถือ อู๋เยียนออกรบไม่คิดหน้าคิดหลัง แตะพ่าย
ถอยมา สองตงต้องไปช่วยจึงรอดมาได้ เมื่อจะเข้าตีเมืองลกเสียบังทอง
และเล่าปี่เดินทางแยกกัน บังทองไปทางลัดถูกเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย
บังทองขณะนั้นอายุเพียงสามสิบหกปี เล่าปี่เมื่อขาดที่ปรึกษาก็นึก
ปัญญา จะยกเข้าตีเมืองเสฉวนต่อไปก็มีทหารเอกมาด้วยน้อย จึงให้
กวนเป๋งรับเดินทางไปตามขงเบ้งมาช่วยคิดอ่าน กวนเป๋งก็รับเดินทางไป

เมื่อขงเบ้งจะไปช่วยเล่าปี่นั้น ได้มอบเมืองเกงจิวแก่กวนอูรักษา
ไว้ และขอให้ทำไมตรีกับซุนกวนให้มั่นคง จะได้คอยกันศึกโจโฉไว้ได้
ขงเบ้งเดินทางคุมทหารไปกับเตียวหุยและจูถ่ง นายทหารอื่นให้อยู่
ช่วยกวนอูรักษาเมือง

เมื่อได้ผู้ช่วย เล่าปี่ตีเมืองได้อีกหลายเมือง แต่ก็ยังไม่อาจยึด
เมืองเสฉวนได้ เล่าเจียงเต่งหนังสือไปขอความช่วยเหลือเตียวฟ้อ
เพราะเตียวฟ้อนั้นแม้จะเป็นศัตรูกันแต่ก็เป็นเมืองใกล้เคียง หากเล่าปี่
ตีได้เมืองเสฉวนก็ไม่แน่ว่าจะยกไปตีเมืองฮันตั้งต่อหรือไม่

ม้าเฉียวนั้นเมื่อหนีโจโฉไปได้ก็ไปรวบรวมผู้คนกลับมาตีเมือง
ของโจโฉแตกไปหลายเมือง แต่ม้าเฉียวรบเก่งก็จริงปัญญาไม่มาก
ในที่สุดก็แพ้ ต้องหนีไปอาศัยเตียวฟ้อ เมื่อเล่าเจียงเต่งหนังสือมา
ขอให้เตียวฟ้อไปช่วยรบกับเล่าปี่ ม้าเฉียวจึงอาสาไปพร้อมกับม้าต้าย
และเอี้ยวเป็ก ม้าเฉียวไม่ชอบหน้าเอี้ยวเป็กเพราะเอี้ยวเป็กเคยตัดทอน
เมื่อเตียวฟ้อจะยกลูกสาวให้ม้าเฉียว เตียวหุยออกไปรบกับม้าเฉียว

ม้าด้าย ม้าเฉียวมีกำลังเข้มแข็ง รบกับเตียวหุยจนดึกก็ยังไม่แพ้ชนะ
เล่าปี่เห็นม้าเฉียวเข้มแข็งนักก็อยากได้ไว้เป็นทหาร ขงเบ้งจึงวางอุบายให้

เล่าปี่แต่งหนังสือถึงที่ปรึกษาของเตียวฟ้อซึ่งเป็นคนโลก
พร้อมด้วยของกำนัลมากมาย ขอให้เฉียวสงบอกเตียวฟ้อว่าที่เล่าปี่
ยกทัพมาตีเมืองเสฉวนนั้นเพราะแก้แค้นให้เตียวฟ้อ หากเล่าปี่ได้เมือง
เสฉวนแล้วจะไม่รุกรานเมืองฮันต๋ง จะสนับสนุนให้เตียวฟ้อเป็นเจ้า
ต่อไป เฉียวสงได้ของกำนัลก็เอาหนังสือไปให้เตียวฟ้อ และว่าเล่าปี่ก็
เป็นอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ประทับถ้อยอยู่ คงจะสามารถสนับสนุน
เตียวฟ้อได้ เตียวฟ้อก็ยินดี จึงให้ม้าเฉียวเลิกทัพกลับเมือง แต่
ม้าเฉียวไม่ยอมกลับ จะทำสงครามต่อ เฉียวสงจึงยุยงว่าม้าเฉียวคง
เอาใจออกห่าง จึงขัดคำสั่ง ม้าเฉียวเป็นคนกำเริบ คงคิดจะตีเมือง
เสฉวน ตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองแล้วยกทหารไปตีเมืองฮูโต่แก้แค้นโจโฉเป็น
แน่ เตียวฟ้อก็หลงเชื่อเฉียวสง เตียวฟ้อจึงแต่งหนังสือส่งไปให้ม้าเฉียว
ว่าหากไม่ยกทัพกลับก็ให้ตีเมืองเสฉวนแล้วฆ่าเล่าเจี้ยงให้ได้ ดิถีทัพ
เล่าปี่ให้แตกกลับไปด้วย ให้ทำให้ได้ครบทั้งสามข้อ มิฉะนั้นจะเอา
โทษถึงตาย ม้าเฉียวจึงจำใจยกทัพกลับ

เฉียวสงก็ให้คนของตนไปเที่ยวพูดว่าม้าเฉียวจะยกทหารมา
ตีเมืองฮันต๋ง มิได้กลับมาตามคำสั่ง ม้าเฉียวก็เข้าเมืองไม่ได้ จะไปที่
อื่นก็ไม่ได้ มีความทุกข์อยู่ ขงเบ้งจึงจะไปเกลี้ยกล่อมม้าเฉียว แต่เล่าปี่
ไม่ยอมให้ไป เกรงจะมีอันตราย พอจิ๋งู่ส่งข่าวมาว่ามีชาวเมือง
เสฉวนเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาก่อนน้อม เล่าปี่จึงให้ไปเกลี้ยกล่อมม้าเฉียว
ม้าเฉียวตกลงจะมาอยู่กับเล่าปี่ ให้ฆ่าเฉียวเป็ก แล้วพาทหารไปอยู่กับ

เล่าปี

เมื่อม้าเจียวไปอยู่กับเล่าปีอาสาไปเจรจาเล่าเจียงให้อ่อนน้อม
เล่าเจียงเห็นม้าเจียวไปอยู่กับเล่าปีก็ตกใจถึงสลบ เมื่อฟื้นขึ้นก็คิดเป็น
ห่วงชาวเมืองจะลำบากเพราะการสงครามต่อไป จึงยอมอ่อนน้อมต่อ
เล่าปี เล่าปีเมื่อได้เมืองเสฉวนแล้วก็จัดแจงการบ้านเมืองจนเรียบร้อย
ขงเบ้งแนะนำให้ส่งเล่าเจียงไปอยู่ที่อื่น หากเอาไว้ในเมืองเสฉวนต่อไป
มีผู้ยุยงจะลำบากใจ เล่าปีจึงให้เล่าเจียงไปอยู่เมืองกงอัน ในแดนเมือง
เกงจิ๋ว ส่วนกวนอูคงรักษาเมืองเกงจิ๋วอยู่กับจิวย๋งและกวนเป้ง

ซุนกวนได้ข่าวว่าเล่าปีได้เมืองเสฉวนแล้วก็คิดจะเอาเมือง
เกงจิ๋วคืนอีก เตียวเจียวแนะนำให้ทำอุบายเอาครอบครัวของจูถัดกิ้นพี่ชาย
ขงเบ้งไปจำคุกไว้ แล้วส่งจูถัดกิ้นไปหาเล่าปี ทวงเมืองเกงจิ๋วคืน เมื่อ
ไปถึงจูถัดกิ้นก็แกล้งร้องไห้กับขงเบ้งว่าซุนกวนเอาครอบครัวไปจำ
คุกไว้ จะฆ่าให้หมดหากไม่ได้เมืองเกงจิ๋วคืน ขงเบ้งขอให้เล่าปีคืน
เมืองเตียงสา เลงเหลง และสุยเอี้ยงแก่ซุนกวนเพื่อเห็นแก่หน้าจูถัดกิ้น
แล้วให้จูถัดกิ้นไปหากวนอู ขงเบ้งรู้ว่ากวนอูเป็นคนโกรธง่าย คง
ไม่ยอมคืนให้เป็นแน่ จึงได้ทำอุบายเช่นนี้ เมื่อจูถัดกิ้นไปหากวนอู
กวนอูไม่ยอม จูถัดกิ้นไปหาเล่าปี เล่าความให้ฟัง เล่าปีจึงให้จูถัดกิ้น
กลับไปบอกซุนกวนว่าตนจะให้กวนอูไปตีเมืองฮันตั้งก่อน เมื่อได้
เมืองฮันตั้งแล้วจะคืนเมืองเกงจิ๋วแก่ซุนกวน จูถัดกิ้นก็กลับไปบอก
ซุนกวน ซุนกวนโกรธมาก แต่พยายามทำใจเย็นเอาไว้ จะให้ทหาร
ไปรักษาเมืองสามเมืองที่เล่าปีตกปากคืนให้ แต่ว่ากวนอูจะทำประการใด
แต่เมื่อทหารไปเมืองทั้งสามก็ถูกกวนอูคุมทหารออกมาไล่

ให้กลับ ชุนกวนจึงให้ตามโลซกมาปรึกษา โลซกขอให้ชุนกวน
ตั้งค่ายอยู่ปากน้ำ ให้ทหารชุมนุมอยู่ ตนจะเชิญกวนอูมาเจรจา หากกวนอู
ไม่ยินยอมจะได้จับฆ่าเสีย

กวนอูมาตามคำเชิญ แต่เมื่อโลซกเจรจาเรื่องการเมืองกวนอู
ไม่ยอมเจรจาด้วย อ้างว่าเป็นเรื่องของเล่าปี่ โลซกจะให้ทหารทำร้าย
กวนอูก็ไม่กล้า และกวนอูยังให้ทหารคอยดูสัญญาณเพื่อมาช่วยตนรบ
หากเกิดเหตุร้าย กวนอูแกล้งทำเป็นเมา มือหนึ่งถือง้าว อีกมือหนึ่ง
อุดมือโลซกไว้ แล้วจึงออกไปนอกค่าย พอตหารของตนมารับ กวนอู
ก็กลับไปเมือง โลซกเห็นไม่สมคิดก็ให้ม้าใช้ถือหนังสือไปแจ้งชุนกวน
ชุนกวนจึงเตรียมทหารจะไปตีเมืองเกงจิ๋ว หากแต่ได้ข่าวศึกโจโฉจึง
ยกไปตั้งรับโจโฉแทน

ส่วนโจโฉนั้นเปลี่ยนใจมิได้ยกทัพไปตีเมืองกังตั๋งเพราะที่
ปรึกษาคัดค้านว่าทหารจะได้รับความลำบากมากนักเพราะหนทาง
เดินทัพลำบาก มีแต่ชายทะเล ส่วนเมืองเสฉวนก็ยิ่งไปลำบากเพราะ
ทางเดินเป็นชอกเขา มีห้วย เนินสูง ขอให้อยู่บำรุงทหารก่อนจึงค่อย
ไปตีต่อภายหลัง โจโฉก็เชื่อ เมื่ออยู่ในเมืองหลวงนานเข้าที่ปรึกษา
ช่างประจบหลายคนแนะนำให้โจโฉตั้งตัวเป็นเจ้า ตำแหน่งวุยอ่อง โจโฉ
ก็เห็นด้วย พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบข่าวก็เกรงว่าโจโฉจะชิงราชสมบัติ
นางฮกเฮาเมส่จึงเขียนหนังสือให้ขันทีนำไปให้บิคา จะให้คิดการ
ฆ่าโจโฉ ฮกอ้วนบิดานางฮกเฮาแต่งหนังสือไปถึงชุนกวนและเล่าปี่
จะให้ยกมาตีเมืองฮูโต แล้วตนจะเป็นไส้ศึกอยู่ในเมือง แต่โจโฉจับ
หนังสือได้ จึงจับฮกอ้วนและครอบครัวญาติพี่น้องมาฆ่าเสียหมดสิ้น

นางสกลเฮากับโอรสพระเจ้าเหี้ยนเต้สององค์เกิดด้วยนางสกลเฮาก็ฆ่าเสียด้วย พระเจ้าเหี้ยนเต้ทุกข์โศกถึงมเหสีและโอรสมาก โจโลจึงจัดการยกบุตรหญิงของตนให้เป็นพระมเหสี

โจโลยกทัพไปตีเมืองฮันตัง เตียวพ้อเสียเมืองหนีไป โจโลแต่งหนังสือให้ทหารไปเกลี้ยกล่อมเตียวพ้อด้วยเห็นว่าเป็นคนซื่อ หนีไปแต่ตัว มิได้เผาเมืองและคลังเสบียงอาหาร แต่เตียวพ้อและน้องชายเกรงว่าโจโลจะทำกลอุบายจึงไม่ยอมไปอ่อนน้อม โจโลทำอุบายให้สินบนเอียวสงเป็นไส้ศึก เตียวโอย่น้องชายออกไปรบก็ถูกฆ่าตาย เตียวพ้อจะเข้าเมืองก็เข้าไม่ได้เพราะเอียวสงปิดประตูเมือง ไม่ให้เข้า เตียวพ้อจึงต้องยอมอ่อนน้อมต่อโจโล ส่วนเอียวสงนั้นโจโลให้ฆ่าเสียเพราะเป็นคนอกตัญญู

ชาวเมืองเสฉวนได้ข่าวว่าโจโลตีเมืองฮันตังได้แล้วก็พากันตกใจกลัว ขงเบ้งจึงแต่งหนังสือให้นำไปให้แก่ซุนกวนว่าจะคืนเมืองเกงจิ๋วและเมืองขึ้นทั้งหลายแก่ซุนกวน ขอให้ซุนกวนไปตีเมืองหับป้าของโจโล โจโลจะได้ถอยทหารมาช่วยเมืองหับป้า ทางเล่าปี่จะได้ยกทหารมาตีเมืองฮันตังไว้ให้กวนอู เมืองเกงจิ๋วจะได้คืนแก่เมืองกังตั๋งได้ ซุนกวนก็ทำตาม แต่ตีเมืองหับป้าไม่ได้เพราะเตียวเลี้ยวเข้มแข็งนัก ซุนกวนต้องถอยทัพกลับเมือง เตียวเลี้ยวเกรงว่าซุนกวนจะนำทหารมาเพิ่มเติมตีเมืองอีกจึงแต่งหนังสือไปถึงโจโลให้มาช่วย โจโลจึงมิได้ตีเมืองเสฉวน ให้ทหารไปช่วยเมืองหับป้าแทน

ซุนกวนกับโจโลรบกันอยู่นานถึงเดือนเศษ ทั้งสองฝ่ายเอาชนะกันมิได้ ทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวเจียวจึงบอกซุนกวนว่า

ให้ขุนกวนยอมหย่าศึกกับโจโลเสียเถิด แล้วอ่อนน้อมพอเป็นธรรมเนียม
ปีหนึ่งก็จัดส่งบรรณาการไปให้ ขุนกวนเห็นด้วย จึงให้ทหารไปแจ้ง
ต่อโจโล ขอให้โจโลถอยทัพไป แต่โจโลไม่ยอมถอยทัพก่อนเพราะ
ถือว่าตนเป็นผู้ใหญ่กว่าขุนกวน ให้ขุนกวนเลิกทัพกลับเข้าเมืองก่อน
ขุนกวนก็ยินยอม โจโลจึงกลับเมืองสุโขทัย

โจโลตั้งตัวเป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ขี่รถทองเทียมม้า ไปไหนมีเครื่อง
แห่แหนเหมือนกับเป็นกษัตริย์ โจโลให้ทหารไปตกแต่งเมืองเจียบกุ่ม
ให้สวยงาม สร้างตำหนักและวัง ซ่อมแซมค่ายคูประตูหอรบให้แข็งแรง
เหมือนเป็นเมืองหลวง เวลาไปมาโจโลก็ได้พักอยู่ที่นั่น โจโลมี
บุตรชายสี่คน คือ โจผี โจเจียง โจสิด และโจหิม โจสิดพอใจแต่งโคลง
กลอน นับว่ามีความรู้สุมเป็นกวีเอก ส่วนโจผีชอบทำสงคราม หาก
โจโลไปสงครามไม่เอาโจผีไปด้วย โจผีจะร่ำร้องขอตามไปด้วยทุกครั้ง
โจผีได้ภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสะใภ้ของอ้วนเสี้ยวภรรยาของอ้วนฮิว
เมื่อโจโลตีเมืองของอ้วนสุคได้ โจผีพอใจได้นางเอียนซีมาเป็นภรรยา
โจโลก็ยินยอมให้อยู่กินกันมา โจผีเป็นบุตรคนใหญ่ จึงได้เป็นทายาท
ของโจโล ได้แต่งตั้งให้เป็นเจ้าเรียกว่า เจ้าซีจู้

เมื่อโจโลให้ทหารแต่งเมืองเจียบกุ่มเสร็จแล้วจึงจัดหาต้นไม้
ดอกไม้มารปลูกไว้เป็นอันมาก และให้ขุนกวนส่งสัมมาให้ ขุนกวนก็
ให้คนใช้หาบสัมไปส่งโจโลห้าสิบหาบ มาถึงกลางทางลูกหาบหยุด
พักอยู่ริมเนินเขาแห่งหนึ่ง แลเห็นชายผู้หนึ่งออกมาจากหุบเขา มีเท้า
สั้นข้างหนึ่ง จักขุส่วนรูปร่างพิกลประหลาดเป็นผู้วิเศษ ห่มเสื้อเขียว
ใส่หมวกสานด้วยหวายตะกั่ว ชื่อโจจู โจจูอาสาหาบสัมให้ พวกลูกหาบ

มีความยินดี โจฐสังเฝ้ากลับไปว่าหากไปถึงพระเจ้าวอยอ่อง ให้บอกว่าโจฐคนบ้านเดียวกันฝากคำนับมาด้วย พวกลูกหาบก็รับคำ เมื่อไปถึงโจโลมีความยินดีว่าขุนกวนอ่อนน้อมด้วยใจจริง เอาส้อมมาปอกเปลือกปรากฏว่าไม่มีเนื้ออยู่ข้างในเลย มีแต่เปลือก โจโลสงสัยมากจึงถามลูกหาบเหล่านั้น พวกลูกหาบก็เล่าเรื่องโจฐให้ฟัง พอดีโจฐมาหา โจฐอวดว่าตนนั้นมีความรู้มาก รู้เรียกลมและฝน ทำฤทธิ์เหาะไปได้ในอากาศ แทรกศิลาและภูเขาก็ได้ หากโจโลต้องการความรู้ให้ละสมบัติไปถือศีลอยู่กับตนในป่า ตนจะสอนให้ โจโลว่าตนไปไม่ได้เพราะมีราชการมาก โจฐแนะให้มอบงานแก่เล่าปี่ เจ้าเมืองเสฉวน โจโลโกรธมากกว่าโจฐที่จริงเป็นไส้ศึกของเล่าปี่ ให้ทหารจับไปขังไว้ ให้ออดข้าวอดน้ำถึงเจ็ดวัน โจฐก็ไม่ใช่อันตราย โจโลไม่รู้จะทำอย่างไรจึงปล่อยโจฐไว้ตามสบาย โจฐแกล้งโจโลจนป่วยหนัก แล้วก็หนีหายไป

ในระหว่างนั้นโจโลได้ข่าวว่าทางเมืองกังตั๋งเสียทหารเอกไล่ชกถึงแก่ความตาย ส่วนทางเมืองเสฉวนนั้นเล่าปี่ให้เตียวหุยม้าเฉียวมาอยู่รักษาเมืองน้อยใกล้เมืองฮันต๋ง คงจะเตรียมตัวมาตีเมืองฮันต๋งเป็นมั่นคง โจโลให้จัดทหารไปช่วยเสหั่วเอี้ยนกับเตียวคับ รักษาเมืองฮันต๋งไว้ แล้วให้เสหั่วตุนคอยส่งข่าวระหว่างเมืองฮันต๋งกับเมืองฮูโต่ ตนเองไปพักอยู่เมืองเจียบกุน ในเมืองหลวงให้อองปิดดูแลอยู่

ขุนนางหลายคนมีใจเกลียดชังโจโล คิดจะกำจัดโจโลอีก ถึงกับเผาเมืองฮูโต่ เสหั่วตุนจัดการจนราบคาบ ปราบปรามพวกที่คิดร้ายต่อโจโลได้จนหมด เมื่อโจโลรู้เข้าก็ให้ฆ่าขุนนางที่เอาใจออกห่างเสียเป็นอันมาก อองปิดต้องอาวุธบาดเจ็บถึงแก่ความตาย โจโลจึงให้โจฮิว

ดูแลราชการแทน

เดี๋ยวหุยกั้ให้ม้าเดี๋ยวออกไปตีทหารโจโจทียกมา ม้าเดี๋ยวเห็น
โจหนองยกทหารมามากเพื่อช่วยเดี๋ยวคั้กับแฮหัวเอี้ยน จึงให้ส่งข่าว
ไปถึงเดี๋ยวหุยกั้ซึ่งอยู่เมืองปาเสให้ยกทหารมาช่วย เดี๋ยวหุยกั้มา เดี๋ยวหุ
ยรบกับเดี๋ยวคั้ ไม่แพ้ชนะกัน เดี๋ยวคั้เห็นว่าทหารของตนสู้ทหาร
ของเดี๋ยวหุยกั้ไม่ได้ก็ให้รักษาค่ายมั่นไว้ เดี๋ยวหุยกั้ให้ทหารไปดำทำรบ
เดี๋ยวคั้ก็เฉยเสีย ให้ทหารเล่นมโหรีอยู่ เดี๋ยวหุยกั้จึงออกอุบายแกล้ง
เสพสุราเมาทุกวัน เพื่อให้เดี๋ยวคั้ตายใจ เดี๋ยวคั้คิดว่าเดี๋ยวหุยกั้
ตนออกมารบ ตนไม่ออกไปจึงเสพสุราเมา เดี๋ยวคั้จึงเข้าตีค่ายของ
เดี๋ยวหุยกั้ พบแต่รูปหุ่นเสพสุรา พอจะออกจากค่ายก็ถูกโจมดีกระหนาบ
จากเดี๋ยวหุยกั้และอยู่เอี้ยน เดี๋ยวคั้ก็แตกหนีกลับไป เดี๋ยวคั้พ่ายแพ้
อีกหลายครั้งกลับไปหาโจหนอง โจหนองให้เดี๋ยวคั้ไปตีด่าน เบ้งตัด
งักจุ่นนายด่านทานกำลังเดี๋ยวคั้ไม่ได้ จึงแจ้งไปทางเมืองเสฉวน
สองตงอาสาไปรบกับเดี๋ยวคั้ สองตงไปกับเจียมหงันอันเป็นคนชรา
ด้วยกันแต่ยังมีกำลังฝีมือดีอยู่ สองตงตีทหารเดี๋ยวคั้แตกไปได้ โจหนอง
ส่งทหารเอกไปช่วยเดี๋ยวคั้รบ สองตงทำอุบายถอยหนีหลายครั้ง
เบ้งตัดนายด่านลอบส่งข่าวไปถึงเล่าปี่ว่าสองตงรบแพ้หลายครั้งแล้ว
เล่าปี่เป็นห่วงจึงส่งเล่าฮองบุตรเลี้ยงคุมทหารไปช่วยสองตง สองตง
ตีทัพของเดี๋ยวคั้กับแฮหัวซ่งแตกกลับไปเมืองฮันต้ง เล่าปี่ขงเบ้งจึง
จัดทหารจะไปตีเมืองฮันต้งให้ได้เวลานั้นเลยที่เดียว

สองตงอาสาไปตีด่านซึ่งแฮหัวเอี้ยนรักษาอยู่ เล่าปี่ขงเบ้งเห็น
ว่าสองตงชราแล้วจึงห้ามปราม สองตงไม่ยอมฟัง จึงยกทหารไปจนได้

ขงเบ้งจึงให้จูหล่ง เล่าสอง เบ้งตัด ยกทหารตามไปคอยช่วยเหลือ เพราะ
 แสหัวเอียนนี้มีฝีมือยิ่งกว่าเตียวคับและเป็นทหารเอกที่โจโฉไว้วางใจมาก
 แสหัวเอียนเห็นว่าเตียวคับรักษาด่านแรกไว้ไม่ได้แล้ว จึงให้ทหารไป
 แจ้งข่าวโจทอง โจทองก็ส่งข่าวไปถึงโจโฉ โจโฉหายป่วยแล้วจึงเกณฑ์
 ทหารจำนวนมาก ยกไปช่วยเมืองฮันต๋ง ให้แสหัวตุ้นเป็นกองหน้า
 ยกไปก่อน โจฮิวเป็นทัพหลัง โจโฉเป็นทัพหลวงยกไปถึงกองทัพโจทอง

แสหัวเอียนยกทหารไปต่อสู้กับสองตง แสหัวเอียนเป็นคน
 โมโหง่าย แม้จะมีฝีมือสูง แต่เวลารบพุ่งไม่ใคร่จะใช้ความคิดจึงเสียที่
 ถูกสองตงฆ่าตาย และสองตงยึดด่านของแสหัวเอียนได้ เล่าปี่เห็น
 สองตงได้ชัยชนะมากก็ให้บำเหน็จรางวัลและเลื่อนตำแหน่งให้ตาม
 สมควร

สองตงอาสาไปตีเสบียงของโจโฉที่ค่ายฮันซุข ขงเบ้งไม่ไว้วางใจ
 ให้จูหล่งไปด้วย เมื่อไปถึงสองตงเข้าตีค่ายก่อน แต่ไม่ได้ชัยชนะ จูหล่ง
 ยกทหารสมทบไปช่วยแก้เอาตัวสองตงออกมาได้ เล่าสองเบ้งตัดก็ยก
 ทหารไปเผาเสบียงเสียสิ้น โจโฉจึงต้องถอยทัพไปเมืองลำเต๋ง เล่าปี่ก็
 เข้าตั้งค่ายที่ฮันซุข โจโฉยกทหารมาจะตีฮันซุขคืน แต่ต้องพ่ายแพ้
 ถอยกลับไป แล้วเล่าปี่ขงเบ้งยังยึดเมืองลำเต๋งได้ด้วย โจโฉต้องถอยทัพ
 เตียวหุยอยู่เอียนยกทหารตามไปตีเสบียงของโจโฉอีก โจโฉพ่ายแพ้
 แก่เตียวหุย หากโชคดีโจเจียงลูกชายคนที่สองของโจโฉยกทหารมา
 ช่วย โจเจียงนี้รักการจี่ม้ายิ่งเท่าไร มีฝีมือรบพุ่งเป็นอันมาก โจโฉ
 ให้ทหารไปปราบกบฏเมืองไต่กุน เมื่อปราบกบฏได้แล้วโจเจียงได้ข่าว
 บิดามาอยู่ด่านเองเปงกัวนรบกับเล่าปี่จึงยกทหารมาช่วย

เล่าสองกับเบ้งตัดอาสาเล่าไปพบกับโจเจียง โจเจียงและทาส
 ลูไม่ได้เพราะม้าเฒ่าและงอหลังขมวดกับเล่าสองเบ้งตัดอีก
 โจโลจึงถอยทหารไปอยู่หุบเขาเสียดก๊ก โจกังวลอยู่ว่าจะถอยทัพดี
 หรือตั้งค่ายสู้ต่อดี พอดีทหารเอาไก่ต้มมาให้ โจโลกินเนื้อไก่หมดแล้ว
 เหลือแต่กระดูก โจโลหยิบขาไก่ขึ้นมาชูกิจคิดว่าจะทิ้งเสียบ้างเสียดาย
 เพราะรสชาติอร่อย เหมือนกับการสงครามนี้จะเลิกเสียบ้างก็อภัย แต่จะ
 รบต่อก็คงได้ชัยชนะยากนัก พอดีแฮหัวตุ้นเข้ามาถามว่าจะให้ขาน
 ยามว่าอะไร โจโลก็พลอตตอบไปว่าขาไก่ แฮหัวตุ้นจึงให้ทหารขาน
 ยามว่าขาไก่ เอียวสัวสมุหนัญชีกองทัพรู้ทันความคิดของโจโล จึงให้
 พรรถพวกเตรียมเก็บของ แฮหัวตุ้นจึงให้ทหารของตนเตรียมเก็บของ
 บ้าง โจโลรู้เข้าโกรธว่าเอียวสัวรู้ทัน โจโลไม่ชอบเอียวสัวอยู่แล้ว
 เพราะชอบอวดรู้ทันโจโลอยู่เสมอ จึงให้เอาเอียวสัวไปฆ่าเสียว่าเพราะ
 ทำให้ทหารเสียน้ำใจ

รุ่งขึ้นโจโลให้ทหารยกทัพออกจากหุบเขาเสียดก๊ก อูยเอียน
 คุมทหารมาสังกัดอยู่ อูยเอียนเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกปากโจโล ฟันหน้าหัก
 สองซี่ตกจากหลังม้า อูยเอียนจะจับตัวโจโลไว้ พอดีบังเต็กนายทหาร
 ของโจโลมาช่วยไว้ทัน บังเต็กคนนี้เดิมเป็นทหารของม้าเฒ่า เมื่อ
 ม้าเฒ่าไปอยู่กับเตียวพ้อเจ้าเมืองฮันต่ง บังเต็กก็ไปอยู่ด้วย แต่เมื่อ
 ม้าเฒ่าไปพบกับเล่าปี่นั้นบังเต็กป่วยอยู่มิได้ไปรบด้วย เมื่อม้าเฒ่า
 ไปสามีกัดคอเล่าปี่บังเต็กยังอยู่ในเมืองฮันต่ง เตียวพ้อเลี้ยงไว้ เมื่อ
 เตียวพ้อเสียเมืองแก่โจโล โจโลเกลี้ยกล่อมเอาบังเต็กมาอยู่ด้วย บังเต็ก
 ได้ช่วยทำสงครามให้โจโลเป็นกำลังสำคัญคนหนึ่ง

โจโลแพ้วหลายครั้ง มาครั้งนี้ถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บ นอนป่วย
ในรถ จึงให้ถอยทัพกลับ ให้บังเต็กคุมทัพหลังกมา เล่าปี่จึงได้เมืองฮันต๋ง
เล่าปี่เมื่อได้เมืองฮันต๋งแล้วก็ตั้งตัวเป็นเจ้า แล้วให้ทหารถือ
หนังสือไปถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่โจโลยัดหนังสือไว้ มิได้ถวาย
และคิดการจะไปรบเล่าปี่อีก สุมาอี้ห้ามไว้และแนะนำให้โจโลไปยุยง
ซุนกวนให้ทวงเมืองเกงจิ๋วอีก หากเล่าปี่และซุนกวนทำสงครามกัน
จึงค่อยยกทหารไปตีเมืองฮันต๋งและเมืองเสฉวน โจโลก็เห็นด้วย

ซุนกวนยังลังเลอยู่ว่าจะเข้าด้วยโจโลหรือเล่าปี่ดี จุกัดกินอาสา
ไปหากวนอู จะทำไมตรีด้วยการขอลูกสาวกวนอูแก่ลูกชายของซุนกวน
ซุนกวนก็ให้ไป แต่กวนอูไม่ยอมยกลูกสาวให้ ซุนกวนโกรธให้เตรียม
ทหารจะไปรบเมืองเกงจิ๋ว และแต่งหนังสือไปแจ้งโจโลให้เตรียมทัพ
ไปช่วยรบเมืองเกงจิ๋ว

ขงเบ้งได้ข่าวโจโลกับซุนกวนจะไปตีเมืองเกงจิ๋ว จึงให้เล่าปี่
แต่งหนังสือไปเมืองเกงจิ๋วให้กวนอูยกทหารไปตีเมืองฮั่นเซียของ
โจโลเสียก่อน ข้าศึกจะได้ย่อท้อ กวนอูก็ยกทัพไปตีเมืองซงหยงก่อน
แล้วยกไปเมืองฮั่นเซีย โจโลก็จัดแจงทหารจะเข้าไปจับกวนอู ให้
บังเต็กเป็นทัพหน้า นายทหารหลายคนไปคัดค้านกับโจโลว่าบังเต็ก
คนนี้เดิมเป็นนายทหารของม้าเฉียว พี่ชายก็อยู่กับเล่าปี่ ไม่น่าไว้วางใจ
โจโลเรียกบังเต็กมาบอกว่าจะไม่ให้เป็นแม่ทัพหน้า บังเต็กก็สาบานตน
ต่อโจโล ขอไปรบด้วยกวนอู บังเต็กก็เตรียมทหารไปและให้ทหาร
เอาโลงไปด้วยว่าจะเอาไปใส่ศีรษะกวนอู กวนอูได้ยินข่าวก็โกรธ ยก
ทหารมารบด้วยบังเต็ก กวนเป้งบุตรเลี้ยงออกไปรบกับบังเต็กแทน

กวนอู ไม่สามารถเอาชนะบังเต็กได้ กวนอูจึงออกไปรบกับบังเต็ก
แต่ก็เอาชนะกันไม่ได้ ต่างฝ่ายต่างถอยเข้าค่าย

บังเต็กออกรบกับกวนอูอีก บังเต็กเกลี้ยถอยหนี กวนอูตามไป
บังเต็กยิงเกาทัณฑ์ถูกไหล่กวนอูบาดเจ็บ จึงต้องพักรักษาตัว บังเต็ก
ให้ทหารมาทำรบ กวนอูก็มีได้ออกไปจนหายป่วย ออกไปรบกับบังเต็ก
จับบังเต็กได้ให้ฆ่าเสีย

แต่กวนอูก็ยังตีเมืองอ้วนเสี้ยวมิได้ แล้วยังถูกเกาทัณฑ์ที่ไหล่
อีกข้างหนึ่งเข้าอีก ทหารทั้งปวงจะให้กวนอูถอยทัพกลับเมืองเกงจิว
กวนอูไม่ยอม พอดีหมอฮัวโต่มาถึงค่าย ทหารจึงให้ไปรับมารักษา
ตัวกวนอู หมอฮัวโต่ผ่าแผลชำระทำความสะอาด แล้วใส่ยาให้ และ
สั่งไว้ว่าให้ระงับความโกรธไว้ร้อยละวัน มิฉะนั้นยาพิษในแผลจะกำเริบ
ขึ้นอีก หากครบร้อยละวันแล้วระงับความโกรธไว้ได้ แผลจึงจะหายสนิท

ทางขุนกวนนั้นได้หนังสือจากโจโฉอีกให้ไปตีเมืองเกงจิว
และทหารยังมาส่งข่าวว่ากวนอูไปตีเมืองอ้วนเสี้ยว ละเมืองเกงจิวไว้
หากยกไปตีเห็นจะได้ไม่ยาก ลิบองอาสาจะไปตีเมืองเกงจิว แต่พอ
ไปถึงด่านเห็นเมืองเกงจิวเตรียมมั่นคง มีผู้คนรักษาไว้มากก็ตกใจ
ว่าคงจะตีเมืองเกงจิวไม่ได้ จึงอุบายไปแจ้งขุนกวนว่าตนป่วย

ลกซุน บุตรเขยของขุนเช็ก ทำราชการอยู่กับขุนกวนสงสัย
ว่าลิบองจะเกลี้ยป่วยจึงอาสาขุนกวนไปเยี่ยมลิบองดูเหตุการณ์ ลกซุน
ไปถึงรู้รู้ว่าลิบองเกลี้ยป่วย จึงแนะนำอุบายให้ว่าจะให้ได้เมืองเกงจิว
โดยไม่ต้องลำบากเลย ลิบองก็ทำตามลกซุน ลกซุนจึงให้ลิบองเกลี้ย
ทำเป็นป่วยต่อไป ตนจะอยู่รักษาด่านแทน ลกซุนคนนี้อายุยังน้อย

เกียจอุย

เคาทู

ซืหลง

มิได้มีชื่อเสียงแต่อย่างใด กวนอูรู้ว่าซุนกวนให้เด็กมารักษาด่าน
วางใจยกทหารไปตีเมืองอ้วนเสี้ยวอีก ลกซุนจึงยกทหารไปตีเมืองเกงจิ๋ว
คงจะได้โดยง่าย

เมื่อลกซุนไปรักษาด่านแฮเค้าแทนลิบองก็แกล้งให้ทหารเอา
บรรณาการไปให้กวนอูขอเป็นไมตรีด้วย กวนอูเห็นลกซุนเป็นเด็ก
และถ่อมตัวก็พอใจ ไม่คิดว่าเมืองกังตั๋งจะยกทหารมาตีเมืองเกงจิ๋ว
กวนอูจึงมิได้เตรียมการรักษาเมืองอย่างแข็งขันเหมือนแต่ก่อน ตนเอง
ก็ยกไปเมืองอ้วนเสี้ยว ลิบองก็ยกทหารมายึดเมืองเกงจิ๋ว เมืองกังอัน
และเมืองลำกุนได้

โจหยินอยู่รักษาเมืองอ้วนเสี้ยวถูกกวนอูล้อมไว้ โจโฉส่งทหาร
มาช่วย กวนอูเห็นว่านายทหารที่来帮助เมืองอ้วนเสี้ยวคือซิดหลงมีกำลัง
มากก็เป็นห่วง ให้กวนเป้งออกไปรบกับฝ่ายแพ้ กวนอูยังป่วยอยู่แต่
มิได้ย่อท้อ ยกทหารออกไปรบกับซิดหลง และถูกโจหยินตีกระหนาบ
เข้ามา จึงแตกทัพ ทั้งค่าย พอดีม้าใช้มาส่งข่าวว่าเสียเมืองเกงจิ๋วแก่
ลิบองแล้ว กวนอูเสียใจนัก รีบส่งทหารไปขอกองทัพเล่าปี่มาช่วยตี
เมืองเกงจิ๋วคืน แต่เมื่อกวนอูยกทหารจะมาตีเมืองคิन्नนั้น พวกทหาร
ได้ข่าวว่าลูกเมียมิได้เป็นอันตรายก็พากันหนีทัพเข้าเมืองเกงจิ๋วไป
เป็นอันมาก กวนอูโกรธให้ทหารเข้าตีเมืองแต่ทหารของซุนกวนมา
ต้านทัพไว้ กวนอูเข้าเมืองไม่ได้ให้นำข้าทหารก็หนีเป็นอันมากจึงถอย
ไปตั้งค่ายอยู่เมืองเป็กเสี้ยวรอกองทัพจากเสฉวนมาช่วย

เล่าปี่ได้ข่าวกวนอูเสียเมืองเกงจิ๋วก็ส่งเล่าฮองเบ้งตัดยยกทหาร

ไปช่วย แต่เล่าสองไม่ค่อยถูกกับกวนอู เบ้งตั๊ดเกรงกลัวทหารเมือง
กั๋งตั้งไม่อยากจะไป จึงยุยงเล่าสองมิให้ยกทหารไปช่วย เล่าสองนี้เป็น
บุตรเลี้ยงของเล่าปี่ แต่กวนอูไม่ชอบเล่าสองว่าเล่าปี่มีบุตรอยู่แล้วไม่
ควรเลี้ยงลูกผู้อื่นอีก เล่าสองก็น้อยใจกวนอูอยู่ เมื่อเบ้งตั๊ดยุยงเช่นนี้
จึงไม่ยอมยกทหารไปช่วยกวนอู

กวนอูเสียทหารหนีมาอยู่เมืองเป็กเสีย คอยกองทัพเล่าสอง
มาช่วยก็ไม่เห็นยกมา จู่ๆก็ขึ้นมาเกลี้ยกล่อมจะให้อ่อนน้อมต่อขุนกวน
กวนอูไม่ยอมอ่อนน้อม ตกกลางคืนจึงแบ่งทหารให้อยู่รักษาเมือง
ตนเองพาทหารจำนวนหนึ่งออกจากเมืองจะไปเมืองเสฉวน ทหาร
ของขุนกวนล้อมจับกวนอูได้ ขุนกวนพยายามเกลี้ยกล่อมกวนอูก็
ไม่สำเร็จจึงให้ฆ่ากวนอูและกวนเป้งบุตรเลี้ยงเสีย กวนอูเมื่อตายนั้น
อายุได้ห้าสิบแปดปี กวนอูตายไปเป็นอสุรกายอยู่ในภูเขาวนหยกกลัน
คนทั้งปวงนับถือปลุกเสกเทพารักษ์ให้กวนอูอาศัยอยู่บนยอดเขานั้น
แต่กวนอูมีความแค้นลิบองนัก เมื่อขุนกวนเลี้ยงโต๊ะอยู่ อสุรกายกวนอู
เข้าสิงลิบอง ลิบองถึงแก่ความตาย

ขุนกวนเกรงว่าเล่าปี่จะอาฆาต ยกทหารมาตีเมืองกั๋งตั้งแก้แค้น
ให้กวนอู จึงอุบายตัดศีรษะกวนอูส่งไปให้โจโฉ หวังจะให้เล่าปี่คิดว่า
โจโฉเป็นผู้วางแผนคิดฆ่ากวนอู เล่าปี่จะได้ไปตีเมืองฮูโต่แทน แต่สุมาอ๋
รู้ทันกลอุบายของขุนกวนจึงให้โจโฉต่อหีบฝังศีรษะกวนอูอย่างขุนนาง
ผู้ใหญ่ เล่าปี่จะได้ไม่โกรธเคือง เมื่อโจโฉดูศีรษะกวนอูนั้น อสุรกาย
กวนอูสำแดงเดชอีก โจโฉเห็นศีรษะกวนอูปากอ้าตาเหลือกเกลือกกลอก

ไปมา โจรตกใจถึงกับสลดลง เมื่อฟื้นขึ้นจึงให้ทหารนำศิระษะกษัตริย์
ไปฝังไว้ตามคำแนะนำของสุมาอี้ และคอยดูเหตุการณ์ว่าเมื่อไรเล่าปี
จะยกทัพมาตีเมืองกังตั๋ง หากผู้ใดพ่ายแพ้ตนจะยกทัพไปซ้ำเติมยึด
เมืองเสีย

บทที่ 5 โจโฉเล่าปี่สิ้นบุญ

เล่าปี่ตั้งตัวเป็นเจ้าอยู่เมืองเสฉวน ภรรยาตายแล้ว นางซุน슈หยิน ก็กลับไปอยู่กับมารดา หอมเจิ้งจึงแนะนำให้รับนางงอซึมาเป็นภรรยา มี บุตรด้วยกันสองคน คนหนึ่งชื่อเล่าเอ๋ง คนหนึ่งชื่อเล่าลิ เมื่อกวนอู ตายนั้นเล่าปี่ฝันร้าย เห็นกวนอูมาหา ขอให้แก้แค้นให้ด้วย เล่าปี่ไม่ สบายใจ ขงเบ้งพยายามพูดแต่เรื่องดี ๆ เล่าปี่ก็ยังเป็นทุกข์อยู่ พอดี นายทหารคนหนึ่งมาพบ นายทหารคนนี้คือเลียวฮั่ว เลียวฮั่วได้อาสา กวนอูมาจะขอทัพเล่าสองเบ้งตัดไปช่วยกวนอู เล่าสองเบ้งตัดไม่ยอมไป เลียวฮั่วจึงเดินทางมาจนถึงเมืองเสฉวน เล่าปี่ทราบเล่าสองเบ้งตัด ทำمينเฉยต่อกวนอูก็โกรธนัก เกรงว่ากวนอูจะต้องเป็นอันตราย จะ ให้เดี่ยวหุ่ยไปช่วยพร้อมด้วยตัวเล่าปี่เอง แต่ยังไม่ทันข้ามวันก็มีทหาร มารายงานว่ากวนอูกับบุตรบุญธรรมถูกทหารซุนกวนจับได้ ให้ฆ่า เสียแล้วทั้งพ่อและลูก

พระเจ้าเล่าปี่ร้องให้ถึงสลบไป เมื่อฟื้นขึ้นก็เอาแต่ร้องไห้อยู่ หลายวัน ขงเบ้งได้ข่าวเรื่องซุนกวนส่งศิษะกวนอูไปให้โจโฉก็เข้าใจ กลอุบายของซุนกวน ทางโจโฉให้แต่งการศพกวนอูสมศักดิ์แล้วฝัง ไว้ เล่าปี่จะยกทัพไปรบซุนกวน ขงเบ้งห้ามไว้ ว่าหากยกไปรบโจโฉ ก็เท่ากับเสียรู้ซุนกวน หากรบซุนกวนก็เสียรู้โจโฉ ใครแพ้โจโฉจะ ข้ำเดิมเอา ขอให้ใจเย็นไว้ก่อน หากซุนกวนรบกับโจโฉเมื่อไร จึงจะ ข้ำเดิมต่อภายหลัง เล่าปี่จึงค่อยสงบอยู่ได้

ส่วนโจโฉกลับมีความทุกข์ หลับตาลงเมื่อใดก็เห็นแต่หน้า

กวนอู มีความกลัว ขุนนางแนะนำให้สร้างวังใหม่หนีปีศาจ โจโฉ
ให้หาช่างฝีมือดีมาออกแบบวังใหญ่โต มีตำหนักถึงเก้าหลัง มีห้อง
พระโรงใหญ่ แต่ตึกนั้นใหญ่มาก ต้องหาไม้ใหญ่มาทำอกไก่ ช่างขอ
ให้ตัดต้นสาละที่ชายป่าใกล้ศาลเทพารักษ์ ต้นไม้นั้นสูงตรง และใหญ่
แต่คนงานตัดไม้ไม่ได้ จะใช้เครื่องมืออะไรก็ตัดไม่เข้า ผู้เฒ่าผู้แก่
ขอร้องโจโฉมิให้ตัด เพราะว่าเป็นที่สิงสถิตของเทพารักษ์ โจโฉไม่
ยินยอม ชักดาบออกฟันต้นไม้นั้น ได้ยินเสียงปีศาจร้องให้ ยางไม้ไหล
ออกมาเหมือนโลหิต โจโฉตกใจกลัวรีบกลับวัง นอนหลับฝันเห็น
เทพารักษ์มาตวาดว่าไม่ยินดีให้ต้นไม้มานำทำที่อยู่แข่งพระเจ้าเหี้ยนเต้
และใช้ดาบฟันโจโฉ

เมื่อตื่นขึ้นโจโฉปวดศีรษะเป็นกำลัง จึงให้ทหารไปตามหมอ
ฮัวโตมารักษา หมอฮัวโตนี้ผ่าตัดก็ได้รักษาไข้ก็หาย เมื่อหมอฮัวโต
มาถึง ตรวจโรคโจโฉแล้วว่าโรคของโจโฉนี้กินยาไม่หาย ต้องผ่าตัด
ศีรษะชำระโรคในศีรษะให้หมดจึงจะหายขาด โจโฉโกรธนัก หาวว่า
หมอฮัวโตคิดฆ่าตน ให้ทหารจับไปขังไว้จนหมอตายไปในคุกนั้น ก่อน
ตายหมอได้ให้ตำราไว้แก่ผู้คุม แต่ภรรยาผู้คุมเห็นว่าหมอเองก็ตาย
ในคุก ไม่ต้องการให้สามีของตนเป็นเช่นนั้นจึงเอาตำราไปเผาไฟเสีย
ผู้คุมเห็นเข้าชิงไว้ได้สองสามใบ เป็นตำราตอนหมุดตอนเปิดตอนไก่
วิชาแพทย์ของหมอฮัวโตจึงสูญไป

โจโฉป่วยหนัก มองเห็นนางฮกเฮา นางตั้งกู่หยู ตั้งสิน กับ
บรรดาผู้คนที่ตนฆ่าพากันมาทวงชีวิต โจโฉชักกระบี่ฟันถูกประตู่
แล้วล้มลงอยู่ตรงนั้น วันต่อมาให้หาแฮหัวตุ้นเข้ามาหา แฮหัวตุ้นก็

เห็นปีศาจเช่นกัน เมื่อกลับไปถึงบ้านแฮหัวตุ้นก็ล้มป่วยลง เมื่อรู้ตัวว่าจะตายแน่โจโฉก็ให้ทหารและขุนนางทั้งปวงเข้ามาพบและสั่งเสีย มอบหมายกิจการทั้งปวงแก่โจผี ลูกชายคนใหญ่ ให้ขุนนางจัดสุสานฝังศพของตนเจ็ดสิบสองแห่งนอกเมือง เพราะโจโฉรู้ดีว่ามีคนเกลียดตนมาก ไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าศพอยู่สุสานใดกันแน่ เมื่อโจโฉตายนั้นอายุได้หกสิบหกปี

โจผีรับตำแหน่งแทนบิดา โจเจียงนำทหารมาเมืองหลวงและไปหัวศพบิดา ส่วนโจหยินกับโจสิดไม่มา ยังคงอยู่ที่เมืองของตนซึ่งบิดาให้ไปดูแลอยู่ โจผีจึงให้ทหารไปลงอาณานิคมชายทั้งสองเมืองนั้น โจหิมกลัวพี่ชายถึงกับผูกคอตาย ส่วนโจสิดหาเกรงกลัวไม่ ให้ทหารไล่ต้อนผู้ถือคำสั่งพี่ชายกลับไป โจผีจึงให้นายทหารไปจับโจสิดมาจะทำโทษ มารดาของโจสิดไว้ว่าให้เห็นแก่มารดาและพี่น้อง โจผีก็ตกปากจะยกโทษให้ โจผีจึงให้นำโจสิดเข้ามาแล้วให้แต่งโคลง โจสิดนั้นมีชื่อเสียงในเรื่องแต่งหนังสือ โจผีจึงให้เดินไปเจ็ดก้าว ว่าโคลงให้ได้เนื้อความในเรื่องพี่น้อง แต่ให้เอาเนื้อความอื่นมาเปรียบเทียบ และห้ามออกชื่อทุกคน โจสิดจึงแต่งโคลงเปรียบเทียบ เนื้อความว่า คัวถั่วเอากิ่งถั่วมาเป็นฟืนใส่ไฟ เมล็ดถั่วในกระทะจะไหม้ก็เพราะกิ่งถั่วต้นรากอันเดียวกันนั่นเอง เหตุใดจึงเร่งไฟเข้าให้หนักนัก โจผีได้ฟังก็ร้องไห้ นึกถึงความรักพี่น้องแล้วจึงให้โจสิดไปรักษาเมืองอันเหียงซึ่งอยู่ไกลเมืองหลวงออกไปมาก โจสิดก็ไป โจผีอยู่ในเมืองหลวงทำยสยงกว่าบิดา ข่มพระเจ้าเหียนเต๋ยังขึ้นไปอีก

ส่วนทางเล่าปี่จะให้ทำโทษเล่าซองบ้างตัดที่ไม่ไปช่วยกวนอู

ขงเบ้งยับยั้งไว้ จึงเพียงแต่แยกคนทั้งสองให้ไปอยู่ต่างเมืองกัน เบ้งหนีไปเข้ากับโจผี ขงเบ้งให้เล่าสองไปตามจับเบ้งตัด เล่าสองจับไม่ได้ แล้วเบ้งตัดยังให้ทหารมาเกลี้ยกล่อมให้ไปเข้ากับโจผีอีก เล่าสองไม่ไปพยายามต่อสู้กับเบ้งตัดและทหารของโจผี เล่าสองสู้ไม่ได้ หนีกลับไปหาเล่าปี่ เล่าปี่กำลังโกรธ จึงให้เอาเล่าสองไปฆ่าเสีย แต่เมื่อฆ่าแล้วก็กลับเสียใจเพราะระลึกขึ้นได้ว่าเล่าสองอุตส่าห์กลับมาหา มิได้ไปเข้าเกลี้ยกล่อมโจผีกับเบ้งตัด และยังเสียดาบวอนอยู่ เสียใจถึงกับล้มป่วยลง จึงมิได้คิดทำสงคราม

พวกขุนนางสอพลอของโจผีเข้าไปบังคับพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้สละราชสมบัติแก่โจผี พระเจ้าเหี้ยนเต้จะไม่ยินยอมก็กลัวจึงมอบราชสมบัติให้ ตนเองต้องเนรเทศไปอยู่ตำบลเล็ก ๆ กับครอบครัวทางเมืองเสฉวนได้ข่าวลือมาว่าโจผีฆ่าพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วตั้งตัวเป็นเจ้า จึงตั้งเล่าปี่ขึ้นเป็นกษัตริย์

เล่าปี่กับเตียวหุยเตรียมทัพจะไปรบขุนกวนแก่แก่นให้กวนอู ขุนนางทั้งปวงพยายามห้ามไว้แต่ไม่สำเร็จเตียวหุยสั่งทหารให้ไล่ชุดขาวไว้ทุกซ์ให้กวนอู นายทหารสองคนไปบอกเตียวหุยว่าเตียวหุยเร่งเวลาเกินไปสามวันเห็นจะทำไม่ทัน เตียวหุยโกรธ ให้ทหารเอานายทหารสองคนนั้นไปตีคนละห้าสิบที และคาดโทษว่าหากจัดม้าขาวธงขาวและเครื่องนุ่งห่มขาวไม่ทันตามกำหนดแล้วจะเอาโทษถึงชีวิต ทั้งสองคนนั้นเกรงว่าจะถูกฆ่าจึงคิดฆ่าเตียวหุยเสียก่อน คั้นนั้นเตียวหุยเมาสุรานอนหลับไป นายทหารทั้งสองจึงเข้าไปฆ่าเตียวหุยเสียเมื่อเตียวหุยตายนั้นอายุได้ห้าสิบปี นายทหารของเตียวหุยทั้งสอง

คนฆ่าเดียวหุยแล้วยังตัดศีรษะเดียวหุยไปให้ขุนกวนเอาความดีความชอบอีกด้วย

พระเจ้าเล้าปีไม่ยอมย่อท้อแม้จะเสียใจมากที่เดียวหุยตายของเบ้งและขุนนางทั้งปวงไม่เต็มใจให้ยกทัพไปรบกับขุนกวนเลย แต่เล้าปีไม่ฟังเสียงใคร เตรียมทหารไปทำสงคราม ให้เดียวเปากวนหินบุตรเดียวหุยและกวนอุเป็นปีกซ้ายและขวา ทางขุนกวนไม่ประสงค์จะทำสงคราม จึงให้จู้กัดกินพี่ชายของเบ้งไปเป็นทูตทำไมตรีกับเล้าปี ขอให้ช่วยกันปราบโจผีซึ่งชิงราชสมบัติจากพระเจ้าเหียนเต๋จะเป็นการถูกต้องกว่า เล้าปีไม่ยอมรับไมตรีแม้ขุนกวนสัญญาว่าจะคืนนางซุนฮูหยินให้และส่งตัวผู้ฆ่าเดียวหุย คืนเมืองเกงจิ๋วให้อีกด้วย เล้าปีจะแก้แค้นให้กวนอุให้ได้แม้จะต้องเสียชีวิตก็ตามที่

ขุนกวนจึงแต่งหนังสือไปถวายพระเจ้าโจผี ขอให้ส่งทหารมาตีค่ายของเล้าปีช่วยตน โจผีไม่ส่งทหารไปช่วยแต่กลับแต่งตั้งขุนกวนให้เป็นเจ้า มีเครื่องยศถึงเก้าอย่าง ทั้งนี้เพื่อให้ขุนกวนอ่อนน้อมต่อตนตลอดไป

เมื่อทางโจผีมิได้ส่งทหารมาช่วย ขุนกวนก็จำต้องรักษาเมืองและเขตแดนของตน เมืองกังตั๋งเป็นเมืองใหญ่ มีนายทหารจำนวนมาก แม้เล้าปีจะแค้นเต็มที่ยกทหารมามากมายทั้งทัพบกทัพเรือ เกณฑ์เมืองจันทมาหลายหัวเมือง ก็ยังไม่อาจจะเอาชนะขุนกวนได้โดยสะดวกดังคาด

พระเจ้าเล้าปีเคลื่อนทัพหลวงไปชายแดนเมืองอิเหลง ให้ง้อป็นแม่ทัพหน้า ขุนกวนให้ซุนหวนบุตรเลี้ยงของซุนเช็กพี่ชายออก

ต่อสู้ ชุนหวนและทหารทานกำลังเดียวเปากวนหินไม่ได้ ต้องขอ
 หนุน เมื่อทางทัพกังตั๋งมีทัพหนุนมา ทางเล่าปี่ก็จัดแจงกองทัพไปรบ
 สองตงนายทหารชราออกไปรบหลายครั้งถูกเกาทัณฑ์หลายแผล ล้วน
 อาบยาพิษ สองตงถึงแก่ความตาย เล่าปี่แค้นใจนัก แต่ทางชุนกวนก็
 ต้องเสียกำลังนายทหารเอกของตนไปเช่นกัน

ชุนกวนพยายามขอหย่าศึกกับเล่าปี่อีก ถึงกับจับผู้ที่มาเดิวยุย
 ส่งไปให้ จะคืนเมืองเกงจิ๋วและนางชุนสูหยินให้ เล่าปี่ก็ไม่ฟัง ที่ปรึกษา
 จึงแนะนำให้ชุนกวนเรียกลกซุนมาเป็นแม่ทัพ ลกซุนคนนี้อายุยังน้อย
 เป็นบุตรเขยชุนเซ็ก แต่มีสติปัญญาฉับไว ที่ชุนกวนได้เมืองเกงจิ๋วก็
 เพราะความคิดของลกซุน แต่ชื่อเสียงของลกซุนยังไม่เป็นที่นับถือ
 ของทหารและขุนนางทั้งปวง เมื่อชุนกวนตามลกซุนมาจากเมือง
 เกงจิ๋วจึงต้องมอบกระบี่อาชญาสิทธิ์ให้ลกซุนว่าราชการเมือง หากผู้
 ใดไม่ทำตามคำสั่งให้ฆ่าได้

ลกซุนจัดทหารออกไปตั้งค่าย ให้ทำค่ายคูให้เข้มแข็ง แต่มิให้
 ออกรบ นายทหารทั้งหลายไม่พอใจแต่ไม่อาจขัดคำสั่งได้ แม้เล่าปี่จะ
 ให้ทหารมาท้าทาย ลกซุนก็เฉยเสีย

เล่าปี่ตั้งค่ายไปตามยาวถึงเจ็ดพันเส้นจำนวนสี่สิบค่าย เมื่อตั้ง
 ค่ายแล้วก็ให้เขียนแผนที่ค่ายส่งไปให้ขงเบ้งดูว่าถูกต้องตามพิชัยสงคราม
 หรือไม่ แต่รอ ๆ อยู่ลกซุนก็ไม่ยอมให้ทหารออกรบ หลายวันเข้า
 นายทหารทั้งหลายก็ไปขออนุญาตลกซุนออกรบเพราะเห็นทหาร
 เล่าปี่ถอยไปเหลือแต่ทหารอายุมากเร่งท้าย ลกซุนก็ไม่ยอมเพราะคิด
 ว่าเล่าปี่คงจะซุ่มทหารไว้ในหว่างเขา ลกซุนใจเย็นอยู่นาน ระยะนั้น

อากาศร้อนทหารของเล่าปี่เดินทัพไปมาเช่นนั้นก็พากันเหนื่อยอ่อน ทหารทั้งปวงเห็นทัพเมืองกังตั๋งไม่ยกออกมารบก็เริ่มชะล่าใจปล่อยตัว ตามสบาย ไม่ระมัดระวัง การตั้งค่ายของเล่าปี่นั้นก็ผิดหลักการทำ สงคราม เพราะค่ายยาวเรียงกันไปถึงเจ็ดพันเส้น หัวท้ายติดต่อกัน ไม่ได้ จะช่วยกันก็ไม่ถนัด เพราะอยู่ห่างกันนัก ขงเบ้งเห็นแผนที่ค่าย ที่มีผู้นำมาให้ตกใจถึงกับตบโต๊ะว่าเล่าปี่เห็นจะเสียที่ลกซุนเป็นแน่ ลกซุนให้ทหารจุดไฟเผาค่ายของเล่าปี่ไปเรื่อย ๆ ทัพพระเจ้าเล่าปี่ก็ ต้องแตกหนี เล่าปี่หนีไปอยู่เมืองเป็กเต้

นางซุนฮูหยินได้ข่าวว่าพระเจ้าเล่าปี่แตกทัพ และตายในที่รบ ก็เสียใจ ไปกระโดดน้ำตาย

ลกซุนคุมทหารตีค่ายพระเจ้าเล่าปี่แตกแล้ว ให้ทหารยกตามไป แต่เมื่อไปยังไม่ทันถึงเมืองเป็กเต้ก็ไปติดอยู่ในค่ายศิลากลของขงเบ้ง หากแต่เคราะห์ดีฟ่อดาของขงเบ้งส่งสารทำทางให้ออกมาได้ ลกซุน เป็นห่วงทางกังตั๋งว่าพระเจ้าโจผีอาจจะยกทหารมาตีเมืองกังตั๋งเป็น ของตน จึงยกทหารกลับ พระเจ้าโจผียกทัพมาดังที่ลกซุนคาด เพราะ คิดว่าลกซุนคงติดตามทัพพระเจ้าเล่าปี่ไป แต่ลกซุนกลับแต่งทหาร มารับทัพโจผีหลายทาง ตีทัพหน้าโจผีแตกกลับไป โจผีและซุนกวนก็ กลับมีความพยายามต่อกันมาอีก

พระเจ้าเล่าปี่นั้นเมื่อแตกหนีไปเมืองเป็กเต้ก็นั้นละอายใจ ไม่ กลับไปเมืองเสฉวนเพราะเมื่อยกทัพมาซุนนางก็ห้ามแล้วตนไม่เชื่อ จึงอาศัยอยู่เมืองเป็กเต้ แต่ไม่เป็นอันกินอันนอนจนป่วยหนักลง เล่าปี่ รู้ว่าตัวเองจะตายแน่แล้วจึงเชิญขงเบ้งมาฝากบ้านเมืองและบุตร มอบ

ราชสมบัติให้แก่อาเตา บุตรคนใหญ่ ให้ขงเบ้งช่วยดูแลเป็นที่ปรึกษาต่อไป เมื่อเล่าปี่ตายนั้นอายุหกสิบสามปี ขงเบ้งจัดการให้อาเตาขึ้นครองราชย์ ทรงพระนามว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยน ขงเบ้งเองเป็นมหาอุปราช

โจผีได้ข่าวว่าพระเจ้าเล่าปี่สิ้นบุญเสียแล้วก็ยินดีนัก เตรียมจะยกทัพไปตีแคว้นเสฉวน สุมาอี้คิดการศึกให้ ยกทัพไปห้าทาง ทางละสิบหมื่น จำเมืองต่าง ๆ ให้ช่วยยกทัพไปตี ที่สำคัญที่สุดคือซุนกวน หากตีเสฉวนได้ โจผีจะแบ่งอาณาเขตเสฉวนให้ซุนกวนเป็นค่าจ้าง อีกสี่ทัพคือเจ้าเมืองเลียวต้ง เจ้าเมืองมันอ่อง เจ้าเมืองซงหยง และทัพโจหยิน ขงเบ้งได้จัดทหารไปรับไว้อย่างเหมาะสมเพื่อให้ทัพที่ยกมาตีนั้นถอยกลับไป คือให้ม้าเฉียวไปรับทัพเจ้าเมืองเลียวต้ง เจ้าเมืองเลียวต้งเคยกลัวม้าเฉียวนัก คงไม่กล้ารบพุ่งด้วย จะต้องถอยทัพไปให้อยู่เย็นไปรับทัพเจ้าเมืองมันอ่อง ให้คุมทหารเดินเป็นวงเวียน หลอกว่ามีทหารมาก ข้าศึกเห็นว่าคนมากก็ถอยไป ส่วนเจ้าเมืองซงหยงคือเบ้งต๊ด เป็นเพื่อนร่วมน้ำสาบานกับลิเจียวม ขงเบ้งแกล้งให้ลิเจียวมไปสกัดทัพเบ้งต๊ด เบ้งต๊ดก็แกล้งป่วย เลิกทัพกลับไป ไม่รบกับเพื่อนร่วมน้ำสาบาน ส่วนโจหยินยกมาทางกันดารให้จูล่งไปสกัดไว้ การเดินทางลำบากนัก จูล่งตั้งค่ายกันไว้เฉย ๆ ไม่รบพุ่ง โจหยินก็จำต้องยกทัพกลับ นอกจากนั้นขงเบ้งยังให้กวนหินเตียวเป่าคุมทหารคอยช่วยทั้งสี่ทาง ส่วนซุนกวนนั้นเมื่อได้รับหนังสือชวนจากโจผีก็คิดไม่ตก ลกซุนแนะให้ซุนกวนรั้งรออยู่ ให้อีกสี่ทัพยกไปใกล้เสฉวน รบพุ่งกันจนเกือบได้เมืองเสียก่อนจึงยกไป แต่เมื่อทัพทั้งสี่ต้องยกกลับกันมาหมด ซุนกวนก็ยินดีที่ไม่ต้องเป็นอริกับทางเสฉวน จึงไม่ยก

ทหารไปตามที่โจฬีชวน ขงเบ้งก็ส่งทูตมาทำไมตรีกับเมืองกังตั๋ง โจฬี
รู้ข่าวว่าเมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวนทำไมตรีกันก็โกรธนัก ให้เตรียม
ทัพไปตีเมืองกังตั๋ง เตรียมทหารจำนวนมากยกทัพไปเอง ให้สุมาอ๋
อยู่รักษาเมือง

ขุนกวนเต๋งหนังสือไปแจ้งขงเบ้งให้ส่งทหารมาช่วย ขงเบ้ง
ก็ให้จูล่งยกทหารไปตีเมืองในเขตแดนของโจฬี โจฬีจำต้องถอยทัพ
กลับไปเมือง ทัพกังตั๋งยกตามมา เกิดรบพุ่งกันขึ้นอีก ในการศึกครั้งนี้
โจฬีต้องเสียทหารเอกไปคนหนึ่ง จึงเจ็บแค้นขุนกวนมาก

ทางเมืองเสฉวนนั้นก็มิได้สงบสุขอยู่นาน เพราะมีเจ้าเมืองน้อย
สามคนคบคิดกับเจ้าเมืองมณฑลยกทัพมาตีเมืองเสฉวน ขงเบ้งคิด
อุบายจับเบ้งเฮ็กเจ้าเมืองมณฑลได้หลายครั้งก็ปล่อยกลับไป เบ้งเฮ็ก
ยกทัพมารบกับขงเบ้งอีก ชักชวนเจ้าเมืองต่าง ๆ นอกดินแดนจีนมา
อีกหลายเมือง ขงเบ้งต้องคิดการเผาทหารต่างชาติเสียเป็นจำนวนมาก
ขงเบ้งดูไปแล้วก็เกิดสังเวชถึงน้ำตาตกว่าการฆ่าชีวิตมนุษย์แม้จะใน
สงครามเพื่อบ้านเมืองของตนก็บาปนัก เบ้งเฮ็กเจ้าเมืองมณฑลและ
เมืองน้อยอีกสามร้อยหัวเมืองก็ยอมขึ้นกับขงเบ้งจนหมดสิ้น แต่ต้อง
เสียม้าเจียวนายทหารเอกไปคนหนึ่ง

พระเจ้าโจฬีเสวยราชสมบัติอยู่นานเพียงเจ็ดปีก็สิ้นบุญ โจยอย
ราชบุตรขึ้นครองราชย์ต่อมา โจยอยอายุยังน้อย ความคิดไม่เฉียบแหลม
นัก ให้สุมาอ๋ไปรักษาเมืองเสเหลียง อันเป็นเมืองหน้าด่าน ขงเบ้งได้
ข่าวก็ไม่สบายใจนักเพราะสุมาอ๋เป็นคนมีปัญญามากเกรงว่าจะรวบรวม
ทหารยกมาตีเมืองเสฉวน ขงเบ้งจึงคิดจะไปตีเมืองฮูโต่ก่อน แต่

ม้าเจ็กคัดค้านไว้ ให้ทำอุบายยุยงให้พระเจ้าโจยอยไม่ไว้วางใจสุ
แต่หนังสือไปปิดไว้ที่ประตูเมืองต่าง ๆ ว่าสุมาอี้คิดกบฏ จะชิงราช
สมบัติแก้ใจสิดน้องโจผี โจยอยและขุนนางทั้งปวงหลงเชื่อ แม้สุมาอี้
จะถวายสัตย์ว่าตนมิได้คิดกบฏ พระเจ้าโจยอยก็ไม่เชื่อ ให้ถอดสุมาอี้
ออกจากตำแหน่ง กลับไปทำมาหากินอยู่บ้านเดิม ขงเบ้งทราบข่าว
ยินดีนัก เตรียมทหารจะยกไปด้วยก๊กของโจยอย จูล่งติดตามไปด้วย

โจยอยให้แฮหัวหลิมยกทัพออกไปรบกับทัพเมืองเสฉวน
ขงเบ้งทำอุบายจับตัวแฮหัวหลิมได้ ขงเบ้งคิดอุบายต่อไปจะตีเมือง
ต่าง ๆ ขงเบ้งได้เมืองลำอันแล้วจะตีเมืองเทียนชุย ทำอุบายให้ทหาร
ปลอมตัวถือหนังสือไปหาเจ้าเมืองเทียนชุย ขอทหารมาช่วยเมือง
ลำอัน แล้วตนจะยกทหารเข้าชิงเมืองเทียนชุยเสีย เจ้าเมืองเทียนชุย
หลงกลจะยกทหารไปช่วยแฮหัวหลิมที่เมืองลำอัน แต่เกียงอุยนายทหาร
คนหนึ่งห้ามไว้ เพราะสงสัยว่านายทหารของแฮหัวหลิมแหวกวงล้อม
ทหารของขงเบ้งมาได้อย่างไรในเมื่อขงเบ้งล้อมเมืองลำอันไว้อย่าง
ทวนขั้ว และทหารที่นำหนังสือมานี้มิได้เป็นทหารมีฝีมือแต่อย่างใด
เกียงอุยออกอุบายซ่อนกลขงเบ้ง ทำที่ป็นว่าจะยกทหารไปช่วยเมือง
ลำอัน เกียงอุยคุมทหารออกไปก่อน แล้วกลับยกทหารย้อนมาเมือง
เทียนชุย พอดีจูล่งยกทัพมาจะยึดเมืองเทียนชุย เกียงอุยก็ยกทหาร
ล้อมทัพของจูล่งไว้อีกชั้นหนึ่ง จูล่งรบกับเกียงอุย รู้สึกตัวว่าเกียงอุย
มีฝีมือสูง จูล่งชรามากแล้ว ล้ากำลังเร็วกว่าแต่ก่อน จำต้องพินฝ่า
ออกจากที่ล้อมกลับไปหาขงเบ้ง เล่าเรื่องทั้งหมดให้ทราบ ขงเบ้งตกใจ
นักที่เมืองเทียนชุยมีทหารเอกมีฝีมือและปัญญาทันความคิดของตน

จัดแจงให้ยกทัพไปเมืองเทียนชุย ทางด้านเกียงอูยกก็แนะนำให้เจ้าเมืองเตรียมป้องกันเมือง เกียงอูทำอุบายดีทหารขงเบ้ง ขงเบ้งเห็นเกียงอูมีสติปัญญามากจึงออกอุบายเพื่อเอาตัวเกียงอูไว้ ขงเบ้งสืบประวัติเกียงอูทราบวามารดาของเกียงอูอยู่เมืองอื่น จึงให้ทหารยกไปตีเมืองนั้น เกียงอูจึงต้องขอทหารจากเจ้าเมืองเทียนชุยจำนวนหนึ่งไปป้องกันเมืองไว้ เมื่อเกียงอูไปแล้วขงเบ้งจึงออกอุบายให้ปล่อยข่าวว่าเกียงอูเข้าด้วยกับตนแล้ว ต่อจากนั้นปล่อยแสหัวหลิมไปหาเจ้าเมืองเทียนชุย แสหัวหลิมต้องอุบายขงเบ้งก็ไปบอกเจ้าเมืองเทียนชุยว่าเกียงอูทรยศไปเข้ากับขงเบ้ง เกียงอูถูกทหารขงเบ้งตีแตกหนีจะกลับไปเมืองเทียนชุยจึงไม่อาจเข้าเมืองได้ ขงเบ้งเกลี้ยกล่อมจนเกียงอูสมัครเข้าอยู่ด้วยกับตน ส่วนแสหัวหลิมเสียที่แตกทัพยกทหารไปตั้งอยู่เมืองเกียงเสียบ พระเจ้าโจยอยทราบข่าวจึงให้โจจิ้นยกทัพไปช่วยแสหัวหลิม

เมื่อโจจิ้นยกทัพไปให้อองลองเป็นแม่ทัพหน้า อองลองประการมกับขงเบ้ง ไม่อาจสู้ขงเบ้งได้ แค้นใจถึงกับพลัดตกลงจากม้าถึงแก่ความตาย โจจิ้นจัดการศพอองลองอยู่ โจระแวงว่าขงเบ้งคงจะยกทหารมาตีค่ายของตน จึงให้ทหารยกทัพไปเผาไถ่ค่ายของขงเบ้ง หากขงเบ้งยกทหารมาตีค่ายของตนให้ทหารยกทัพยึดค่ายของขงเบ้งเสียให้ได้ แต่ขงเบ้งกะการเรียบร้อยแล้ว จึงลวงโจจิ้นอีกทอดหนึ่ง ยกทหารทำที่ไปตีค่ายของโจจิ้นแล้วกลับยกทหารไปชุมนุมอยู่นอกค่ายคอยที่อยู่ ส่วนทหารของโจจิ้นที่ไปตีค่ายของขงเบ้งถูกตีแตกกลับมา ทหารที่ค่ายเข้าใจว่าเป็นทหารขงเบ้งจึงหลงรบกันเอง ขงเบ้งให้ทหารยกไปตีค่ายของโจจิ้นในขณะที่ชุมนุมกันจึงฆ่าฟันทหาร

ของโจจิ้นล้มตายลงเป็นอันมาก

โจจิ้นเห็นว่าตนสู้ขงเบ้งไม่ได้ จึงให้ทหารไปขอทหารจากเมืองเสเกียงมาตีกระหนาบด้านหลัง เมื่อสองทัพเข้าตีพร้อมกันคงจะตีทัพขงเบ้งแตกได้ ทางเมืองเสเกียงเคยมีไมตรีกันมาแต่สมัยโจโฉจึงเกณฑ์ทหารยี่สิบห้าหมื่นกับเกวียนเหล็กสำหรับศึกไปช่วยโจจิ้น ขงเบ้งทราบข่าวศึกให้กวนหินเตียวเปาและม้าดำยกทหารไปสกัดไว้ ทหารเมืองเสเกียงมีเกวียนเหล็กใช้ไล่ฆ่าข้าศึกได้ดี กวนหินตกเข้าไปอยู่ในวงล้อม เกือบจะถูกข้าศึกจับได้อยู่แล้วอสุรกายกวนอุบิมาช่วยไว้แล้วชี้ทางให้กลับไปค่ายได้

กวนหินกับเตียวเปารับไปแจ้งเรื่องราวต่อขงเบ้ง ขงเบ้งไปดูกระบวนทัพเมืองเสเกียงแล้วคิดอุบายต่อต้าน ให้ทหารชุดคู่แล้วเกลี้ยดินปิดไว้หน้าค่ายของตน ต่อจากนั้นจึงทำกลให้ทหารเมืองเสเกียงยกเข้าตีค่าย ทหารเมืองเสเกียงตกคู่และถูกฆ่าฟันล้มตายเป็นอันมาก ทัพของโจจิ้นยกมาหมายจะตีกระหนาบค่ายของขงเบ้งจึงถูกตีแตกไป โจจิ้นรีบให้ทหารถือหนังสือไปถวายพระเจ้าโจยอยขอทหารมาช่วย

พระเจ้าโจยอยได้รับข่าวก็ตกใจมากรีบเรียกประชุมขุนนางทั้งปวง ขุนนางคนหนึ่งทูลแนะนำให้เรียกสุมาอ้อกลับมารับราชการตามเดิมและให้คุมทัพไปต่อสู้กับขงเบ้ง พระเจ้าโจยอยเห็นดีด้วยจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งให้สุมาอ้อกลับมาเป็นขุนนางตามเดิม พระเจ้าโจยอยเองยกทัพหลวงไปเมืองเตียงอัน ให้สุมาอ้อคุมทหารอีกทัพหนึ่งไปบรรจบกันแล้วจะยกไปรบขงเบ้งที่เขากิสาน

ขณะนั้นเบ้งตัดซึ่งหนีพระเจ้าเล่าปี่ไปเข้ากับโจผีได้ให้ทหาร

ไปหาขงเบ้ง แจ้งข้อความว่าที่หนีมาอยู่กับทางวุยก๊กนั้นเพราะจำใจ
จำเป็น ที่จริงยังรักดีต่อทางเสฉวนอยู่ จะขอกลับมาเข้ากับเสฉวน
ดังเดิม หากขงเบ้งยินดียินดีรับจะยกทหารไปตีเมืองลกเอียงให้ ขอให้ขงเบ้ง
ยกไปตีเมืองเตียงอัน ขงเบ้งก็ตอบตกลง

ทหารสอดแนมนำข่าวมาแจ้งต่อขงเบ้งว่าพระเจ้าโจยอยให้
สุมาอี้ยกทัพมาบรรจบกับพระองค์ที่เมืองเตียงอัน ขงเบ้งตกใจมากที่
อุบายกำจัดสุมาอี้แต่เดิมนั้นสำเร็จผลได้ไม่นาน ขงเบ้งเกรงสุมาอี้
ไม่น้อยด้วยสุมาอี้เป็นคนมีสติปัญญาเฉียบแหลมกว่าขุนนางวุยก๊ก
ทุกคน เบ้งตัดอยู่ใกล้สุมาอี้และไม่มีทางจะเอาชนะสุมาอี้ได้ ขงเบ้ง
จึงส่งหนังสือไปเตือนเบ้งตัด แต่เบ้งตัดชะล่าใจคิดว่ากว่าสุมาอี้จะส่ง
ทหารเดินทางไปแจ้งพระเจ้าโจยอยว่าตนเป็นกบฏแล้วมีรับสั่งมาให้
ปราบปรามตนก็คงช้าเกินการไปแล้ว แต่สุมาอี้เมื่อได้รับตำแหน่ง
ขุนนางคืนและได้ข่าวว่าเบ้งตัดเป็นกบฏกลับมิได้แจ้งพระเจ้าโจยอย
ก่อน จัดการปราบปรามทันทีแล้วจึงรายงานขึ้นไปในภายหลัง การ
ปราบเบ้งตัดนี้ ทางวุยก๊กเสียชื่อนายทหารเอกไปผู้หนึ่ง เบ้งตัด
ถูกชินต้าแห่งตงมั่วตายแล้วตัดศีรษะมาให้สุมาอี้ สุมาอี้จึงให้ทหาร
เอาศีรษะเบ้งตัดไปถวายพระเจ้าโจยอยและรายงานเรื่องทั้งหมด

สุมาอี้ขอเดิยกับนายทหารเอกไปช่วยทำการศึกกับขงเบ้ง
ให้เดิยกับเป็นทัพหน้าไปสกัดทัพขงเบ้งที่ตำบลเกเต้ง อันเป็นปาก
ทางเข้าเมืองฮันตงเมืองสำคัญ กำชับให้โจจินดูแลเมืองไปเสียไว้ให้ดี
และรักษาดำบลก๊กกอันเป็นที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งไว้ให้มั่นคง

ขงเบ้งตั้งทัพ ณ เขากิสาน ทราบข่าวว่าเบ้งตัดเสียชีวิตแล้ว

ก็ตกใจ กลัวสุมาอ้อจะไปตั้งทัพสกัดที่ตำบลเกเต้งอันเป็นที่สำคัญที่สุด จึงคิดการจะให้ทหารเอกไปรักษาตำบลนี้ไว้ ม้าเจ็กรับอาสา ขงเบ้งไม่วางใจม้าเจ็กรักกำชับม้าเจ็กรเป็นมั่นเหมาะ ม้าเจ็กรถึงกับทำทัณฑ์บนไว้ว่าหากเสียตำบลเกเต้งไปแล้วตนจะยอมให้ตัดศีรษะ ขงเบ้งจึงให้ทหารม้าเจ็กรไปสองหมื่นห้าพันคน ให้อองเป้งร่วมทางไปด้วย กระนั้น ขงเบ้งก็ยังไม่คลายกังวล ด้วยเกเต้งเป็นที่สำคัญ หากเสียเกเต้งแล้ว ทหารของตนทั้งหมดจะเป็นอันตราย จะต้องพ่ายแพ้แก่ข้าศึกอย่างแน่นอน ขงเบ้งจึงให้โกเสียงยกทหารไปตั้งที่เมืองหลิวเซียใกล้กับเกเต้ง ให้อูยเอี้ยนยกทหารไปชุมนุมไว้หลังตำบลเกเต้ง จะได้ช่วยรบหากเสียที่ แล้วให้จูล่งกับนายทหารอื่นไปล่อทัพสุมาอ้อที่ตำบลก๊กก๊ก ขงเบ้งเองพร้อมด้วยเกียงอุยไปตีเมืองไปเซียและเตียงอัน

ม้าเจ็กรเป็นคนอวดดี มีความประมาท เห็นเกเต้งเป็นตำบลเล็ก อยู่เชิงเขาริมลำธารมีป่าที่บกกลับไม่ยอมตั้งค่ายที่เชิงเขา ยกทหารจีนไปตั้งค่ายบนเขา อองเป้งเตือนก็ไม่เชื่อฟัง อองเป้งจึงขอทหารส่วนหนึ่งไปตั้งค่ายทางทิศใต้ ปล่อยม้าเจ็กรยกทหารไปตั้งค่ายข้างบน สุมาอ้อกับสุมาเจียวบุตรชายมาเห็นเข้าก็ยินดียิ่งด้วยม้าเจ็กรไม่ตั้งค่ายในที่สำคัญ ถูกล้อมรบพุ่งเพียงครึ่งวันทหารก็อดน้ำจันระส่ำระสายไปหมด สุมาอ้อให้ทหารจุดไฟเผาล้อมขึ้นไป ม้าเจ็กรก็แตกทัพ

อูยเอี้ยนชุมนุมทหารอยู่หลังตำบลเกเต้งเห็นม้าเจ็กรแตกทัพก็ยกทหารมาช่วย แต่อูยเอี้ยนทานฝีมือเดียวกับมิได้ เกือบจะถูกจับอยู่แล้ว พอได้อองเป้งยกทหารมาสมทบ แก้อูยเอี้ยนออกมาได้แต่ก็ต้องเสียค่ายโกเสียงยกทหารมาช่วยตีเกเต้งคืน แต่ถูกล้อมรบพุ่งจนต้องหนีกลับ

เมืองหลิวเซียแต่ก็เข้าเมืองมิได้ เพราะสุมาอี้ลอบไปตีเมืองหลิวเซีย
ได้แล้ว ทั้งหมดจึงต้องพากันหนีไปทางด้านยังเบงก่วน

สุมาอื้นั้นพิเคราะห์ดูเหตุการณ์แล้วเชื่อว่าโกเสียงอุยเยียน
องเป้งและม้าเจ็กนั้นแตกทัพจะต้องหนีไปทางด้านยังเบงก่วนเป็นแน่
จึงให้เตียวจี้ยกทัพไปสกัดทางไว้ สุมาอื้เองจะยกทัพไปตีทัพของเบ้ง
ที่ตำบลจำก๊กแต่ก่อนจะไปตีทัพของเบ้งจะต้องไปตีเมืองเสเสียให้ได้
ก่อน ด้วยเมืองเสเสียนั้นขงเบ้งใช้เป็นที่พักเสบียงอาหารและยังเป็น
เมืองที่มีทางร่วมตลอดถึงเมืองลำอันและเมืองเทียนชุยได้ด้วย ตีได้
เสเสียเมืองเดียวเท่ากับตีอีกสองเมืองนั้นได้ด้วย

ทางขงเบ้งนั้นเมื่อได้เห็นแผนที่ตั้งทัพขององเป้งส่งไปให้ดู
ก็ตกใจนัก รีบจัดทหารให้ไปรักษาเกเต้งแทนม้าเจ็กแต่ไม่ทันการ
พอเอียวหยิกทหารไปมาใช้ก็มาแจ้งว่าเกเต้งแตกเสียแล้ว มีหน้าซำ
เสียเมืองหลิวเซียด้วย ขงเบ้งถึงกับร้องไห้กระโทกโทกด้วยความโกรธ
และเสียใจ สั่งให้กวนหินเตียวเปายกทหารจำนวนน้อยไปชุมที่ทาง
น้อยริมเขาบุกองสัน แต่กำชับมิให้สู้รบ เพียงแต่ตีม้าล่อให้ร้องไว้
หากทหารสุมาอื้ลอบไปให้ยกทัพตามไปด้านยังเบงก่วน จากนั้นขงเบ้ง
ก็ให้ทหารไปเตรียมเรื่องเสบียงให้พร้อม ให้เตียวเอ็กเป็นทัพหน้า
เกียงอุยม้าดำเป็นกองหลัง แต่งหนังสือส่งไปยังเมืองเทียนชุยลำอัน
และเสเสียให้ทั้งเมืองหนีไปเมืองอันตง ตัวขงเบ้งเองคุมทหารห้าพัน
ยกไปเมืองเสเสีย แบ่งทหารกึ่งหนึ่งไปขนเสบียงจากตำบลต่าง ๆ
ขงเบ้งและทหารอีกกึ่งหนึ่งยกเข้าไปตั้งอยู่ในเมือง

พอเข้าเมืองเรียบร้อย สุมาอื้ก็ยกทหารมาพอดี ขงเบ้งในเวลา

นั้นไม่มีทหารเอกอยู่ป้องกันตนเลยแม้แต่คนเดียว มีทหารเลวอยู่เพียงสองพันห้าร้อยคน ทหารของสุมาอี้ยกมาเป็นอันมากดังหนึ่งจะเหยียบเมืองเสีย ขงเบ้งจึงแจ้งใจวางอุบาย ให้ทหารร้อยคนธงที่ปักไว้บนกำแพงลงจนหมด เปิดประตูเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน จัดทหารและชาวบ้านให้กวาดทางประตูเมืองอยู่ประตูละยี่สิบคน กำชับมิให้ทำท่าหวาดกลัว ทหารทั้งหมดให้ชุ่มไว้ ห้ามออกเสียง หากผู้ใดไม่เชื่อฟังจะตัดศีรษะเสีย แล้วขงเบ้งก็แต่งตัวอาโองพาเด็กน้อยสองคนเข้าไปบนหอรบ ให้เด็กนั้นถือกระบี่คนหนึ่ง คนหนึ่งถือแส้ยืนอยู่ทั้งสองข้าง แล้วตั้งกระดางรูปบุชาไว้ข้างหน้า ก็นั่งดีดกระบี่จับปีเล่นอยู่

สุมาอี้ยกทัพมาถึงสิบห้าหมื่น เห็นขงเบ้งดีดกระบี่จับปีเล่นก็กลัวใจว่าขงเบ้งทำกลอุบายชุ่มทหารไว้ในเมืองจึงถอยทัพไปทางตำบลเขาบูกองสัน พบกวนหินเดี่ยวเป่าสก็ดอยู่ ทหารทั้งปวงของสุมาอี้ตกใจแตกตื่นถอยทัพไป ขงเบ้งเกรงว่าสุมาอี้จะรู้ทันยกทัพย้อนมาตีเมืองเสเสี่ยจึงให้อพยพผู้คนชาวเมืองไปยังเมืองฮันต๋ง จูล่งซึ่งนำทหารไปอยู่ตำบลกีกักก็ยกทัพตามไปเมืองฮันต๋ง สุมาอี้ได้ข่าวขงเบ้งอพยพจึงเข้ายึดเมืองเสเสี่ย สอบถามชาวเมืองที่ยังหลงเหลืออยู่จึงทราบที่ต้องอุบายขงเบ้งดีดกระบี่จับปี สุมาอี้จัดแจงบ้านเมืองให้เรียบร้อยแล้วก็ยกทัพกลับไปเฝ้าพระเจ้าโจยอยที่เมืองเตียงอัน จะขอกองทัพใหญ่ไปตีเมืองฮันต๋ง แต่ขุนนางผู้ใหญ่ห้ามไว้ ให้พักศึกบำรุงทหารให้แข็งแรงก่อน สุมาอี้จึงเกณฑ์ทหารให้คุมด่านไว้ทุกตำบลให้โกญญและเตียวคับอยู่รักษาเมืองเตียงอัน เชิญเสด็จพระเจ้าโจยอยไปประทับยังเมืองลกเอี้ยง

ขงเบ้งพิจารณาโทษม้าเจ็ก ให้ตัดศีรษะเสียตามที่ได้ให้ทัณฑ์

ไว้ พอขงเบ้งเห็นม้าเจ็กก็ร้องไห้ บอกแก่เจียวฮ้วนว่า ซึ่งเราร้องไห้
ทั้งนี้ ไซ้จะอาลัยด้วยรักม้าเจ็กหามิได้ เราคิดถึงกำพระเจ้าเล่าปี เมื่อมา
พักอยู่เมืองเป็กเตี้ยน จะไถ่ล้นตายได้ว่าไว้แก่เราว่า ม้าเจ็กนี้ปากรู้
มากกว่าใจ ซึ่งจะใช้ครุใหญ่ไปภายหน้ามิได้ เราลืมนิยามมิได้คิด ส่วน
ขงเบ้งเองเป็นแม่ทัพเสียที่ข้าศึกมาก็ขอลอดยศตนเองลงจากตำแหน่ง
มหาอุปราช แต่ยังคงบังคับบัญชาทหารทั้งปวงตามเดิม ขงเบ้งมิได้
ละเลยความคิดที่จะด้วยกักจิ้งซ่อง สุมาทหารและซ่อมหัดเพลงอาวุธ
ไว้พร้อมทุกประการ สุมาอี้ก็เตรียมการรับศึก แต่เชื่อว่าขงเบ้ง
คงไม่ยกมาทางเขากิสานอีก หากจะมาก็ด้วยกักกองมาทางตันฉอง สุมาอี้
จึงให้เฮ็กเจียวเจ้าเมืองโห่ไสยกทหารไปตั้งขัดตาทัพอยู่ตำบลตันฉอง
เตรียมรับศึกเมืองเสฉวน

ทางฝ่ายกั๋งตั้งนั้นเห็นทางวูยกักรบกับขงเบ้งจนทหารอดโรย
ไปทั้งสองฝ่ายแล้วจึงคิดการศึกบ้าง ให้จิ๋วทองเจ้าเมืองกวนหยงแสวง
ไปเข้ากับโจหวิญตติของพระเจ้าโจยอย แล้วลวงโจหวิญกทัพไปในที่
ลับซัน ตีทัพโจหวิญแตก สุมาอี้เกณฑ์ทัพตามรับสั่งพระเจ้าโจยอยจะ
ไปตีกั๋งตั้งพร้อมกับโจหวิญ เมื่อรู้ว่าโจหวิญแตกทัพก็ยกทหารรีบกลับ
เมืองลกเอี้ยงเพราะเป็นห่วงว่าขงเบ้งอาจจะยกมาตีตลบหลัง ชุนกวน
เมื่อได้ชัยชนะทัพโจหวิญก็คิดการกับลกซุนแม่ทัพของตน ส่งหนังสือ
ไปชักชวนพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ส่งขงเบ้งยกทัพไปตีเมืองลกเอี้ยงอีก
ทางหนึ่ง พระเจ้าเล่าเสี้ยนเห็นดีด้วย จึงสั่งให้ขงเบ้งยกทัพไปตีเมือง
ลกเอี้ยง ขณะกำลังจะยกทัพไปบุตรจูล่งก็เข้ามาแจ้งว่าจูล่งถึงแก่กรรม

เสียแล้ว ขงเบ้งเสียใจมาก ร้องไห้รักจู๋ลงถึงกับสลบไป ครั้นฟื้นขึ้นแล้วจึงว่าอันจู๋ลงถึงแก่ความตายนี้เหมือนหนึ่งแขนซ้ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนหัก ด้วยเป็นนายทหารผู้ใหญ่เกี่ยวศึกมา ทหารทั้งปวงก็พากันร้องไห้รักจู๋ลงทุกคน จู๋ลงเป็นนายทหารคนเดียวของพระเจ้าเล่าปี่ที่ตายเพราะความชรา มิได้ตายเพราะคมอาวุธหรือศึกสงคราม พระเจ้าเล่าเสี้ยนเมื่อทราบข่าวจู๋ลงตายก็ให้แต่งศพจู๋ลงอย่างดี ปลูกศาลเทพารักษ์ไว้บูชาเพราะจู๋ลงเคยช่วยชีวิตพระองค์ไว้เมื่อยังเป็นทารก

แม้จะเสียจู๋ลงไปแล้วการสงครามยังคงดำเนินต่อไป ขงเบ้งให้อยู่เอียนเป็นแม่ทัพหน้ายกทหารสามสิบหมื่นไปทางตำบลตันฉอง โจ้จิ้นอาสาพระเจ้าโจยอยไปรบศึก ขอองสงเป็นแม่ทัพหน้า ให้เดี๋ยวกับ กับโกจูไปรักษาด่าน ตำบลตันฉองนั้นเฮ็กเจียวรักษาอยู่แล้ว อยู่เอียนให้ทหารเข้าตีค่ายตันฉองถึงสี่ห้าวันก็ยังไม่ได้ ขงเบ้งโกรธจะให้เอาตัวอยู่เอียนไปฆ่าเสีย ก็มั่งเข่งขอไว้และอาสาไปเกลี้ยกล่อมเฮ็กเจียวเพราะเป็นเพื่อนกันเคยกันมาแต่เด็ก แต่เฮ็กเจียวไม่ยอม ด้วยเหตุผลว่า อันประเพณีเราเป็นข้าเจ้าแผ่นดินได้กินเบี้ยหวัดผ้าป่าแล้ว ก็ตั้งใจรักดีสนองคุณเจ้าตราบเท่าสิ้นชีวิตจึงจะนับว่าชาย ท่านอย่ามาเข้าชื้ออยู่เลย

ขงเบ้งสืบทราบว่เฮ็กเจียวมีทหารอยู่เพียงสามพันคนก็ประมาณว่าจะตีได้โดยง่าย ให้ทหารหาเชือกทำบันไดสำหรับคล้องใบเสมา กำแพงค่ายป็นขึ้นไป แต่เฮ็กเจียวให้ทหารจุดคบเพลิงเผาบันไดและเชือกเสียแล้วให้เกาทัณฑ์ระดมยิงทหารของขงเบ้งแตกมา ขงเบ้งให้ทหารทำที่กำบังเกาทัณฑ์แล้วเข้ารบใหม่เฮ็กเจียวเห็นดังนั้นก็ให้

ทหารชนก้อนหินผูกเชือกทิ้งลงไปผูกทหารขงเบ้งเจ็บปวดล้มคะเ
แล้วสาวเชือกดึงก้อนหินขึ้นไปตามเดิม ขงเบ้งก็จำต้องให้ทหารถอย
มา แล้วออกอุบายใหม่ ให้ทหารขุดอุโมงค์จะให้ทะลุเข้าไปในกำแพง
เฮ็กเจียวรู้ก็ขุดสกัดเสีย ขงเบ้งพยายามหากลวิธีนานาจะตีด่านตำบล
ตันฉองนี้ก็ไม่สำเร็จเป็นเวลาประมาณยี่สิบวัน จึงร้อนใจนัก

ขณะนั้นองสางแม่ทัพหน้าของโจหวิยกทัพบาจะช่วยเฮ็กเจียว
ขงเบ้งให้ทหารยกไปสกัดไว้กลับถูกตีแตกถอยมา เลื่อนนายทหาร
มีฝีมืออีกด้วย ขงเบ้งปรึกษากับเกียงอุยว่าจะทำอย่างไรดี เกียงอุย
แสดงความเห็นว่าเฮ็กเจียวเป็นคนมีปัญญา จะตีค่ายตันฉองเห็นจะ
ไม่ได้ ขอให้แยกทหารไปสามส่วน ส่วนหนึ่งตั้งรับอยู่ตันฉองตามเดิม
อีกส่วนหนึ่งไปสกัดทางรักษาตำบลเกเต้งไว้ เกียงอุยเองจะยกทัพลัด
ไปออกตำบลกิสานจะคิดอุบายจับตัวโจจิ้นให้ได้

เกียงอุยออกอุบายแต่งหนังสือให้คนถือไปยังทัพโจจิ้นขอเข้า
ด้วย อ้างว่าอยู่กับขงเบ้งเพราะจำใจจำยอม มิได้เต็มใจเลย คิดอยู่ทุกวัน
จะกลับคืนไปเข้ากับโจจิ้น ขอให้โจจิ้นเกลี้ยรบแล้วถอยหนี ตนอยู่
ข้างหลังจะเผาค่ายเผาเสบียงอาหารของขงเบ้งให้หมดสิ้น พอทหาร
ซูลมุนให้โจจิ้นยกทัพย้อนกลับมาจับตัวขงเบ้งเสีย โจจิ้นเชื่อจะยกทัพไป
แต่ปีเถี่ยวห้ามไว้เกรงจะเป็นกลอุบาย อาสาไปแทน ปีเถี่ยวถูกรุมล้อม
ทุกด้านจึงเชือดคอตายเสีย มียอมให้ข้าศึกจับตัวไว้ได้ โจจิ้นรับแต่ง
หนังสือไปรายงานเรื่องทั้งหมดแก่พระเจ้าโจยอย สุมาอู้รู้ทันขงเบ้ง
ว่าไม่อาจตีตันฉองได้จึงยกทัพลัดมาทางเขากิสาน หากแต่งทหาร
ออกไปตั้งปิดทางลัดเสียให้หมดแล้วทหารขงเบ้งหากตั้งทัพอยู่ถึง

สองเดือนจะขัดสนข้าวปลาอาหารต้องยกทัพกลับไปเอง ไม่ต้องเสีย
 ไร้พลเลย พอขงเบ้งถอยทัพค่อยยกตามโจมนี้อาจจะจับตัวขงเบ้งได้
 สุมาอี้แนะพระเจ้าโจยอยให้กำชับโจจิ้นทำตามอุบายของตน มิให้
 ออกรบ แต่โจจิ้นและโกณฐกิดว่าสุมาอี้ไม่ต้องการให้ตนได้ความดี
 ความชอบจึงไม่เชื่อฟัง ให้ทหารไปตีทัพตัดเสบียงขงเบ้ง กลับถูกตี
 แยกทัพและถูกไฟเผาล้มตายไปเป็นอันมาก

โจจิ้นขัดคำสั่งพระเจ้าโจยอยครั้งนี้ใจเสียมากจึงไม่กล้ารบพุ่ง
 อีกต่อไป ได้แต่คุมเชิงอยู่ ขงเบ้งเองเห็นว่าเสบียงอาหารเริ่มน้อยลง
 จึงให้ทหารเตรียมเลิกทัพกลับเสฉวน ให้อยู่เฝ้าขงเบ้งทัพกลับภายหลัง
 ก่อนกลับให้ทำอุบายฆ่าองสงเสียก่อนด้วยเกรงฝีมือองสงนัก อยู่เฝ้า
 ก็ทำตามคำสั่ง แต่งทหารไปซุ่มอยู่หลังค่ายองสง พอองสงยกออก
 จากค่ายก็ให้จุดไฟเผาค่ายเสีย องสงได้ข่าวอยู่เฝ้าถอยทัพก็ออก
 จากค่ายรีบติดตามไป ทหารของอยู่เฝ้าจุดไฟเผาค่าย องสงตกใจ
 จะถอยกลับค่าย อยู่เฝ้าฉวยโอกาสนั้นตามมาฟันองสงตาย แล้ว
 ถอยทัพตามขงเบ้งไป

ทางโจจิ้นนั้นแม้จะไม่เสียเมืองแก่ขงเบ้งแต่เสียองสงไปก็
 เสียใจไม่น้อยเลย จัดแจงทหารอยู่รักษาด่าน แล้วเลิกทัพกลับเมือง
 ลกเอี้ยง ทางเมืองกังตั๋งได้ข่าวว่าขงเบ้งถอยทัพ ทางพระเจ้าโจยอยก็
 เสียทหารไปมากมาย กำลังบอบช้ำหนัก จึงคิดการจะไปตีเอาเมือง
 ลกเอี้ยงซ้ำเติม ก่อนจะไปขุนกวนได้ตั้งการพิธีราชาภิเษกเป็นงานใหญ่
 ตั้งตนเป็นกษัตริย์ ในเดือนสี่ พ.ศ. 772 ครั้นเสร็จพิธีจึงให้เกณฑ์ทหาร
 จะยกไปตีเมืองลกเอี้ยง เตียวเจียวห้ามไว้ แนะนำให้แต่งหนังสือไปทำ

ไมตรีกับพระเจ้าเล่าเสี้ยน พระเจ้าเล่าเสี้ยนหารือขงเบ้งแล้วก็ส่งแคว
ราชบรรณาการตอบไปในเชิงไมตรี ชุนกวนปรึกษากับลกซุนถึงการ
สงคราม ลกซุนทูลว่าเพราะขงเบ้งกลัวสุมาอี้จึงมีไมตรีตอบมา ดังนั้น
ควรจะรีบทำสงคราม ขอให้ขงเบ้งยกไปทัพหนึ่ง รบกับสุมาอี้ ทาง
กั๋งตั้งจะลอบเข้าโจมตีเมืองลกเอี้ยง คงจะตีได้โดยง่าย ชุนกวนเห็นชอบ
ด้วย ให้แต่งหนังสือไปถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนขอให้ส่งขงเบ้งไปทำการรบ
ขงเบ้งทราบแล้วก็ให้วิศกนักรเพราะจะยกไปทางตำบลตันฉองก็ไม่
อาจเอาชนะเอ็กเจียวได้ จะไปทางเขากิสานก็พลาดมาหลายครั้งแล้ว
พอดีทหารสืบข่าวมาบอกว่าเอ็กเจียวป่วยหนัก ขงเบ้งจึงให้อยู่เอี้ยน
เกียงอุยคุมทหารห้าพันไปประชิดถึงกำแพงด้านตันฉอง ตนเองเรียก
กวนหินเตียวเปาให้เตรียมทหารอีกกองหนึ่งไว้

ทางตันฉองนั้นเมื่อเอ็กเจียวป่วยหนักพระเจ้าโจยอยก็ได้ให้
เตียวคับเดินทางมาจะให้รักษาตำบลตันฉองแทนเอ็กเจียวแต่ยังไม่
ทันถึงขงเบ้งกับกวนหินและเตียวเปาลอบเดินทางลัดมาตีตันฉองได้
ก่อนที่อยู่เอี้ยนและเกียงอุยจะยกทหารมาถึงเสียอีก เอ็กเจียวซึ่งป่วย
อยู่ทราบว่าเสียที่แก่ขงเบ้งแล้วก็ถึงกับขาดใจตาย เมื่ออยู่เอี้ยนกับเกียงอุย
ยกทัพมาถึงพบขงเบ้งยึดตันฉองได้แล้ว ขงเบ้งจึงให้เดินทัพต่อไปตี
ด่านชันกวนได้อย่างง่ายดาย เตียวคับเดินทัพมาถึงทราบว่าเสียด่าน
ชันกวนและตันฉองแล้วจึงถอยทหารกลับไป อยู่เอี้ยนและเกียงอุย
ให้ทหารออกรบไล่ฆ่าฟันทหารของเตียวคับล้มตายเป็นอันมาก

เมื่อรบได้ชัยชนะขงเบ้งรีบให้ยกทหารไปยังตำบลเขากิสาน
แต่มิได้ไปตีเมืองไปเสียและหยงจิ๋วเช่นครั้งก่อน กลับให้ทหารยกไป

ตีเมืองปู้เต่าและอิมเป้ง สุมาอี้ยกทัพมาตั้งรับที่เมืองเตียงอัน ให้เตียวคับไปรับศึกขงเบ้งที่เขากิสาน

สุมาอี้ยไม่ได้ข่าวเมืองปู้เต่าและอิมเป้งจึงให้ทหารไปรักษาเมืองทั้งสองนั้นแต่พอไปถึงปรากฏว่าสองเมืองนั้นถูกขงเบ้งยึดได้แล้ว ขงเบ้งกวหนินเตียวเปาออกมารับศึก ขณะรบพุ่งไล่จับข้าศึกเตียวเปาตกม้าหน้าคะม้าถูกหินถึงกับแตกบาดเจ็บหนัก ขงเบ้งให้พาเตียวเปาไปรักษาด้วยยังเมืองเสฉวน แต่เตียวเปาอาการหนักถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา

ขงเบ้งให้ทหารไปทำรบกับสุมาอี้ยแต่สุมาอี้ยไม่ให้ทหารออกสู้รบ เพราะเห็นว่าทางเสฉวนเดินทางมาไกล ตั้งมั่นอยู่นาน ๆ เเสบียงอาหารหมดก็ต้องเดินทางกลับไปเอง เตียวคับไม่เชื่อฟังจะออกไปรบให้ได้ พอดีขงเบ้งถอยทัพสุมาอี้ยจึงยินยอมให้เตียวคับยกทหารตามไป ถูกอุบายขงเบ้งเสียทหารไปเป็นอันมาก สุมาอี้ยจึงคาดโทษนายทหารทั้งปวงว่าต่อไปหากไม่เชื่อฟังขึ้นคือต้องออกไปรบอีกจะให้ตัดศีรษะเสีย เตียวคับจึงมิกล้ำขัดคำสั่งอีก ขงเบ้งได้ข่าวเตียวเปานายทหารเอกบุตรเตียวหุยถึงแก่ความตายเสียใจถึงกับอาเจียนโลหิตออกมาสลบไปเมื่อฟื้นขึ้นมาก็ป่วยหนักถึงกับนอนจมอยู่ จึงต้องให้ทหารเลิกทัพเดินทางกลับไปยังเมืองฮันต๋ง กว่าสุมาอี้ยจะรู้ว่าขงเบ้งเลิกทัพไปแล้วก็เป็นเวลาถึงห้าวัน จึงให้ยกทหารกลับเมืองลกเอี้ยง ขงเบ้งนั้นกลับไปรักษาด้วยยังเมืองเสฉวน

ปีต่อมาพระเจ้าโจยอยให้ทหารยกไปตีเมืองเสฉวนเป็นการแก้แค้น แต่ฝนตกหนักน้ำท่วม สุมาอี้ยจำต้องให้ทหารเดินทัพกลับเมือง

ขงเบ้งมิให้ทหารยกตามไป กลับยกทหารออกไปยังตำบลเขากี้
แต่สุมาอี้คาดความคิดของขงเบ้งได้จึงได้ให้ทหารรักษาด่านตำบล
กี้กักไว้ โจจันไม่เชื่อสุมาอี้ ทำการประมาททหารขงเบ้งจึงรบยี่ด่าย
ของโจจันได้ สุมาอี้ให้ยกทัพไปตั้งรับริมแม่น้ำสุยโหอันเป็นที่ชัยภูมิดี
โจจันนั้นเสียใจนักที่ตนมีปัญญาน้อยกว่าสุมาอี้จึงเสียที่ขงเบ้ง โจจัน
ล้มป่วยเพราะตรอมใจต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ สุมาอี้เกรงทหารจะ
เสียน้ำใจที่แม่ทัพป่วยจึงให้ตั้งทัพรออยู่ มิได้ยกกลับ ขงเบ้งได้ข่าว
โจจันป่วยก็แต่งหนังสือส่งไปเยาะเย้ย โจจันโกรธโรคกำเริบถึงแก่
ความตาย สุมาอี้ส่งศพโจจันไปยังเมืองลกเอียง พระเจ้าโจยอยให้ทำ
พิธีศพแล้วมีรับสั่งให้สุมาอีรับกับขงเบ้งสืบไป สุมาอี้เสียที่ขงเบ้ง
หลายครั้งจึงตั้งมั่นอยู่มิได้ออกรบ

ขงเบ้งนั้นเมื่อได้ชัยชนะแล้วก็ให้ถอยทัพไปตั้งอยู่เขากี้सान
ก็อั้นนายทหารคุมเสบียงส่งเสบียงไม่ทันเพราะเมาสุราจึงให้ลงโทษ
ก็อั้นถูกตีแปดสิบที่โกรธขงเบ้งนักจึงหนีไปหาสุมาอี้ สุมาอี้ให้ก็อั้น
กลับไปเมืองเสฉวนเที่ยวพูดว่าขงเบ้งคิดขบถจะชิงสมบัติพระเจ้า
เล่าเสี้ยน พระเจ้าเล่าเสี้ยนเชื่อฟังพวกขันที ให้ขงเบ้งเลิกทัพกลับ
ขงเบ้งก็ถอยทัพไป สุมาอี้ไม่กล้ายกทหารตามเกรงจะต้องกลขงเบ้ง
ให้ยกทหารกลับเมืองลกเอียง

ขงเบ้งไปสืบสาวเรื่องราวว่าเหตุใดทำสงครามกำลังได้ที่จึง
ถูกเรียกตัวกลับ ได้ทราบว่าเป็นเพราะก็อั้นขยง แต่ก็อั้นหนีไปอยู่กับสุมาอี้
แล้ว จึงให้เตรียมทหารไปด้วยก็กเป็นครั้งที่ห้า ยกทหารสิบหมื่น
ออกจากเมืองฮันต่งไปตีเมืองเตียงอัน ในเดือนสี่ ปี พ.ศ. 774 สุมาอี้

ก็ยกทหารมาตั้งรับที่เมืองเตียงอัน ให้เตียวคับเป็นแม่ทัพหน้า โกลุยกุมทหารไปรักษาเมืองหลงเสซึ่งมีข้าวสาถิมมาก มิให้ทหารขงเบ้งไปเกี่ยวข้าวได้

เมื่อขงเบ้งไปถึงเขากิสาน ลิเจียนนายกองเสบียงส่งเสบียงไม่ทัน จึงจะยกทหารไปตีเมืองหลงเสเพื่อเกี่ยวข้าว ทหารมาแจ้งข่าวว่าสุมาอี้มารักษาเมืองหลงเสไว้แล้วก็ตกใจว่าสุมาอี้รู้ทันความคิดของตน ขงเบ้งจึงให้ทหารทำเกวียนขึ้นเหมือนกับเกวียนที่ตนเคยขี่สามเล่ม ทำหุ่นตนเองสองตัว ให้ทหารลากเกวียนนั่งขาวห่มขาวสยายผม มีทหารดั่งองค์กลองล้อม แล้วให้ทหารลากเกวียนหุ่นทั้งสองเล่มไปซ่อนไว้ ตนเองขึ้นเกวียนน้อย มีทหารนั่งขาวห่มขาวลาก กวนหินแต่งตัวดั่งเทพดาถือธงนำ ทหารสามหมื่นถือเคียวเตรียมไปเกี่ยวข้าว ทหารสุมาอี้พยายามขับไล่เกวียนขงเบ้งก็ไม่ทัน พอกลับมาก็เห็นเกวียนขงเบ้งอีกทั้งซ้ายและขวา สุมาอี้ตกใจนึกว่าผีป่าเกล้งจึงรีบยกทหารเข้าในเมือง ขงเบ้งจึงให้ทหารเกี่ยวข้าวแล้วกลับเมืองโลเสีย สุมาอี้ทราบภายหลังว่าเป็นกลอุบายของขงเบ้งจึงให้จัดแจงทหารยกไปตีเมืองโลเสียแต่ขงเบ้งคิดไว้แล้วว่าสุมาอี้คงจะยกทัพมาจึงเตรียมรับศึกล้อมสุมาอี้โกลุยกุมและทหารทั้งปวงไว้ได้ สุมาอี้โกลุยกุมก็แตกทัพไป

สุมาอี้เรียกทหารมาเพิ่มอีกก็เอาชนะขงเบ้งไม่ได้ มีหน้าซ้ำแตกทัพเสียทหารเป็นอันมาก ขงเบ้งยินดีมากเตรียมจะทำการศึกต่อ พอดีมีม้าใช้ถือจดหมายมาจากลิเจียนนายกองเสบียง หลอดวงขงเบ้งว่าขุนกวนจะยกไปตีเมืองเสฉวนพร้อมกับพระเจ้าโจยอย ขงเบ้งตกใจมากจึงรีบถอยทัพกลับไปรักษาเมืองเสฉวน เตียวคับทหารเอกของ

สุมาอี้ตามตีตัดท้ายทัพขงเบ้ง หลงกลขงเบ้งได้รับตามอุยเอี้ยนเข้าไป
ในซอกเขา ถูกทหารขงเบ้งยิงเกาทัณฑ์และทิ้งศิลาลงมาทหารตาย
เป็นอันมาก เดียวกับถูกเกาทัณฑ์หลายแห่งถึงแก่ความตาย สุมาอี้
เลิกทัพกลับเมืองลกเอียง ขงเบ้งกลับไปถึงเสฉวนทราบว่าลิเจี้ยนส่ง
เสบียงไม่ทันแก้ง่ยหลอกลวงก็ให้ออดยศลิเจี้ยนเสีย และขงเบ้งเองก็
อยู่ฝึกทหารและสะสมเสบียงนานสามปีจึงคิดการศึกอีก

บทที่ 6

รวมสามก๊ก

ถึงเดือนสี่ พ.ศ. 776 ขงเบ้งยกทัพไปด้วยก๊กอีกเป็นครั้งที่หก รวบรวมทหารได้สามสิบสี่หมื่นแต่กวนหินบุตรกวนอู๋ป่วยปัจจุบัน ถึงแก่ความตายก่อนเดินทัพ ขงเบ้งจึงต้องยกทัพไปกับเกียงอุยอุยเอี้ยน และนายทหารอื่น แยกกันเป็นห้ากองไปบรรจบกันที่เขากิสาน พระเจ้าโจยอยทราบข่าวศึกก็ให้สุมาอี้ยกทัพไปรับศึกที่เมืองเตียงอัน สุมาอี้ขอเสหัวป่าเสหัวหุยเสหัวฮุยและเสหัวโฮบุตรเสหัวเอี้ยนไปด้วย เพื่อให้ทั้งสี่คนได้มีโอกาสแก้แค้นให้บิดาที่ถูกขงเบ้งฆ่าเสียครั้งก่อน

สุมาอี้ยกทัพไปตั้งที่ริมแม่น้ำฮุยโฮ ต่างคิดตักยกันด้วยกลศึก ครั้งแรกขงเบ้งเสียที่สุมาอี้ เห็นเหลือกำลังนักจึงส่งบิฮุยขุนนางผู้ใหญ่ไปหาพระเจ้าซุนกวนชวไน้รับกระหนาบ พระเจ้าซุนกวนก็รับคำแต่ยังไม่ทันได้ส่งทหารมา สุมาอี้ก็ส่งไส้ศึกไปในทัพขงเบ้งแต่ขงเบ้งจับได้จึงกลับเสียที่ขงเบ้ง ขงเบ้งคิดสร้างโคยন্ত্রไว้นแสนปีง โคยন্ত্রแสนปีงได้มากและรวดเร็ว สุมาอี้จึงให้ทหารไปชิงโคยন্ত্রมาดูแบบและสร้างขึ้นไว้นแสนปีงบ้าง แต่สุมาอี้ไม่รู้ว่โคยন্ত্রของขงเบ้งนั้นหากพลิกล้มเสียแล้วจะเดินไม่ได้ ขงเบ้งให้ทหารไปลองกองแสนปีงของสุมาอี้ พลิกล้มโคยন্ত্রเสีย ชิงโคยন্ত্রที่สุมาอี้สร้างไว้พร้อมทั้งแสนปีงมาหมดสิ้น สุมาอี้รู้ว่าแสนปีงและกองทัพโคยูลเสียที่กียกทหารมาช่วย กลับเสียที่แตกทัพ สุมาอี้ต้องขับม้าหนีไปตามลำพัง เลี้ยวฮ้วนนายทหารของขงเบ้งตามไปเอาจ้าวพันแต่พลาดไปติดต้นไม้ อยู่ สุมาอี้หนีต่อเลี้ยวฮ้วนตามไปไม่ทันได้หวนทอของสุมาอี้ที่ตก

อยู่มามอบให้ขงเบ้ง อู๋เอี้ยนมีใจริษยาเลี้ยวหัวจนออกนอกหน้า ขงเบ้ง
เห็นก็ไม่พอใจแต่ทำเฉยเสีย

พระเจ้าซุนกวนยกทหารมาตีวุยก๊กถึงสามทางตามที่ขงเบ้ง
ชวนให้รบกระหนาบ สุมาอี้ทราบข่าวจึงตั้งค่ายมั่นอยู่ไม่ยอมออกรบ
กับขงเบ้ง พระเจ้าโจยอยให้ทหารยกไปเผาค่ายทหารกังตั้งจนต้อง
แตกหนีไปจากเมืองกังแฮ ลกซุนแม่ทัพจึงต้องถอยทัพกลับเมืองกังตั้ง
การศึกด้านพระเจ้าซุนกวนจึงสงบลง สุมาอี้จึงยกทหารไปตีค่ายของ
ขงเบ้งกลับเสียที่ขงเบ้ง เสียทหารไปเป็นอันมาก

ขงเบ้งล้มป่วย อาเจียนเป็นโลหิตหลายครั้ง ดูดาวประจำตัว
แล้วก็รู้ว่าจะสิ้นอายุแล้ว เกียงอุยแนะนำให้บูชาเทพยดาสะเดาะเคราะห์
ต่ออายุเสีย ขงเบ้งก็ทำตาม ให้เกียงอุยจัดทหารสี่สิบเก้าคน สวมเสื้อ
ขาวใส่หมวกขาวถือธงขาวล้อมวงขงเบ้งไว้ มีให้ผู้ใดเข้าออก ขงเบ้ง
เองอยู่แต่ในม่านเฉพาเวลากลางคืนสวดมนตร์เป็นเวลาเจ็ดวัน และ
จุดโคมสำหรับตัวขงเบ้งไว้ หากโคมสว่างอยู่ก็จะยืดอายุไปได้อีกสองปี
หากโคมดับก่อนกำหนดขงเบ้งก็จะสิ้นอายุขัย

ขงเบ้งจุดโคมไว้นอกม่านสี่สิบเก้าใบ ในม่านจุดโคมล้อมตัว
อีกเจ็ดใบ โคมใหญ่สำหรับเสี่ยงท่ายอยู่กลาง ตั้งข้าวตอกดอกไม้จุด
รูปเทียนบูชาเทพยดาตามตำรา และสวดมนตร์อยู่ตลอดคืน ทำดังนั้น
ได้หกคืน สุมาอี้ดูดาว รู้ว่าขงเบ้งป่วยใกล้จะสิ้นอายุ ให้ทหารออกมา
ทำรบด้วยข้อความหยาบช้าอยู่เนือง ๆ เกียงอุยซึ่งดูแลขงเบ้งอยู่ลุก
ออกมาสั่งทหารให้ไปสืบดูเหตุการณ์ พอดีอู๋เอี้ยนทะเลงเข้าไปภายใน
จะบอกขงเบ้งเรื่องสุมาอี้มาทำรบ สะดุดโคมเสี่ยงท่ายดับไป ขงเบ้ง

ตกใจร้องขึ้นว่า ความตายนี้เป็นบูรณกรรม ถึงมาตรว่าจะคิดอ่าน
แก้ไขประการใดก็ไม่พ้น ตัวเราครั้งนี้จะถึงความตายเป็นมั่นคง

เกียงอุยกลับเข้ามาโอรชนก ชักกระบี่ออกจะฆ่าอุยเอียน ขงเบ้ง
ห้ามไว้ แล้วให้อุยเอียนคุมทหารไปหน้าค่าย ขงเบ้งพาเกียงอุยเข้าไป
ภายในแล้วมอบตำราทั้งหมดของตนให้เกียงอุย อีกทั้งตำราหน้าไม้ที่
ขงเบ้งคิดไว้แต่ยังมีได้สร้าง หน้าไม้ยังได้ทีละสิบลูก ใช้ในการ
สงครามได้ดี เกียงอุยก็รับตำราทั้งหมดไว้ แล้วขงเบ้งจึงเรียกม้าดำ
เข้าไปสั่งว่าเมื่อตนตายแล้วเห็นที่อุยเอียนจะทรยศ ให้ม้าตายไปอยู่กับ
อุยเอียนคิดการกำจัดอุยเอียนเสียให้ได้ ม้าดำก็รับคำ แล้วลาออกไป
อยู่กับอุยเอียน ขงเบ้งเรียกเอียวหงีมาสั่งการ มอบหนังสือไว้ ถ้าอับจน
เมื่อใดค่อยอ่านแล้วทำตามนั้น แล้วสั่งว่าอุยเอียนจะคิดขบถ แต่ได้
เตรียมผู้ฆ่าอุยเอียนไว้แล้ว ขอให้เอียวหงีปฏิบัติตามสั่ง

ขงเบ้งได้สั่งเสียทุกอย่างไว้โดยละเอียด ให้ต่อโลงใส่ศพตน
ในทอผ้า เอาข้าวสารใส่ปากไว้เจ็ดเมล็ด จุดโคมรองไว้ใต้ที่นั่งเพื่อ
รักษาดาวประจำตัวมิให้ตก ลวงสุมาอี้ไว้ว่ายังไม่ตาย ห้ามทหารไว้ทุกซ์
ให้ทำเสมือนหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วจึงถอยทัพ และให้เตรียมหุ่น
ขงเบ้งใส่เกวียนไว้หลอกสุมาอี้ด้วย ขงเบ้งสั่งไว้ว่าเมื่อตนตายแล้ว
ให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนตั้งเจี๋ยอ้วนเป็นมหาอุปราชแทน หากเจี๋ยอ้วน
ตายให้ตั้งบิสูยต่อไป ให้เกียงอุยเป็นใหญ่ฝ่ายทหาร ให้เอียวหงีถือ
อาชญาสิทธิ์บังคับนายทหารทั้งหลายอีกชั้นหนึ่ง อุยเอียนโกรธที่
ขงเบ้งตั้งเอียวหงีเป็นใหญ่จึงคิดขบถ ม้าดำแสร้งทำเป็นเข้าด้วยแต่
คอยที่ฆ่าอุยเอียนเมื่อพลอดตัว และฆ่าได้สำเร็จตามคำสั่งของขงเบ้ง

ก่อนตาย เมื่อขงเบ้งตายนั้นอายุได้ 54 ปี

การศึกระหว่างสามก๊กจึงสงบลงชั่วคราว พระเจ้าโจยอยแห่งวุยก๊กไปประทับอยู่เมืองฮูโต ให้ทหารสร้างปราสาทใหญ่ใหม่ที่เมืองลกเอียง ปราสาทนั้นใหญ่โตนักผู้คนได้รับความลำบาก ผู้ใดห้ามพระเจ้าโจยอยก็ไม่เชื่อฟัง ให้ฆ่าเสีย พระเจ้าโจยอยหลงใหลนางสนม ให้ฆ่าพระมเหสีและนางในอีกหลายคน พอประจวบจึงเห็นพระมเหสีมาร้องทวงชีวิต จึงประจวบหนักถึงสิ้นพระชนม์ลง โจซองราชบุตรขึ้นเสวยราชย์ ในปี พ.ศ. 783 โจซองเป็นผู้ช่วยว่าราชการ สุมาอี้เป็นมหาอุปราช แต่โจซองคิดกำเริบ ควบคุมกิจการทั้งหลายไว้แต่ผู้เดียว เลื่อนสุมาอี้ไปเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ ไม่มีอำนาจว่าราชการ สุมาอี้จึงกำจัดโจซองเสียแล้วตั้งตนเป็นมหาอุปราชดังเดิม

ในปี พ.ศ. 794 โจซองเสวยราชย์ได้สิบสามปี สุมาอี้ป่วยหนัก ก่อนตายสั่งเสียบุตรชายสองคนคือสุมาสูและสุมาเจียวให้กักต้อนแผ่นดิน มิให้คิดทรยศ บุตรทั้งสองก็รับคำ สุมาสูและสุมาเจียวก็ดูแลราชการแทนบิดาต่อมา ทางเมืองกังตั๋งนั้นพระเจ้าซุนกวนประชวรหนักสิ้นพระชนม์ในปี พ.ศ. 795 อายุได้เจ็ดสิบเอ็ดปี ซุนเหลียงราชบุตรขึ้นเสวยราชย์ ลกซุนและจูกัดก็ขึ้นชิงชีวิตแล้ว มีจูกัดเก็กเป็นขุนนางผู้ใหญ่ช่วยว่าราชการ

สุมาสูสุมาเจียวได้ข่าวว่าพระเจ้าซุนกวนสิ้นพระชนม์จึงยกทัพไปตีกังตั๋ง จูกัดเก็กตีทัพสุมาเจียวแตกต้องถอยกลับ แล้วจูกัดเก็กยกตามมาจะตีเมืองวุยก๊ก นัดให้ทางเสฉวนส่งทหารมาช่วย จูกัดเก็กตีด่านไม่ได้ต้องถอยทัพกลับกังตั๋งเสียก่อน จูกัดเก็กเป็นคนคลั่งอำนาจ

จึงมีผู้ไม่พอใจมาก พระเจ้าซุนเหลียงก็ไม่ชอบจู้กั๊ดเก็ก จึงร่วมคิดกับ
ขุนนางอีกหลายคนลวงจู้กั๊ดเก็กไปฆ่าเสีย เกียงอูยกทหารมาจะรบ
กระหนาบวยกั๊กแต่ต้องแตกทัพกลับไปอยู่เมืองฮันตัง

สุมาสูเป็นใหญ่ในเมืองลกเอี้ยง พระเจ้าโจฮองไม่พอพระทัย
คิดร้ายต่อสุมาสู สุมาสูจึงถอดโจฮองออกจากตำแหน่งแล้วตั้งโจมอ
จิ้นเสวยราชย์ โจมอเป็นหลานพระเจ้าโจผี จิ้นครองราชย์ในปี พ.ศ. 797
ถวายพระนามว่าพระเจ้าเจงหวน โจมอเสวยราชย์ได้สองปีเศษ เกิด
สงครามกับเจ้าเมืองเกงจิ๋ว สุมาสูออกรบและป่วยถึงแก่ความตาย
สุมาเจียวจิ้นเป็นใหญ่แทนพี่ชาย เกียงอูยกทัพเสฉวนไปตีวูกั๊กอีก
แต่เสียที่ต้องถอยทัพกลับ

ต่อมาสุมาเจียวรบกับเจ้าเมืองห้วยหล้า เกียงอูยกทัพไป
ตีวูกั๊กอีกครั้งหนึ่งแต่ไม่สำเร็จ ทางเมืองกั๋งตั้งก็ไม่ราบคาบ พระเจ้า
ซุนเหลียงขัดใจกับซุนหลิม ซุนหลิมจึงขบถ ถอดซุนเหลียงออกเสีย
แล้วตั้งซุนฮิวจิ้นแทน ซุนหลิมเป็นมหาอุปราช ในปี พ.ศ. 801 ต่อ
มาซุนจิ๋วใช้อุบายฆ่าซุนหลิมเสีย แล้วทำไมตรีกับพระเจ้าเล่าเสี้ยน
ไว้ เกียงอูเตรียมทัพเสฉวนยกไปตีวูกั๊กอีก สุมาเจียวให้นายทหาร
ชื่อเตงงายไปรบกับเกียงอูที่เขากิสาน เตงงายสู้มิได้ออกอุบายส่ง
คนไปติดสินบนขันทีของพระเจ้าเล่าเสี้ยน ยุพระเจ้าเล่าเสี้ยนเรียกทัพ
เกียงอูกลับ

สุมาเจียวกับพระเจ้าโจมอขัดใจกัน โจมอจะฆ่าสุมาเจียว ทหาร
ของสุมาเจียวจึงฆ่าพระเจ้าโจมอเสีย แล้วสุมาเจียวจึงให้โจฮวนหลาน
โจโฉจิ้นครองราชย์ ในปี พ.ศ. 803 สุมาเจียวเป็นมหาอุปราช เกียงอู

ได้ข่าววุกก็รู้ว่าวายุจึงยกทัพมาด้วยก็อีก ขณะทำสงครามกับเตงกาย ได้ที่อยู่แล้ว พระเจ้าเล่าเรียนเชื่อฟังคำขันที่เรียกทัพกลับอีก พระเจ้าเล่าเรียนในขณะนั้นเชื่อฟังแต่ถ้อยคำของฮุยโฮขันที่ หลงไหลแต่สตรีและเสพสุรา ไม่นำพาราหารการบ้านเมือง ขุนนางเก่า ๆ ก็พากันลาออก เหลือแต่บรรดาพวกสอพลอทั้งหลาย เมื่อเตงกายยกไปตีเสฉวน พระเจ้าเล่าเรียนปรึกษาขันที่แล้ว จึงปรึกษาราชการในภายหลัง จะไปอ่อนน้อมแก่ข้าศึก เล่าขำบุตรคนที่ 5 ของพระเจ้าเล่าเรียนจึงว่า แก่เจียวจิวขุนนางผู้ใหญ่ว่า มึงนี้เป็นคนมีดีหากตัญญูมิได้ การศึกมีนามมิได้คิดอ่านรักษาเจ้า ธรรมเนียมหรือเป็นกษัตริย์จะไปคำนับผู้อื่น ถึงมาตราบว่าจะตายก็ควรจะสู้เสียชีวิต จะนบนอบแก่ข้าศึกหาควรไม่ พระเจ้าเล่าเรียนโกรธขับเล่าขำออกไปเสีย จู๊ดเจียมบุตรขงเบ้งออกรบ ก็พ่ายแพ้ยากกลางสนามรบ เกียงอุยนั้นตั้งอยู่ด่านเกียมโก๊ะก็ตกใจ รีบยกทหารจะมาช่วย แต่ไม่ทัน พระเจ้าเล่าเรียนได้ยอมอ่อนน้อมต่อข้าศึกเสียแล้ว มิได้มีน้ำใจจะสู้รบแต่อย่างใดเพราะหวังแต่ความสุข เล่าขำราชบุตรเสียใจถึงกับเชือดคอตายพร้อมบุตรภรรยา เตงกายเข้าเมืองเสฉวน ควบคุมตรวจตราทัพย์สิ่งของทั้งปวงแล้วจึงแต่งหนังสือส่งไปรายงานข่าวศึก ณ เมืองลกเอี้ยง

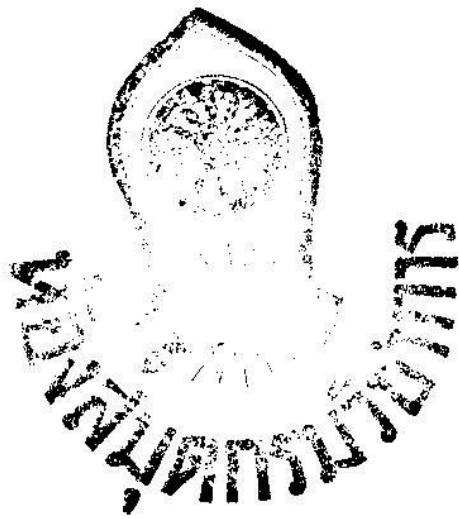
เกียงอุยไม่ยอมอ่อนน้อมด้วยข้าศึก คิดอ่านจะเอาเมืองเสฉวนคืน แสร้งทำอุบายไปอ่อนน้อมต่อจงโฮย นายทหารอีกผู้หนึ่งของวุกก็เตงกายรู้ว่าเกียงอุยไปอ่อนน้อมต่อจงโฮยก็ไม่พอใจ ไม่ยกทัพกลับวุกก็ จะขอไปตีถึงตั้งต่อ เกียงอุยยุยงให้จงโฮยผิดใจกับเตงกาย เนะให้จงโฮยแจ้งไปทางเมืองหลวงว่าเตงกายคิดการจะตั้งตัวเป็นใหญ่ สุมาเจียว

เองก็ระแวงเตงงายอยู่แล้ว จึงให้จงโฮยกำจัดเตงงายเสีย จงโฮยลอบจับเตงงายได้ส่งไปให้สุมาเจียว แล้วเข้ายึดอำนาจในเสฉวน เกียงอุยยุยงให้จงโฮยกำเรือจ้างขึ้นคิดการขบถแต่นายทหารทั้งหลายมิเต็มใจ จงโฮยให้จับเอาไปฆ่าเสีย เกิดการรบพุ่งกันขึ้น จงโฮยถูกเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย เกียงอุยนั้นเกิดอาการจุกอก รู้ตัวว่าคิดการไม่สำเร็จ จึงเชือดคอตายเสีย ขณะนั้นเกียงอุยอายุได้ห้าสิบเก้าปี

เมื่อจงโฮยเตงงายเกียงอุยตายแล้วนั้นในเมืองเสฉวนก็เกิดจลาจลขึ้นสองวัน กากู๋หยกกองทัพมาถึงปราบปรามให้เป็นปกติ แล้วก็ให้ยุยก่วนรักษาเมืองเสฉวนอยู่ แล้วนำตัวพระเจ้าเล่าเสี้ยนกับคนสนิทไปผูกมัด สุมาเจียวให้ฆ่าสุยโฮขันทีของพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสียด้วยเป็นคนเห็นแก่สินบน ทรยศต่อบ้านเมือง ส่วนพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เลี้ยงไว้ ด้วยสุมาเจียวเห็นว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนเป็นคนโหดเหี้ยมหาปัญญาไม่ได้ ไม่มีอันตราย สุมาเจียวป่วยเป็นลมปัจจุบันถึงแก่ความตาย อำนาจทั้งปวงจึงตกแก่สุมาเอียนบุตรชาย สุมาเอียนชิงราชสมบัติจากพระเจ้าโจฮวนขึ้นเสวยราชย์ในปี พ.ศ. 808 ถวายพระนามว่าพระเจ้าจิ้นอ๋อง เปลี่ยนนามยุยกักเป็นไต้จิ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แล้วปรึกษาขุนนางทั้งปวงเกณฑ์กองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง

พระเจ้าขุนฮีได้ข่าวศึก ทุกข์ตรอมจนถึงแก่ประชวรหนัก
สิ้นพระชนม์ลง ขุนนางทั้งปวงยกขุนโฮบุตรขุนเหลียงและเป็นหลาน
พระเจ้าขุนกวนขึ้นครองราชย์ แต่ขุนโฮนั้นมิได้เอาใจใส่กิจการบ้าน
เมือง ร้าแต่สุรา คิดสร้างวังใหญ่โต ไพร่บ้านพลเมืองเดือดร้อนนัก
พอวังเสร็จก็คิดจะไปตีด้วยก๊ก แต่พระเจ้าสุมาเอียนให้ทหารยกไปตี
เมืองกั๋งตั้งก่อน พระเจ้าขุนโฮก็ยอมอ่อนน้อมต่อสุมาเอียน

กั๋งทั้งสามจึงรวมกันเป็นกั๋งเดียวในปี พ.ศ. 813 พระเจ้า
สุมาเอียนเสวยราชสมบัติเป็นปรกดิสี่บมา

1

2

3

4

5

6

7

8

9